

KING OF GREED

A FÖSVÉNYSÉG

ANA HUANG

Kedves, intelligens és megfontolt, Alessandra Davenport évekig játszotta a trófea feleség szerepét.

Kiállt a férje mellett, miközben az egy birodalmat épített, de most, hogy felértek a csúcsra, rájön, hogy a férfi már nem az, akibe beleszeretett.

Amikor világossá válik, hogy a férje munkája mögött mindig is a második helyen fog állni, végre kezébe veszi az életét, és önmagát helyezi előtérbe, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy el kell hagynia az egyetlen férfit, akit valaha is szeretett.

De arra nem számított, hogy a férfi nem hajlandó elengedni őt... vagy arra, hogy bármi áron harcolni fog a házasságukért.

A kapzsiság királya egy gőzölgő, bajba jutott házasság / második esélyt kínáló románc. A Kings of Sin sorozat harmadik könyve, de önállóan is olvasható.

ANA HUANG

KING
OF
GREED
A FÖSVÉNYSÉG

Írta: Ana Huang

A mű eredeti címe: King of Greed

Fordította: Bujdosó István

Szerkesztő: Valuska Sára

Nyelvi korrektor: Pócsi-Fodor Petra

Műszaki szerkesztő: Oltványi Dorottya

© Ana Huang

© Bujdosó István

© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borítóterv: Cat, TRC Designs

Borítóképek: Jingjing Yan/Shutterstock, Litovchenko

Yulia/Shutterstock, rabbit75_dep/Depositphotos, doozie/Depositphotos, Dmitry

Nesterov/ Shutterstock, Tsiumpa/AdobeStock

Illusztrációk: Danussa/Shutterstock, Epifanstev/Shutterstock

ISBN 978 963 499 915 7 (élnyomtatott), kiadói kód: MX-3135

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

*Hogy tisztában légy az értékeiddel, és soha ne érd be
kevesebbel, mint amit megérdemelsz.*

Lejátszási lista

„Million Dollar Man” - Lana Del Rey
„Cold” - Maroon 5 ft. Future
„Same Old Love” - Selena Gomez
„Love Me Harder” - Ariana Grande & The Weeknd
„Unappreciated” - Cherish
„Just Give Me a Reason” - Pink ft. Nate Ruess
„Dancing with a Stranger” - Sam Smith & Normani
„Without You” - Mariah Carey
„Love Don’t Cost a Thing” - Jennifer Lopez
„We Belong Together” - Mariah Carey
„Revival” - Selena Gomez
„Two Minds” - Nero
„Lose You to Love Me” - Selena Gomez
„Amor I Love You” - Marisa Monte

Felnőtt tartalom.

A könyv nyíltan ábrázol szexuális, valamint enyhén erőszakos jeleneteket, a szereplők helyenként trágár kifejezéseket használnak. Érzékenyebb lelkületű olvasók számára felkavaró lehet.

Alessandra

Valamikor régen, réges-régen szerettem a férjemet.

Szerettem, mert jóképű volt, ambiciózus és intelligens. Szerettem a vadvirágokat is, amiket éjszaka a munkából hazafelé jövet szedett nekem, szerettem a vállamra adott gyengéd csókjait, amikor reggelente arra is képtelen voltam, hogy lenyomjam az ébresztőórát.

De mindez régen volt már, réges-régen, most viszont, amikor hetek óta először időben jött haza, és végignézhettem, ahogy belép az ajtón, csak mély, tompa fájdalmat éreztem lelkemnek azon részein, ahol egykoron a szerelem lakozott.

- Ilyen korán? - mondtam, noha már majdnem éjfél volt. - Hogy ment a munka?

- Jól - dobta le magáról a kabátját Dominic, felfedve makulátlan szürke öltönyét és a zakó alatti makulátlan fehér inget. Persze mindkettőt szabó készítette, és mindkettő több mint ezer dollárba került. Mert Dominic Davenportnak, ismertebb nevén a Wall Street királyának, mindenből a legjobb dukál. - Tudod, a munka az munka.

Semmitmondó csókot lehelt az ajkamra. A citrusfélék és a szantálfa ismerős fuvallata simogatta az érzéseimet, amitől egy pillanatra elszorult a szívem. Még mindig ugyanazt a parfümöt használja, amit egy évtizeddel ezelőtt ajándékoztam neki az első braziliai utunkon. Régebben nagyon romantikusnak találtam, hogy így kitart a márka mellett, de az utóbbi években kialakult cinikus énem inkább azt súgta, hogy egyszerűen csak lusta másikat keresni magának.

Hiszen Dominicot semmi nem érdekli, ami nem hoz pénzt neki.

Röpke pillantást vetett a dohányzóasztalon sorakozó rúzsoltos borospoharakra és a kínaiból hozatott kaja maradványaira. A házvezetőnőnk szabadságon volt, én pedig épp csak nekiálltam a rendrakásnak, amikor belépett az ajtón.

- Vendégeid voltak? - kérdezte, bár nem úgy tűnt, mintha tényleg érdekelné.

- Csak a lányok. - A barátnőimmal azt ünnepeltük, hogy a közel kétéves préseltvirág-webáruházam újabb pénzügyi mérföldkőhöz érkezett, de nem tartottam fontosnak, hogy ezt a férjemmel is megosszam. - Eredetileg úgy volt, hogy elmegyünk valahová vacsorázni, de aztán az utolsó pillanatban úgy döntöttünk, inkább itt maradunk.

- Az jó - hümmögte Dominic, de közben már a telefonját simogatta. Szigorúan tartotta magát ahhoz, hogy ilyenkor már nem olvas e-maileket, úgyhogy valószínűleg az ázsiai tőzsdéket bújta.

Éreztem, ahogy a gombóc nőni kezd a torkomban.

Még mindig olyan lélegzetelállítóan jóképű volt, mint amikor először megpillantottam a főiskolán, a könyvtárban. A sötétszőke hajával, a sötétkék szemével, és azzal az ábrándozó arckifejezésével. Ez az arc nem adta könnyen a mosolyát, de nekem épp ez tetszett benne. Nem volt benne semmi hamisság. Ha Dominic mosolygott, akkor azt komolyan is gondolta.

Mikor mosolyogtunk utoljára egymásra úgy, mint annak idején?

Mikor érintett meg utoljára? Már mint a szexuális együttléteken túl, egyszerűen csak azért, hogy kimutassa a szeretetét?

A gombóc egyre csak nőtt, már levegőt is alig kaptam tőle. Nyeltem egy nagyot, és erőnek erejével mosolyra húztam a szám.

- Apropos, vacsora! Ugye nem felejtet el a hétvégi utunkat? Tudod, péntek este Washingtonba...

- Nem felejtet el - bökött rá a telefon kijelzőjére.

- Dom! - mondtam valamivel határozottabban. - Ez tényleg fontos.

Csak a jó ég tudja, az évek során hányszor mondta le az utolsó pillanatban a randevúkat, hányszor volt olyan, hogy mégsem tudtunk elutazni, hányszor szegte meg az ígéreteit... de ez most a tízéves házassági évfordulónk. Ilyen csak egyszer van az életben. Ezt nem hagyhatja ki.

Dominic végre felpillantott.

- Nem fogom elfelejteni. Megígérem! - Valami megvillant a szemében. - Tíz éve már. Hihetetlen.

- Hát, igen... - Azt hittem, szétreped az arcom a feszült mosolytól. - Tényleg hihetetlen. - Majd némi habozás után hozzátettem: - Nem vagy éhes? Melegíték egy kis kaját, közben meg mesélhetnél, milyen napod volt.

Megvolt az a rossz szokása, hogy elfelejtett enni, amikor nagyon belemerült a munkába. Ahogy ismerem, ebéd óta biztos nem evett semmit, csak a kávéót öntötte magába. Annak idején, amikor a céget indította, még rendszeresen bejártam az irodájába, hogy rávegyem, napközben is egyen valamit, de aztán ahogy a Davenport Capital egyre csak növekedett, ő pedig már túl elfoglalt lett, felhagytam ezekkel a látogatásokkal.

- Nem, még pár dolgot el kell intéznem. Majd később bekapok valamit. - És már simogatta is tovább a telefonját, miközben elmélyülten ráncolta a homlokai.

- De... - *Azt hittem, mára már végeztél a munkával. Nem ezért jöttél haza?*

De nem mondtam ki hangosan. Semmi értelme olyan kérdést feltenni amire az ember már eleve tudja a választ.

Hiszen olyan egyszerűen nincs, hogy Dominic végzett a munkával. Dominic munkája rosszabb, mint egy levakarhatatlan szerető.

- Ne várj meg. Egy ideig még a dolgozószobában leszek. - És ahogy elment mellettem, meg egyszer végighúzta a száját az arcomon. - Jó éjt!

- Jó éjt... - mondtam én is, bár szerintem ő már nem is hallotta.

A szavak fájdalmasan visszhangoztak a fejedelmien berendezett nappalinkban. Hetek óta ez volt az első este, hogy ébren voltam,

amikor hazajött, de a beszélgetésünk meg azelőtt véget ért, hogy igazán elkezdődött volna.

Nagy nehezen elpislogtam a könnyeimet. És akkor mi van, ha hirtelen idegennek érzem a férjemet? Néha még saját magamat is idegennek éreztem, amikor belenéztem a tükörbe.

Végül is a Wall Street egyik leggazdagabb embere a férjem, egy gyönyörű luxuslakásban élek, a legtöbben ölni tudnának azért, hogy ilyen otthonuk legyen, emellett van egy kicsi, de jól menő vállalkozásom, és azzal foglalkozom, amit szeretek.

Semmi okom itt pityeregni.

Szedd már össze magad!

Vettem egy nagy levegőt, kihúztam magam, és kivittem a kajásdobozokat. Mire végeztem a takarítással, a szememből már eltűntek a könnyek, mintha soha nem is lettek volna ott.

Dominic

Azt mondják, a baj nem jár egyedül, sőt, egyesek szerint a bajok mindig hármásával jönnek, és ugyan én egyáltalán nem vagyok babonás, most még az én fejemben is megfordult, hogy talán nem is akkora hülyeség ez a sok népi bölcsesség, amilyen egy szar napom volt

Kezdődött azzal, hogy valami banális műszaki hiba miatt reggelre bekrepált a teljes levelezőrendszerünk meg a naptárunk, úgyhogy órákba telt, mire sikerült visszahozni mindent.

Aztán az egyik legjobb brókerem fogta magát, és beadta a felmondását. Azt mondja, kiégett, és mostantól jógaoktatóként éli majd az életét, mert neki éppen ez a hivatása.

Most meg, nem egészen egy órával az amerikai piacok zárása előtt kiszivárgott, hogy az egyik vállalat ellen, amelyben rohadtul nem kevés pénzünk áll, a Tőzsdefelügyelet vizsgálatot indít. A részvényárfolyam persze egyből mélyrepülésbe kezdett, vagyis a pozíciónk értéke percről percre csökkent, úgyhogy a remény, hogy ma időben hazamehetek, egy pillanat alatt szertefoszlott, mint papír zsebkendő a mosógépben. Egy jól menő pénzügyi konglomerátum vezéréként egyszerűen nem tehettem meg, hogy a válságkezelést másokra bízam.

- Mi a helyzet? - Óriás léptekkel rohantam az irodámból a három ajtóval odébb található válságterem felé. Harminc másodperccel később már minden vezető munkatársam ott tolongott az ajtó előtt. Görcsbe rándult minden izmom. Percenként milliókat veszítettünk, most nem volt idő szarakodásra.

- Azt mondják, a Felügyelet most tényleg bekeményít. - Caroline, az irodavezetőm könnyedén tartotta velem a tempót. - Az új elnök szeretné újraosztani a lapokat. És a jelek szerint úgy véli, az a legjobb, ha rögtön az elején odavág az ország egyik legnagyobb bankjának.

Új seprű jól seper! Meg a faszom! Ezek mind olyanok, mint egy elszabadult elefánt a porcelánboltban. A régi elnökkel remekül megértettük egymást, de ez az új már most az agyamra megy, pedig még csak három hónapja vette át az irányítást.

Ahogy kinyitottam a tárgyaló ajtaját, rápillantottam az órára. Negyed négy. Úgy volt, hogy Alessandrával hatkor indulunk Washingtonba. Ha sikerül most rövidre zárnom ezt az értekezletet, innen egyenesen a reptérre megyek, és nem ugrom haza előtte, ahogy terveztem, akkor még összejöhet.

Az istenit! Hogy ennek a fasz elnöknek is pont az én házassági évfordulónom kell kiborítania a bilit!

Leültem a helyemre az asztalfőn, és már nyúltam is az öngyújtómért. Ösztönös mozdulat volt. Észre se vettem.

- Halljam a számokat!

A gondolataim egy ideig még Washington és a közelő repülőút körül forogtak, de aztán ezek a kérdések lassan kiszorultak a fejemől, ahogy az öngyújtómat kattogtattam, miközben az embereim felvázolták a lehetőségeket, illetve két lehetséges megoldás előnyeit és hátrányait, azaz hogy most akkor mi is megszabadulunk a bank részvényeitől, vagy inkább álljuk a sarat. Ez itt most valódi vészhelyzet volt, nem pörögtem a személyes dolgaimon. A tömör ezüst súlya a kezemben pedig segített, hogy a feladatra koncentráljak, és ne mindenféle gyanús hangokra figyeljek, amelyek ott pusmogtak a fejemben.

Pedig ezek a hangok mindig ott voltak, és olyan gondolatokkal bombázták az agyamat, mint hogy pontosan egyetlen rossz döntésnyire vagyok attól, hogy mindent elveszítsek. Hogy mindig is csak egy vicc voltam, egy hülye gyerek az árvaházból, akit a saját anyja is elhagyott, és kétszer is megbukott hatodikban.

A „problémás gyerek”, panaszkodtak a tanáram.

Az „idióta”, gúnyolódtak az osztálytársaim.

A „lógós”, sóhajtott a tanulmányi tanácsadóm.

Ezek a hangok ilyenkor, válság idején mindig felerősödtek. Sikerült felépítenem egy több milliárd dolláros birodalmat, de mindennap úgy éreztem, hogy bármikor rám omolhat az egész.

Katt. Lecsuk. Katt. Lecsuk. Egyre gyorsabban kattogtattam az öngyújtót, nagyjából követve a pulzusom gyorsuló ritmusát.

- Uram! - hatolt át Caroline hangja fülzúgásomon. - Mi legyen?

Nagy nehezen leráztam magamról a tudatomba betörő, nemkívánatos emlékeket. Megint ott láttam magam előtt a tárgyalót és a feszült arcokat.

Valaki közben elindított egy prezentációt, pedig ezerszer elmondtam már nekik, hogy utálok az ilyeneket. A jobb oldalon diagramok és számok megnyugtató elegye látszott, de a bal oldalon listába szedve több hosszú mondat terpeszkedett.

A betűk összefolytak a szemem előtt. Zagyva volt az egész. Az agyam tuti hozzáadott pár szót, másokat pedig törölt. Éreztem, hogy a tarkóm felforrósodik, a szívem pedig olyan vadul dörömböl, mintha a mellkasomat akarna szétverni, és egyetlen nagy csapatai eltüntetni a kivetített szavakat.

- Mit mondtam a céges prezentációk formátumáról? - Alig hallottam magam a bennem tomboló zajtól, ami minden másodpercben egyre hangosabb lett. Olyan érzés volt, mintha már csak az öngyújtóba kapaszkodnék. - Nem akarok kibaszott felsorolásjeleket látni!

Ahogy kimondtam ezeket a szavakat, a tárgyalóra halálos csend borult.

- Saj... sajnálom, uram - nyögte az elemző holtápadtan - Az asszisztensem...

- Magasról leszarom az asszisztensedet! - Elég bunkón viselkedtem, de most nem volt időm arra, hogy még emiatt is aggódjak. Anélkül is volt elég bajom. Forgott velem a világ, a halántékom mögött pedig már ott tombolt a migrén.

Katt, lecsuk. Katt. Lecsuk.

Inkább csak a diagramokra összpontosítottam. Ez a fókuszváltás és az öngyújtó szerencséire eléggé lenyugtatott ahhoz, hogy megint tisztán tudjak gondolkodni.

Tőzsdefelügyelet. Részvények szabadesésben. Mi legyen a pozíciónkkal?

Képtelen vagyok kivenni a fejemből a gondolatot, hogy egyszer eljön a nap, amikor annyira elbaszom, hogy mindenemet elveszítem... de ez rohadatul nem ma lesz.

Tudtam, mi kell tennünk, és amíg felvázoltam a stratégiát, vagyis hogy továbbra is tartjuk a pozíciókat a bankban, minden más hangot sikeresen elnémítottam a fejemben - meg azt is, amelyik végig azt hajtogatta, hogy valami elképesztően fontos dolgot elfelejtettem.

Alessandra

Nem jött haza.

Ott ültem a nappaliban, a bőröm jéghideg volt, és csak néztem, ahogy múlnak a percek. Már nyolc is elmúlt. Hatkor kellett volna indulnunk Washingtonba, de Dominic még mindig sehol Se kép, se hang, amióta reggel elment dolgozni. Ha hívtam, egyből hangpostára kapcsolt, én meg nem akartam időpontot kérni az titkárnőjétől, mint valami szerencsétlen, akinek úgy kell könyörögnie, hogy a nagy Dominic Davenport akár csak egyetlen percet is rászánjon a drága idejéből.

Mégiscsak a felesége vagyok! Micsoda dolog az, hogy úgy kell keresgélnem meg találgatnom, hol lehet! Persze nem kellett nagy zseninek lenni ahhoz, hogy tudjam, épp mit csinál.

Dolgozik. Mert ő folyton dolgozik. Meg a tizedik házassági évfordulónkon is. Annak ellenére, hogy többször megmondtam neki, hogy ez az utazás fontos, és hogy ne felejtse el.

Végre lett volna okom sírni, de nem jöttek a könnyek. Egyszerűen csak... kába voltam. A lelkem mélyén tulajdonképpen számítottam is rá, hogy megint elfelejti, vagy ha nem, akkor elhalasztja az utazást. És talán az egészben ez a legszomorúbb.

- Mrs. Davenport! - A házvezetőnőnk, Camila frissen mosott ágyneművel a karján lépett be a szobába. Tegnap este jött vissza szabadságról, és egész nap takarított. - Azt hittem, már elment.

- Nem - mondtam, de furcsán üres volt a hangom. - És azt hiszem, ezen a héten már nem is megyek sehová.

- Hogyhogy... - kezdte, de aztán elharapta a mondatot. Rögtön kiszúrta ugyanis a kanapé mellett az utazótáskát, és az sem kerülte el a figyelmét, hogy a kezem az ölemben ökölbe szorul. Kerek, anyáskodó arcán a szájalom és az együttérzés furcsa elegye tükröződött. - Értem. Akkor összedobok egy kis vacsorát. Moquecát. Az a kedvence.

A sors iróniája, hogy gyerekkoromban a régi házvezetőnőnk is mindig hallevest csinált nekem, ha egy fiú összetörte a szívemet. Nem voltam éhes, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam vele.

- Köszönöm, Camila!

Ő visszament a konyhába, én pedig próbáltam rendet tenni a gondolataim között.

Most töröljem az összes foglalásunkat, vagy várjak? Dominic egyszerűen csak késik, vagy egyáltalán nem is megyünk? Ezek után akarok egyáltalán menni? Még ha ő akar is?

Úgy volt, hogy ezt a hétvégét Washingtonban töltjük, mert ott ismerkedtünk meg, és ott volt az esküvőnk is. Mindent szépen elterveztem. Vacsora abban az étteremben, ahova először mentünk, egy lakosztály egy hangulatos kis szállóban, se telefon, se munka. Ennek az utazásnak csak rólunk kellett volna szólnia, és mivel a kapcsolatunk egyre csak romlott, valahol azt reméltem, talán kicsit majd megint közelebb hoz minket egymáshoz. Talán egymásba szeretünk újra, mint oly sok évvel ezelőtt.

De rá kellett jönnöm, hogy szalmaszálakba kapaszkodom. Hiszen egyikünk sem ugyanaz az ember már, mint aki akkoriban volt. Dominic sem az a fiú már, aki annak idején képes volt több százszor meghajtogatni papírból a kedvenc virágomat a születésnapomra, és én sem vagyok már az az ábrándozó, csillogó szemű lányka.

- Még nincs annyi pénzem, hogy megvegyem neked az összes virágot, amit megérdemelsz - mondta olyan ünnepélyes és hivatalos hangon, hogy muszáj volt mosolyognom, ahogy ott tartotta a kezében a színes papírvirágokkal teli üveget. - Ezért elkészítettem őket én magam.

A lélegzetem is elakadt.

- Dom...

Tényleg több száz virág lehetett benne. Bele sem mertem gondolni, mennyi időbe telhetett ezeket elkészíteni.

- Boldog születésnapot, amor! —A szája hosszú, édes csókban időzött az enyémen. - Egy nap majd ezer igazi rózsát veszek neked. Ígérem.

Ezt az ígértét meg is tartotta, cserébe viszont azóta vagy ezer másikat megszegett.

Egyetlen sós könnycsepp gördült le az arcomon, és térített magamhoz a kábulatomból.

Felálltam, és bizonytalan léptekkel bementem a legközelebbi fürdőszobába. Camila és a személyzet szerencsére túl elfoglalt volt ahhoz, hogy egyáltalán észrevegyenek, de nem akartam ott sírdogálni egyedül a nappaliban, olyan csomagok társaságában, amelyek nem mennek sehová, és a szívemben olyan reményekkel, amelyeket már túl sokszor zúztak porrá ahhoz, hogy még valaha is helyre lehessen hozni őket.

Hogy én mekkora egy hülye vagyok!

Mégis miért gondoltam, hogy a ma este más lesz? A tizedik házassági évfordulónk nagyjából annyit jelenthet Dominicnak, mint bármelyik közönséges péntek esti vacsora.

A tompa fájdalom pengévé élesedett, ahogy bezártam a fürdőszoba ajtaját. A tükörben megláttam magamat. Barna haj, kék szem, cserzett bőr. Pont úgy néztem ki, mint máskor, és mégis: alig ismertem fel a tükörből visszanező nőt. Mintha egy idegen vette volna magára az én arcomat.

Mi lett abból a lányból, aki képes volt szembeállni az édesanyjával, és csak azért sem lett belőle modell, mert mindenképpen főiskolára akart menni? Aki élvezte az életet, mindenféle magyarázkodás nélkül, felhőtlen jókedvvel és fékezhetetlen optimizmussal? És aki csak azért képes volt dobni egy fiút, mert az elfelejtette a születésnapját? Az a lány ezt soha nem tűrte volna! Nem ült volna ölbe tett kézzel egy férfira várva. Annak a lánynak még voltak céljai és álmai, de aztán ezek a

célok valahogy elmaradoztak, és magába szívta őket a férje hatalmas becsvágya.

Ha még most is a kedvében járnék, ha szervezném a partikat, ha meghívnám vacsorára a megfelelő embereket, ha gondosan ápolnám a kapcsolatokat, akkor még most is hasznos lennék a számára. Az, hogy éveken át segítettam megvalósítani az álmát, valójában egyet jelentett azzal, hogy nem a saját életemet éltem. Csak eszköz voltam, amely egy célt szolgált.

Alessandra Ferreira eltűnt, a helyét pedig átvette Alessandra Davenport. A feleség, a háziasszony, a társalkodónő. Aki csak azért létezik, mert Dominic Davenporttal kötött házasságot. Az utóbbi egy évtizedben mindent, amit tettem, őerte tettem. És ezek után arra nem képes, hogy hazaszóljon, hogy késni fog a tizedik házassági évfordulónk kibaszott estéjén!

Ebben a pillanatban eltört a mécses.

Az egyetlen magányos könnycseppből kettő lett. Majd három. Majd egy egész szökőár, ahogy leomlottam a földre, és csak sírtam és sírtam. Minden szívfájdalom, minden csalódás, minden szomorúság és neheztelés, amit eddig magamba fojtottam, beleömlött a bánat folyójába, mely a harag kemény szikláinak között hömpölygött. Annyi mindent nyomtam el magamban az évek során, hogy most attól féltem, a saját elszabadult érzelmeimbe fogok belefulladni.

A hideg, kemény csempe mélyen belevájt a combom hátsó részébe. Egy örökkévalóság óta most először engedtem meg magamnak, hogy érezzék valamit, és ez elhozta a tisztánlátást.

Én ezt nem csinálom tovább.

Nem fogom azzal tölteni életem hátralevő részét, hogy rutinból élem a mindennapjaimat, és közben úgy teszek, mintha boldog lennék. Muszáj visszavennem az irányítást az életem felett, még ha ez azt is jelenti, hogy fel kell adnom mindent abból, amim most van.

Üres voltam, és ezer darabra törött a lelkem. És ezek a darabok túlságosan fájtak ahhoz, hogy összeseperjem őket.

Idővel aztán mégiscsak alábbhagyott a zokogásom, és mielőtt még lett volna időm meggondolni magam, felkeltem és visszamentem a nappaliba. A lakás az év minden napján automatikusan tartotta a huszonkét fokot, mégis kirázott a hideg, amikor összeszedtem, amire még szükségem volt a hálósobából. A többi cuccom már amúgy is össze volt csomagolva, és ott várt minden a nappaliban.

Most nem állhatok le agyalni. Mert akkor talán visszakoznék, az pedig olyan hiba lenne, amit nem engedhetek meg magamnak.

Ismerős csillogás ragadta meg a figyelmemet, amikor kihúztam a kerekas bőrönd fogantyúját. Egy pillanatig csak bámultam a jegygyűrűmet, és éreztem, ahogy egy új fájdalom szakad fel a mellkasomban, mintha a gyűrű maga is könnyörögne, hogy gondoljam át a dolgot.

A másodperc töredékéig haboztam csak, majd felszegtem az államat, lehúztam az ujjamról, és odatettem a kandalló fölé, az esküvői képünk mellé.

És végre megtettem, amit már rég meg kellett volna tennem.

Leléptem.

Dominic

Ále - A hangom furcsán visszhang a lakásban -Me« le! - A hangom furcsán visszhangzott a lakásban. -Megjöttem!

Semmi

Fintor az arcomon. Alessandra általában a nappaliban szokott üldögélni, amíg el nem jött a lefekvés ideje, márpedig ahhoz még korán volt. A válságértekezés után kellett tartanom még egyet, miután a befektetők annak rendje és módja szerint bepánikoltak a zuhanó részvényárfolyam miatt. De fél kilencre így is hazaértem. Szóval itt kellene lennie, hacsak nem ment el megint a barátnőivel valahová.

Felakasztottam a kabátomat az ajtó melletti bronzfogasra, kilazítottam a nyakkendőmet, próbáltam nem sok figyelmet szentelni annak a bizsergő érzésnek a fejemben, hogy itt valami marhára nincs rendben. De az az igazság, hogy a munkahelyi adrenalinfröccs után most kicsit nehezen forgott az agyam.

Emlékszem, amikor Alessandra először ment el szórakozni Viviannel, és nekem egy szót sem szólt róla. Kis híján szívrohamot kaptam. Aznap pont korábban értem haza, ő meg nem volt sehol. Egyből a legrosszabbra gondoltam. Szinte mindenkit felhívtam, akit csak ismertem, mire méltóztatott visszahívni, és megnyugtató, hogy semmi baja.

Most is fogtam a telefonomat, de hiába, mert délután lemerült. A nagy káoszban még arra se volt időm, hogy rátegyem a töltőre.

A francba!

- Álé! - kiáltottam megint. - Hol vagy, *amor*?

Néma csend.

Átmentem a nappalin, majd fel a lépcsőn a második szintre. Negyvenmillió dollárért még Manhattanben is egész jó dolgokat lehet megkapni. Többek közt van magánlift is az ezeregyszáz négyzetméteres kétszintes luxuslakáshoz, ahonnan lélegzetelállító a kilátás: déli irányban jól látszott a Hudson folyó, északra a George Washington híd, nyugatra pedig New Jersey.

Mondjuk nekem mindez már fel se tűnt. Nem is maradunk itt örökre. Ugyanis már szemet vetettem egy még nagyobb, még drágább luxuslakásra, amit az Archer Group épít. Nem számít, hogy az időmnek csak egy töredékét töltöm otthon. A lakás státuszszimbóium. Vagyis, ha nem a legjobb, akkor nekem már nem is kell.

Kinyitottam a nagy hálószoa ajtaját. Arra számítottam, hogy Alessandrát összegömbölyödve találom majd az ágyban, vagy olvasgat a sarokban, de a háló is olyan üres volt, mint a nappali.

Aztán megláttam a bőröndöt a szekrény előtt. Ezt szoktam rövidebb utakra magammal vinni. De hát...

Abban a pillanatban megállt bennem az ütő.

Washington. Az évforduló. Este hatkor. Nem csoda, hogy egész délután éreztem, hogy valami nagy baj lesz. Az átkozott házassági évforduló totál kiment a fejemből.

- *Bassza meg!* - kaptam elő a telefonomat megint, de persze továbbra sem működött.

Cifra káromkodások közepette egymás után húzogattam ki a fiókokat, hátha találok egy töltőt, miközben a szerda esti beszélgetésünk emlékfoszlányai tódultak az agyamba.

Dom. Ez tényleg fontos.

Nem fogom elfelejteni. Megígérem!

A gyomromban a rettegés nyálkás gombóccá keményedett. Máskor is volt már olyan, hogy megfeledeztem egy-egy randevúmról. Nem azt mondom, hogy büszke vagyok rá, de nekem a munkámmal jár, hogy az utolsó pillanatban is beüthet a krach, és úgy tűnt, Alessandra

ezt megérti. Viszont volt egy olyan érzésem, hogy ezt most nem úszom meg szárazon. És nem is csak a házassági évforduló miatt.

Végre találtam egy töltőt. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a telefon annyira magához tért, hogy be lehessen kapcsolni.

Hat nem fogadott hívás Alessandrától. Mind délután öt és este nyolc között. Azóta semmi.

Megpróbáltam visszahívni, de egyből hangpostára kapcsolt. Elnyomtam magamban egy újabb kikíváncozó káromkodást, és inkább a következő kézenfekvő lehetőséget választottam: a barátnőit. A számukat ugyan nem tudtam, de szerencsére ismertem valakit, aki igen.

- Dominic vagyok - mondtam nyersen, amikor Dante felvette. - Vivian ott van? Beszélnem kell vele.

- Neked is szép estét! - gúnyolódott. Dante Russo jó barátom, régi ügyfelem, a világ legnagyobb luxuscikk-forgalmazó konglomerátumának vezérigazgatója. De ami a legfontosabb: Vivian az ő a felesége, akivel Alessandra tavaly igencsak közeli barátságba került. Ha valaki tudhatja, hol a feleségem, akkor az ő. - Megtudhatnám, hogy pontosan miért is kell beszélned Viviannel péntek este?

A hangjából kiérződött egy csipetnyi gyanú. Hihetetlen, hogy védi mindenkitől a feleségét, ami már csak azért is röhej, mert az eljegyzéskor még egyáltalán nem is akarta feleségül venni.

- Alessandráról van szó - szögeztem le, de további részleteket nem közöltem.

A házasságom rohadtul nem tartozik rá.

Rövid szünet.

- Oké, tartsd egy kicsit.

- Halló? - hallottam két másodperccel később Vivian elegáns, kedves hangját a vonalban.

- Alessandra veled van? - kérdeztem köszönés nélkül. Lehet, hogy bunkóság volt, de nem érdekelt. Most csak az számított, hogy megtaláljam a feleségemet. Késő este volt már, New York meg tele van mindenféle baromarcúval. Tiszta ideg voltam. Lehet, hogy elrabolták...

A gyomrom görcsbe szorult.

- Nincs - mondta Vivian gyanúsan hosszú hallgatás után. - Miért?

- Mert itthon sincs, és ő nem olyan, hogy csak úgy elmegy itthonról ilyen későn. - A házassági évfordulóval kapcsolatos bonyodalmakat nemes egyszerűséggel átugrottam. Mondom, a házasságunk a mi dolgunk, nem tartozik másra.

- Talán Isabellával vagy Sloane-nal van.

Isabella és Sloane. Alessandra másik két barátja. Őket nem ismerem annyira, mint Viviant, de ez nem számít. Még azzal a szerencsétlen macskás öregasszonnyal is hajlandó lennék elbeszélgetni, aki folyton ott alszik az előcsarnokban, ha tudná, hol van Alessandra.

De Isabella és Sloane szintén nem tudtak semmit Alessandráról, őt magát pedig továbbra is hiába hívtam, csak a hangpostát értem el.

A fenébe, Ále! Hol vagy már?

Lementem a földszintre, és majdnem beleütköztem Camilába.

- Mr. Davenport! - A szeme elkerekedett. El is felejtettem, hogy ő már visszajött a szabadságáról. - Üdvözlöm...

- Hol van?

- Kicsoda?

- Alessandra! - sziszegtem a fogam között. Lassan már úgy éreztem magam, mint egy papagáj, de Camila tuti itt volt, amikor Alessandra lelépett.

- Ó, Mrs. Davenport? Igen, nagyon felzaklatta, hogy lemaradtak a repülőről. - A házvezetőnőnk, ha akarta volna, sem tudta volna leplezni a rosszallását. - Ezért aztán elkészítettem neki a kedvenc ételét, hogy kicsit felvidítsam, de ő közben elment.

- És maga nem hallotta, amikor elment - mondtam ridegen.

- Nem.

Camila tekintete ide-oda pattogott a szobában.

Alapvetően nagyon bírtam ezt a nőt. Remekül vezette a háztartást, diszkrét volt, és Alessandra is őt szerette a legjobban a személyzet tagjai közül, de ha most eltitkol előlem valamit, és Alessandrának ezért baja esik...

Síri csend.

- Még egyszer megkérdem - mondtam fenyegető visszafogottsággal. A vér úgy zúgott a fülemben, hogy alig hallottam a saját szavaim. - Hol van a feleségem?

Camila nyelt egy nagyot. Láttam rajta, hogy ideges.

- Tényleg nem tudom, uram. Mondom, mire én kijöttem a konyhából, ő már nem volt sehol. De ahogy kerestem a lakásban... - elhallgatott, és elővett valamit a zsebéből -, ...ezt találtam a kandallón.

Ismerős gyémánt csillant a tenyerében. Alessandra jegygyűrűje.

Éreztem, ahogy felkavarodik a gyomrom.

- Már be akartam vinni a dolgozószobájába - folytatta Camila. - De aztán...

- Nagyjából mikor mehetett el?

- Úgy egy fél órája.

A válasz még el sem hagyta a száját, amikor már ki is kaptam a kezéből a gyűrűt, és megindultam a lift felé. A szívem a rettegés, a pánik és még valami más, számomra megfoghatatlan érzélem borzalmas ritmusát kalapálta a bordáim mögött.

Fél óra. Már majdnem kilenc volt, Alessandra pedig utoljára nyolc körül hívott, vagyis akkor még valószínűleg itthon volt, tehát Camila nem sokkal a távozása után találta meg a gyűrűt. Még nem lehet olyan messze.

Erősen szorítottam a gyűrűt a markomban. Alessandra soha nem vette volna le, hacsak...

Nem. Egyszerűen csak dühös volt. És joggal. Oké. De megtalálom, elmondom neki, hogy mi történt, és szépen minden visszatér a normális kerékvágásba. Alessandra a legmegértőbb ember, akit ismerek. Biztos megbocsátja ezt is.

A gyémánt mélyen belevájt a tenyerembe.

Minden rendben lesz. Muszáj, hogy rendben legyen minden. Mást elképzelni sem tudok.

Alessandra

Úgy döntöttem, nem valamelyik barátnőmhöz megyek, inkább bejelentkeztem egy szállodába, és készpénzzel kifizettem előre egy teljes hetet. Nem akartam, hogy Dominic a hitelkártyámon keresztül lenyomozza, hol vagyok. Szerencsére volt saját pénzem a Floria Designs-ból, és amikor az üzlet kezdett beindulni, előrelátóan összeraktam egy kis készpénzes csomagot otthonra vészhelyzet esetére. Arra bőven elég volt, hogy fedezzem belőle a szálloda költségét, amíg kitalálom, hogyan tovább.

Hogy szó nélkül lelépni gyávaság volt? Bizonyára. De muszáj volt tisztáznom magamban pár dolgot. Ezért nem szóltam a barátnőimnek sem azonnal.

Amikor eljöttem otthonról, kikapcsoltam a telefonomat, és úgy is hagytam, amíg szépen kipakoltam és lezuhanyoztam. Közben pedig igyekeztem nem az elmúlt órák eseményein pörögni, és próbáltam figyelmen kívül hagyni azt az éles fájdalmat a mellkasomban.

- Dom! - Nevettem, amikor Dominic belépett a zuhany alá, és hátulról átkarolta a derekamat. - Nem úgy volt, hogy rendelsz valamit a szobaszerviztől?

- Az már megtörtént - húzta végig a száját a vállamon, majd fel a nyakamon. És bár a forró gőz elöntötte a fürdőszobát, csupa libabőr lett a testem az érzéki érintésétől. - De arra gondoltam, talán inkább mégiscsak a desszerttel kezdenék...

- És ha én nem? - ugrattam. - Mi van, ha én a dolgok megszokott rendjét akarom követni? Nem mindenki fütyülhet úgy a szabályokra, mint te.

- Nos, ez esetben... - Dominic szája elérte az ajkam sarkát. Az egyik kezével megmarkolta a mellemet, a másikkal pedig szép lassan benyúlta lábam közé. A gyönyör előntötte a testemet, és önkéntelenül is kicsúszott a számon egy kéjes sóhaj. - ... valahogy meg kell győzzelek, nem igaz?

Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy a forró víz lemossa a könnyeimet. Sok-sok kilométer és több mint egy teljes évtized választott el bennünket attól az első hétvégi kiruccanásunktól, de most is szinte még éreztem a testemen ölelésének erejét. Kétszer is szexeltünk a zuhany alatt. Mire kijöttünk, a szobába rendelt étel kihűlt, de nem számított. Ugyanolyan jóízűen faltuk be, mintha csak az orrunk előtt tálták volna.

Valamivel tovább maradtam a zuhany alatt, mint kellett volna, de a víz, a meleg és az érzelmek, amelyek az este folyamán elszabadultak bennem, együttes erővel vetették rám magukat. Amikor aztán bedőltem az ágyba, a fejem talán még el sem érte a párnát, én már aludtam is.

Másnap reggel végre bekapcsoltam a telefonomat. Rengeteg nem fogadott hívást, szöveges és hangüzenetet jelzett. Dominictól és a barátnőimtől. Amikor hazaért, és látta, hogy nem vagyok otthon, biztos őket hívta először.

Küldtem egy rövid üzenetet a csoportunknak, amelyben biztosítottam őket, hogy nincs semmi bajom, és hogy később mindent elmesélek majd, aztán vettem egy nagy levegőt, és meghallgattam Dominic üzeneteit.

Amint meghallottam a hangját, elszorult a szívem. Ahogy végighallgattam az üzeneteket, szinte éreztem, hogy egyre jobban eluralkodott rajta a pánik.

Dominic: Hol vagy?

Dominic: Ále, ez nem vicces.

Dominic: Sajnálom, hogy lekéstük a gépet. Vészhelyzet volt a cégnél, és muszáj volt elrendeznem a dolgot. De attól még nem kell lefűjnunk az

egész utat.

Dominic: A francba is, Alessandra. Megértem, hogy haragszol, de legalább annyit írj, hogy nincs semmi bajod. Eén nem is... a szentségit!

A szitkozódások mellett tisztán lehetett hallani, hogy az utcán mászkál. Pedig ezt az üzenetet hajnali fél négykor küldte. Mi a fenét keresett az utcán éjnek évadján?

Amint a gondolat felmerült a fejemben, egyből el is hessegettem, részben, mert nem hittem, hogy az új Dominic képes lesz ilyesmire, részben pedig, mert túlságosan fájt arra gondolni, hogy mégis megtette.

Az utolsó üzenete két órával ezelőtt, reggel 6:23-kor érkezett.

Dominic: Hívj vissza! Kérlek!

A szorítás a mellkasomban szinte elviselhetetlenné fokozódott. Nem álltam készen arra, hogy szembenézzek vele, de az alvás eloszlatta a tegnapi esti érzelmi ködöt, és Dominic hangjában a kétségbeesés egyből le is nullázta a korábbi fogadalmamat, hogy addig távolról elkerülöm, amíg nincs egy épkezláb tervem. Talán mégiscsak jobb szembenézni vele, és egy hirtelen rántással letépni a ragtapaszt, hogy úgy mondjam, mint hagyni, hogy elfertőződjön alatta a bizonytalanság.

- Violet Hotel. - Esélyt sem adtam neki, hogy megszólaljon, amikor felvette. - Lower East Side.

Máris kinyomtam. A gyomrom így is remegett az idegtől. Tegnap este nem vacsoráztam, de hiába, az ételnek még a gondolatától is egyből émelyegni kezdtem. Ennek ellenére a minibárból megettem a magkeverékeket. Muszáj volt valami energiát pumpálnom magamba. Mert Dominic egyvalamiben verhetetlen: a meggyőzésben. Mindig képes rávenni másokat, hogy azt tegyék, amit ő akar.

És valóban. Már most ott tartottam, hogy kezdtem elbizonytalanodni. Ahogy a reggeli napfényben elnéztem a gyűrűsujjamat, olyan lehetetlenül csupasznak tűnt, és ez a tegnapi

döntésem is eléggé elhamarkodottnak érződött. Talán mégiscsak meg kellett volna várnom és beszélni vele, mielőtt csak úgy kisétálok az ajtón? És ha...

Kopogtak.

A gyomrom újra megremegett. Máris megbántam, hogy elárultam, hol vagyok. De most már késő.

Ez csak egy ragtapasz. Gyerünk, tépd le! Essünk túl rajta!

De mentális rákészlés ide vagy oda, az elem tároló látványra semmi nem készíthetett volna fel.

- Úristen! - nyögtem önkéntelenül is, ahogy kinyitottam az ajtót.

Dominic borzalmasan nézett ki. A haja csupa kóc, az ingje gyűrött, a szeme alatt hatalmas karikák. A ruhája rátapadt a testére, és a máskor patyolat tiszta cipője most úgy nézett ki, mintha egy mocsáron vágott volna keresztül.

- De hát mi... - Esélyem sem volt végigmondani a kérdést, mert egyből megragadta a karomat, és aggódó tekintettel gyorsan végmért.

- Hála istennek, semmi bajod - tompította a megkönnyebbülés a hangja élet. De így is olyan rekedt volt, mint aki most lábadozik egy csúnya megfázásból, vagy mintha egész éjjel üvöltözött volna.

- Én jól vagyok. - Mármost fizikailag. - De te csuromvíz vagy!

A ruhájából folyamatosan csepegett a víz a padlóra. Ennek ellenére behúztam a szobába, és becsuktam az ajtót. Ez itt nem volt éppenséggel egy luxusszálló, de azért így sem akartam megkockáztatni, hogy bárki más így lásson vagy halljon bennünket. Manhattan egy kis sziget, a manhattani felső tízezernek nevezhető társaság pedig még annál is kisebb.

- Megáztam. - Dominic tekintete végigpásztázott a szobán, és megakadt a nyitott bőröndömön. - És elég nehéz meglátni a pocsoltyákat hajnali négykor.

- Minek kóborolsz odakint hajnali négykor?

Úgy nézett rám, mint aki nem hisz a fülének.

- Hogy minek? Este arra értem haza a munkából, hogy a feleségem sehol, a jegygyűrűje meg ott csücsül a kibaszott házvezetőnőnk

zsebében. Ha hívom, nem veszi fel. És egyik barátnője sem tudja, hol van. Már azt hittem, hogy... - Nagy levegőt vett, és szép lassan kifújta, mintha minden erejével próbálna uralkodni magán. - Elmentem a szokásos helyeitekre, de persze egy idő után már mind zárva volt. Úgyhogy riasztottam a biztonsági csapatomat, hogy járják végig a várost, én meg bejártam a kedvenc parkjaidat. Hátha ott vagy valahol. Nem is tudom...

Hirtelen alig kaptam levegőt, ahogy elképzeltem, hogy Dominic éjnek évadján a szakadó esőben járja az utcákat, és engem keres. Ez valahogy annyira nem illett ahhoz a rideg, közönyös férfihoz, akinek a társaságához az utóbbi időben hozzászoktam, hogy már-már olybá tűnt, mintha most találná csak ki az egészet, és mindez nem is a valóságban történt volna meg.

De a bizonyítékok mellette szóltak, amiktől egy újabb, bénító fájdalomhullám szaladt végig a mellkasomon.

Bárcsak mindig ilyen fontos lettem volna neki! Bárcsak ne kellett volna eljönnöm otthonról, hogy láthassak egy kis darabot abból a férfiből, akibe beleszerettem!

- Mikor értél haza? - kérdeztem halkán.

Az arcán a vörös fakó árnyalata jelent meg.

- Fél kilenckor.

Két és fél órával a tervezett indulási idő után. Azon tűnődtem, vajon egyszerűen elfelejtette a házassági évfordulót, vagy emlékezett rá, csak nem foglalkozott vele. Hirtelen nem tudtam eldönteni, melyik a rosszabb, de végül is nem számított. A végeredmény ugyanaz.

- Nem akartam lekésni a járatot - mondta. - A cégnél vészhelyzet volt. Kérdezd meg Caroline-t. A Tőzsdefelügyelet...

- Na, helyben vagyunk! - Az iménti aggodalmam rögtön semmivé lett, és a helyét átvette az ismerős fásultság. És nem az a fajta, amit az ember egy álmatlan éjszaka után érez, hanem ami évek alatt alakul ki benne, amikor unos-untalan ugyanazt az egy kifogást kapja válaszul mindenre. - A cégnél megint vészhelyzet volt. Ha nem a tőzsdefelügyelet, akkor valami pánik a piacon. Ha nem az, akkor

valami vállalati botrány. Bármilyen legyen, neked a munka mindig fontosabb. Mindig az az első. Fontosabb, mint én. Fontosabb, mint mi.

- De hát ezeket a dolgokat nem hagyhatom figyelmen kívül! - mondta határozottan. - Sok ember pénze függ tőlem. Dollármilliárdok múlnak a döntéseimen. Az összes alkalmazottam és a befektetők...

- És én? Velem mi van? Én nem számítok?

- De... Dehogynem - dadogta kicsit megdöbbenve.

- És amikor én arra számítottam, hogy majd időben hazajössz, ahogy ígérted? - Az érzelmek hirtelen gombóccá keményedtek a torkomban. - Az nem volt annyira fontos, mint a több milliárd dolláros céged, ugye? Pedig valószínűleg nem roppant volna bele, ha egyetlen hétvégére nélkülöznie kellett volna téged!

Feszült, fojtogató csend telepedett ránk.

- Emlékszel a főiskola utolsó évére? - nézett mélyen a szemembe hosszú hallgatás után. - Akkor is alig találkoztunk az iskolán kívül, mert három állást kellett vállalnom, hogy egyáltalán meg tudjak élni. Zacskós levest ettünk a randikon, mert arra nem volt pénzem, hogy egy normális étterembe elvigyelek. Szó szerint nyomorogtam, és megfogadtam, hogy ha valaha is sikerül kijutnom abból a helyzetből, soha többé nem kerülök vissza. És így is lett. Soha nem kellett nélkülöznünk. Nézz csak meg minket - mutatott rám és magára. - Mindenünk megvan, amiről valaha is álmodtunk, de ezt csak úgy tudom megtartani, ha normálisan végzem a munkámat. A luxuslakás, a menő ruhák, az ékszerek. Ez...

- ...kell a francnak, ha közben már soha nem is találkozunk! - A frusztráció most érte el bennem a forráspontot.

- Engem *nem érdekel* a lakás, a csodaszép ruhák, meg a magángép. Jobb szeretnék inkább egy normális férjet. Egy igazit, aki nem csak papíron része az életemnek.

Talán azért nem értettem, mert én jó módú családból származom, és nem tudtam teljesen átérezni mindazokat az akadályokat, amelyeket Dominicnak le kellett küzdenie, hogy odáig eljusson, ahol most van. És lehet, hogy túlságosan is kilógtam a körből ahhoz, hogy felfogjam,

mekkora a tét a Wall Streeten. De azt tudom, hogy ezerszer boldogabb voltam vele, amikor zacskós levest ettünk a kollégiumi szobájában, mint bármelyik csilivili gálaesten, a drága ékszerek és a hamis mosolyok tengerében.

Dominic tekintete elkomorult.

- Ez nem ilyen egyszerű. Nekem nincs gazdag családom, akikre támaszkodhatnék, ha a dolgok rosszra fordulnak, Ále - mondta keményen. - Itt minden tőlem függ.

- Az lehet, de te Dominic Davenport vagy. Milliárdos, az isten szerelmére! Nem igaz, hogy nem engedhetsz meg magadnak egy nyamvadt hétvégét! A fenébe is, ha most, ebben a percben nyugdíjba vonulnál, akkor is elég pénzed lenne ahhoz, hogy életed végéig luxusban élj!

Nem értette. Egyből láttam a makacs nézésén.

Hirtelen elszállt belőlem minden erő, és a kimerültség már nem ismert kegyelmet.

Már csak suttogni bírtam:

- Ez volt a tízéves házassági évfordulónk.

Láttam, hogy Dominic nyel egyet.

- De még most is elmehetünk! - mondta. - Van még majdnem két teljes napunk. Még mindig megünnepelhetjük úgy, ahogy szerettük volna.

Akárhogy is próbáltam elmagyarázni neki, nem értette, hogy min húztam fel magam. Itt most nem fizikai természetű, kézzelfogható dolgokról volt szó. Nem a repülőjegy volt a lényeg, és nem is az asztalfoglalás. Ez itt most már arról szólt, hogy alapvetően különböző értékek mentén definiáljuk, hogy mi kell egy kapcsolat működéséhez. Én a minőségi időben és a beszélgetésben hiszek, ő pedig abban, hogy a pénz mindent megold.

Mindig is ambiciózus volt, de régen még azt hittem, hogy egyszer majd eléri azt a pontot, amikor elégedett lesz azzal, amije van. De most megértettem, hogy neki nem létezik ilyen pont. Neki soha semmi nem

lesz elég. Minél többet szerez valamiből - legyen az pénz, státusz, hatalom -, annál többet akar belőle, és semmi más nem érdekli.

Lassan megcsóváltam a fejem.

- Nem.

Amikor reggel felébredtem, még nem igazán tudtam, mit is akarok, de mostanra kitisztult a kép.

Ha beledöglök is. Akkor is, ha most tényleg az lenne a legkönnyebb, hogy egyszerűen a karjaiba vetem magam, és belemérülünk mindannak az emlékébe, amik valaha voltunk. Ezt én most végigcsinálom. Hiszen már csak az árnyéka vagyok az egykori önmagamnak! És ha ezen nem változtatok addig, amíg még tudok, elporladok, és nem leszek más, mint egy halom elvesztegetett idő és egy sor meg nem valósult álom.

Dominic pillantásából eltűnt a makacs csillogás, helyét átvette a bizonytalanság.

- Akkor gyere haza velem, és otthon megbeszélünk mindent.

Megint megráztam a fejem, és próbáltam nyugodtan lélegezni, pedig a szívem majd megszakadt.

- Nem, én nem megyek vissza.

Hirtelen elcsendesedett. A bizonytalanságból felismerés lett, ami hitetlenséggé keményedett az arcán.

- Ále...

- El akarok válni.

Dominic

El akarok válni.

A szavak úgy gomolyogtak körülöttünk, mint egy mérgező füstfelhő. A jelentésüket ugyan ismertem, de képtelen voltam felfogni.

A válás egyenlő a szakítással. A szakítás pedig elszakadás egymástól. De ez lehetetlen. Ez csak másokkal történhet meg, velünk nem.

A jeggyűrűje szinte lyukat égetett a zsebembe.

- *Nem hiszem el, hogy olyan nőt vettem feleségül, aki szereti a mentás csokoládét - mondtam, ahogy Alessandra a kedvenc fagyaltját kanalazta. - Az ugye megvan, hogy tulajdonképpen fogkrémet eszelt*

- *Hm, és milyen finom fogkrémet! - Huncut mosolya a szívembe mart. Pontosan egy hete, két napja és tizenkét órája voltunk házasok, de még mindig nem bírtam felfogni, hogy tényleg az enyém. - Már az esküvő előtt is tudtad, hogy ezt szeretem, úgyhogy ne rinyálj! Attól tartok, most már örökre el kell viselned a mentás csokival együtt.*

Örökre.

Ez a fogalom egy évvel ezelőtt még olyan röhejesnek tűnt. Hiszen semmi sem tart örökké. Az embereknek, a helyeknek, a kapcsolatoknak... egyszer mindennek lejár a szavatossága.

De életemben most először megengedtem magamnak, hogy higgyek valakinek, aki azt mondja, ő örökre velem marad.

A kezem megtalálta az övét, és az ujjaink egymásba fonódtak.

- Megígéred?

Az arca ellágyult. Amúgy épp a legújabb akciófilmet néztük, de az a sok robbanás meg lövöldözés most egyszerű háttérzajjá változott.

- Megígérem!

Odakint a folyosóról ajtócsapódás hallatszott, és az emlék ugyanolyan gyorsan semmivé lett, mint ahogy felbukkant.

A fülzúgás is visszatért.

- Ezt nem gondolod komolyan.

Alessandra csak bámult rám, szeme csillogott az el nem sírt könnyektől, de az arcáról csendes elszántság sugárzott.

A francnak ilyen rohadt szoros ez a nyakkendő! Levegőt is alig kaptam.

Odanyúltam, hogy meglazítsam, de nem volt ott semmi, csak a nedves ingem. Ez nem a nyakkendőm, hanem egy láthatatlan kötél, ami a nyakamra tekeredett, és egy vasököl, amely a tüdőmet szorítja.

- Ezt még soha nem mondtad - engedtem le a karomat, és azon tűnődtem, hogy csesződhetett így el minden. - Soha egy szóval sem.

Hogy több randevút mondtam le az utóbbi években, mint kellett volna? Persze. Hogy Alessandra és én nem beszélgettünk annyit, mint régen? Nem vitatom. De ilyen az, ha az ember birodalmat épít, és meg voltam győződve róla, hogy ebben egyetértünk. Oly régóta vagyunk már együtt. Semmi szükség arra, hogy folyton lelkizzünk a kapcsolatunkon.

- Mondanom kellett volna - fordította el a fejét. - Ez az én saram. Mindent magamba fojtottam, amikor pedig szólnom kellett volna ezekről a dolgokról, és világosan elmondani, amit érzek. És itt most nem csak erről az utazásról vagy a vacsoráról van szó. És nem is arról a többi kirándulásról vagy vacsoráról, amiből nem lett semmi. Hanem arról, hogy számomra mit jelent az, hogy ezekből nem lett semmi. - A tekintetünk megint találkozott, és a szívem elszorult attól a fájdalomtól, amit a szemében láttam. Tényleg annyira vak voltam, hogy nem vettem észre, végig mennyire boldogtalan volt mellettem? - Arról, hogy ezekkel a húzásokkal újra és újra egyértelműen jelezted nekem, hogy számodra én nem vagyok prioritás.

- Ez nem igaz.

- Valóban? - húzódott szomorú mosolyra a szája. - Tudod, min szoktam agyalni minden áldott este, amikor olyan sokáig bent maradsz az irodában? Azon, hogy ha egyszerre lenne vészhelyzet a munkahelyeden és otthon is, vajon te hova rohannál. Engem választanál, vagy a befektetőidet?

A fülzúgás erősödött.

- Tudod jól, hogy téged választanálak.

- Hát éppen ez az. Hogy nem tudom. - Egy könnycsepp indult meg az arcán. - Mert egyetlenegyszer sem választottál engem. Nagyon-nagyon hosszú ideje egyetlenegyszer sem.

Mély csend borult ránk, amit csak a szuszogásom és a sarokban álló óra fülsiketítő ketyegése tört meg. Bármilyen válaszaim is lettek volna minderre, elporladtak a könnyei súlya alatt.

Szegénység. Kudarc. Szemét pénzügyi manőverek. Sok mindent eltértem már az évek során, és túléltem mindent, de Alessandrát sírni látni? Ez volt egyetlen, amit képtelen voltam elviselni. Ettől teljesen padlót fogtam. Mindig.

- Annyiszor magyaráztam már a bizonyítványomat a barátnőim előtt, meg önmagam előtt is. Egyszerűen nem bírom tovább, érted? - A hangja suttogásba fulladt. - Be kell látnunk, hogy olyasmirez ragaszkodunk, ami már nem létezik. El kell hát engednünk. És akkor mindketten boldogabbak leszünk.

Minden egyes szó, ami elhagyta a száját, óriási darabokat szakított ki abból a higgadt, fegyelmezett személyiségből, amit egy évtized alatt sikerült felépítenem. Kíméletlenül átgázolt rajtam az érzelmek egész sora: harag, szégyen és elképesztő kétségbeesés. Amilyet kamaszkorom óta nem éreztem, amikor még csak azért küzdöttem, hogy kijussak abból az isten háta mögötti sárfészekből.

Semmi okom nem volt rá, hogy még most is ilyeneket érezzek. Egy nem akármilyen sikeres cégnek voltam a vezére, nem pedig egy kis szerencsétlen kamaszkölyök, akinek se családja, se pénze. De most, ahogy szembesültem azzal, hogy Alessandrát akár el is veszíthetem...

A pánik satuként szorította a mellkasomat.

- Komolyan úgy gondolod, hogy ha elválunk, boldogabbak leszünk? Hogy én boldogabb leszek nélküled? De hiszen most kettőnkről beszélsz! Itt mirőlunk van szó - mondtam az érzelmektől fátyolos hangon. - *Você e eu. Para sempre. - Te és én. Örökre.*

Alessandra csendes zokogása tovább marta a szívemet. Odanyúltam, hogy megfogjam a kezét, de elhúzódtott, és ami eddig csak kis hasadék volt, most feneketlen szakadékká mélyült.

- Ne! Ez így is elég nehéz, ne nehezítsd meg még jobban! - Alig hallottam a szavakat. - Kérlek!

Leengedtem a kezem, és a vasököl még erősebben markolta a tüdőmet. Fogalmam sem volt, hogyan fajulhattak így el a dolgok, de abban biztos voltam, hogy nem fogom harc nélkül feladni.

- Tegnap elbasztam, oké, elismerem - mondtam. - És azelőtt is rengetegszer, tisztában vagyok vele. De még mindig a férjed vagyok, és te még mindig a feleségem vagy.

Lehunyta a szemét, könnyei most néma patakokként csordogáltak az arcán.

- Dom...

- Megoldjuk valahogy... - A gondolat, hogy nélküle éljek, egyszerűen felfoghatatlan volt, nagyjából annyira, mint arra kérni egy szívet, hogy ne dobogjon, vagy a csillagokat, hogy ne ragyogják be az éjszakai égboltot. - Megígérem!

Mert olyan nincs, hogy nem.

Talán tényleg nem fejeztem ki annyira világosan, mint kellett volna, de Alessandra az életem kitörölhetetlen része. Ez azóta így van, amikor tizenegy évvel ezelőtt megpillantottam, bár akkor ezt még nem tudtam.

Ha ő nincs, én nem is létezem.

Dominic

Tizenegy évvel korábban

Nekem nem kell bébiszitter!

- Ez a lány nem bébiszitter - mondta Ehrlich professzor türelmesen -, hanem korrepetitor. Valójában ő az egyik legjobb. Több diszlexiás hallgatóval ért már el sikereket...

- Korrepetitor sem kell! - Mar maga a gondolat is dühítő volt, hogy valaki majd hetente egyszer leereszkedik az én szintemre, és megpróbál rávenni, hogy bújjak ki a bőrömből. Hiszen idáig is eljutottam a magam erejéből, nem?

Gyerekkoromban sem kellett nekem korrepetitor, pedig az egykori tanárait a legnagyobb jóindulattal is csak középszerűnek nevezhetném, és szerintem a legtöbbjük többet ártott, mint használt. Mégis itt voltam a jó hírű Thayer Egyetemen, és itt ültem az egyik vezető közgazdász irodájában, és nem egészen egy év múlva átvehetem a közgazdász diplomámat. Szinte már a számban éreztem a pénz és a szabadság ízét.

Ehrlich professzor felsóhajtott. Nem lepődött meg a makacsságomon, de most volt valami nyugtalanság is a hangjában, amitől hirtelen nagyon rossz érzésem támadt.

- De kell - mondta szelíden. - Az irodalom és a fogalmazás, ezek alapkövetelmények. Maga egyszer mar elbukott ebből a tárgyból, amit

ráadásul csak ősszel hirdetnek meg. Ha tehát ebben a félévben nem sikerül teljesítenie, jövőre nem lesz meg diplomája.

A pulzusom megugrott ugyan, de az arcomon nem látszott semmi

- Most nem fogok megbukni. Tanultam a hibáimból.

Már azt sem értettem, hogy miért kell egyáltalán irodalmat tanulnom. Pénzügyekkel foglalkozom, nem tetves könyvkiadással. A közgazdaságtudományt érintő órákon pedig tényleg ász voltam, és igazából csak ez számított.

- Lehet, de én szeretnék inkább biztosra menni - sóhajtott megint a professzor. - Nézze, Dommic! Magának kitűnő agya van. Még soha nem találkoztam senkivel, akinek ilyen istenadta tehetsége lett volna a számokhoz, pedig már több évtizede oktatok az egyetemen. De a tehetség csak egy bizonyos szintig elég. Tudja jól, hogy a Thayeren megszerzett diplomája rengeteg ajtót nyit majd meg maga előtt, de azt előbb meg is kell szerezni. Márpedig ez csak úgy fog sikerülni, ha betartja a szabályokat. Valóban nagyágyú akar lenni a Wall Streeten? Akkor először diplomázzon le! De ez nem fog menni, ha magának a büszkesége fontosabb a jövőjénél.

Az ujjaim is belefehéredtek, olyan erővel szoroztam a szék karfáját.

Talán megijedtem, hogy tényleg elbukhatok. Most, amikor pedig már ilyen közel voltam a célhoz. Vagy talán mert Ehrlich professzor volt az egyetlen tanárom, aki valóban a szívéen viselte a sorsomat. Nem tudom, de a lényeg, hogy nagy nehezen képes voltam félretenni a javaslatával kapcsolatos ellenérzéseimet, és belementem a dologba. Úgy, ahogy.

- Rendben. Egyszer leülök vele - mondtam. - De ha nem jön be, akkor ennyi volt.

Rákövetkező hétfőn megjelentem a Thayer központi könyvtárában, hogy letudjam azt a találkozót. Még épp csak elkezdődött az őszi

szemeszter, szóval nem voltak sokan, nem volt nehéz kiszúrni a lányt.

Ehrlich professzor megadta nekünk egymás elérhetőségét, és aznap reggel a biztonság kedvéért hagyott is egy üzenetet a rögzítőmön, amelyben megerősítette az időpontot.

A második emeleten leszek sárga ruhában. Akkor nemsokára találkozunk.

Mondjuk a hangja nem volt olyan csiripelő, mint amitől tartottam. Sőt, inkább furcsán megnyugtató volt. Csak úgy áradt belőle a gyengéd nyugalom, ami akár egy jógastúdióban vagy egy terapeuta irodájában is elmenne.

De mindegy, mert én elhatároztam, hogy nem fogom bírni a csajt. Ehrlich professzort kivéve soha nem bírtam még egyetlen tanáromat sem.

A szemem sarkából megláttam egy villanást az ablak mellett.

Sárga ruha. Kávésző és az ismerős kék fogalmazástankönyv. Ez biztos ő lesz. Alessandra.

Az asztal fölé görnyedt, és még akkor sem nézett fel, amikor kihúztam a vele szemben lévő széket. Jellemző. Annak idején a gimiben is megpróbálkoztam pár korrepetitonnal, de aztán hagytam is őket a fenébe, amikor kiderült, hogy fontosabb nekik az üzeneteik csekkolása, mint hogy velem foglalkozzanak.

Már épp meg akartam szólalni, de az ingerültségem egy pillanat alatt elhalt a torkomban, amikor Alessandra végre felnézett, és a tekintetünk találkozott.

Már a hangja is olyan volt, hogy a legmenőbb rádióbemondók is megirigyelhették volna, de az arca! Mintha eleve mozivászonra szánták volna. Telt ajkak, magas arccsont, és a bőre, akár a folyékony selyem, amely csodásan ragyogott a napfényben. Gesztenyebarna haja dús hullámokban borult barnás vállára, kékesszürke szeméből pedig melegség áradt, ahogy felállt, és a kezét nyújtotta felém.

A Thayer alaptól is tele volt gyönyörű lányokkal, de voltak a gyönyörű lányok, és volt ő.

- Te vagy Dominic, ugye? - mondta. Valahogy a hangja így élőben még szebben csengett. - Én Alessandra vagyok, de a barátaim csak

Álénak hívnak.

Nagy nehezen megtaláltam a hangomat.

- Szia, Alessandra! - mondtam ki nyomatékosan a teljes nevét, jelezvén, hogy mi nem vagyunk barátok. Hiszen csak most találkoztunk, az pedig, hogy vonzónak találom, tisztán fizikai reakció. A világon semmit sem jelent.

- Örülök, hogy megismerhetlek! - felelte, és ha meg is ütközött azon, hogy ilyen határozottan a teljes nevén szólítottam, egyáltalán nem látszott rajta. - Mivel ez az első találkozásunk, és a félév még tulajdonképpen el sem kezdődött, nem készültem mára konkrét tananyaggal - kezdett bele, miután leültünk. - Gondolom, most teljesen összeomlottál.

- Vigasztalhatatlan vagyok.

Alessandra apró mosolyától hirtelen forróságot éreztem az ereimben. Kicsit fészkelődtem a székemen, arra gondoltam, bárcsak ne jöttem volna el, közben meg azt is kívántam, hogy bárcsak soha ne kellene elmennem ebből a könyvtárból.

- Gondoltam, kezdetnek az is elég lesz, ha tisztázzuk, pontosan mit várunk el egymástól, mi a célunk ezzel az egészszel, illetve kicsit megismerjük egymást - mondta. - Noha ez ugyebár hivatalos együttműködés, azért az sem árt, ha kicsit kedveljük is egymást.

Na, *kezdődik*. Sejthettem volna.

- Csak azt ne kérd, hogy fonjam be a hajad - mondtam. - Szerintem annak egyikünk sem örülne.

A nevetése majdnem az én arcomra is mosolyt csalt.

Majdnem.

- Oké, a hajfonás akkor sztornó. De azt nem tudom garantálni, hogy időnként nem hozok majd sütit. Irtó egészségtelen, de ha a dolgok eldurvulnak, remek motiváló tud lenni. - Újabb mosoly, újabb melegség. - Ne kérdezd, honnan tudom.

A következő egy órában aztán átnéztük a félévre összeállított órarendünket, megvitattuk Ruth professzor agyament hasonlatait, meg olyan szokásos témákat, mint hogy ki milyen zenét szeret és

hasonlókat. Alessandra rendesen belekérdezett a tanulási szokásaimba is, hogy milyen környezetet részesítek előnyben, audiovizuális típus vagyok-e, vagy inkább gyakorlással sajátítom el az anyagot, még abba is belementünk, hogy általában melyik napszakban vagyok a legaktívabb, illetve a legfáradtabb.

Azelőtt soha nem foglalkoztam ilyesmivel, és nem is nagyon akartam válaszolni ezekre a kérdésekre, de ő, noha külsőre úgy nézett ki, mint egy Disney-hercegnő, ha a munkáról volt szó, egyből átment pitbullba.

Végül aztán csak beadtam a derekam.

Tanulási környezet: nagy asztal, természetes fény, és kell egy kis háttérzaj, a teljes csendet nem bírom.

Tanulási típus: vizuális.

A napszak, amikor általában szunyókálni akarok: kora délután.

- Tökéletes. Sokat segítettél - mondta az óránk végén. - Azt hiszem, jól kijövünk majd egymással. Aki szereti a Garage Sushit, rossz ember nem lehet.

Közös lelkesedésünk az egyetemen összeverődött alternatív zenekar iránt kellemes meglepetés volt, bár én azért ezt még nem tartottam szilárd alapnak egy barátsághoz.

- Neked jó lenne jövő héten ugyanebben az időben? - kérdezte. - Hétfőnként nincs órám, úgyhogy tudok alkalmazkodni hozzád.

- Nem. Jövő héten kezdem az érettségi felkészítőket. - A gazdagok eszméletlen pénzeket képesek kipengetni arra, hogy a kölykeiket bejuttassák valamelyik nagymenő egyetemre, úgyhogy én nagyjából abból fizetem a tandíjamat, amit a matekfelkészítőkből összekerestem.

- És délelőtt?

- Meló.

- Este?

- Meló.

- Délelőtt dolgozol, délután elugrasz tanítani, utána meg visszamész dolgozni? - vont fel a szemöldökét.

- Nem, ez két különböző munkahely - mondtam mereven. - Délelőtt a kávézóban vagyok, este meg a Frankie'snél. - Az összes órát keddre és csütörtökre tettem, hogy a többi napon el tudjak járni melózni. A kávézóban, az étteremben, és a korrepetálással meg egy-egy hétvégi fűnyírással meg tudtam keresni annyit, hogy ne nagyon lógiak ki a sorból a Thayeren.

Bár ami azt illeti, nem igazán akartam a csoporttársaimmal bratyzizni, akiknek a többsége menő iskolából jött, szóval nem igazán tudtam volna elvegyülni közöttük, de egy olyan egyetemnek, mint a Thayer, az a legnagyobb előnye, hogy az ember nagyon értékes kapcsolatokra tehet szert. Csak hát ahhoz, hogy komolyan vegyenek, ki is kell nézni valahogy. A megfelelő öltözék pedig rohadt drága volt.

Alessandra arca ellágyult. Ő az a fajta diák volt, akinek nem kellett törnie magát azért, hogy itt lehessen. Azt ugyan nem említette, mivel foglalkoznak a szülei, de azt egyből levettem, hogy ők fizetik a tandíját.

- Mikor végzel este a munkával? - kérdezte. - Találkozhatunk akkor is, mert az én órarendem...

- Tizenegy előtt nem végzek - néztem rá kimérten. - Gondolom, az már túl késő neked. - Azt már nem kötöttem az orrára, hogy egyébként mindig akkor szoktam tanulni. Nem tudom, fáradtan valahogy jobban tudtam koncentrálni.

Elismerem, Alessandra sokkal jobban bejött nekem, mint vártam, de attól még nem voltam meggyőzve, hogy tényleg szükség van erre az egész korrepetálás-húhóra. Az meg aztán a hátam közepére sem hiányzott, hogy egész félévben azzal cseszegessen, hogy nem haladok elég gyorsan az anyaggal.

- Nem. Szerencsére én igazi éjszakai bagoly vagyok - mondta vidáman. - Akkor jövő hétfőn találkozunk.

Egy pillanatig sem hittem, hogy Alessandra komolyan képes lesz lemondani a hétfő estéjéről - vagy bármely másik estéjéről - csak azért, hogy engem korrepetáljon. Tuti becsúszik neki egy randi, vagy valami buliba hívják, és ezzel nem is lett volna semmi baj. Ha nem tudunk összehozni egy közös időpontot, akkor nem tudunk. Ez van. Ehrlich professzor fenntartásai ellenére én biztos voltam benne, hogy egyedül is át tudom rágni magam az anyagon. Ez nem is kérdés. Mert olyan egyszerűen nincs, hogy nekem nem lesz diplomám.

Épp letöröltem egy asztalt az étteremben, és igyekeztem elhessegetni a féltékenységet a lelkemből, amit Alessandra lehetséges randevújának gondolata váltott ki belőlem. Felőlem aztán menjen nyugodtan, én nem tartok igényt rá. Párszor én is felszedtem lányokat a Thayeren, de az, hogy rendesen járjak valakivel, soha meg se fordult a fejemben. Így is volt épp elég a bajom. Rohadtul nem hiányzott egy párkapcsolat, meg a sok dráma.

- Hoppá! - fütttyentett egyet Lincoln a pult mögül, ahol épp egy hamburgert tömött magába sült krumplival ahelyett, hogy már bezárta volna a boltot. Ő volt a tulaj unokaöccse és az egyik leglustább alak, akivel valaha találkoztam. - Ez meg ki?

Bosszúsan felpillantottam, hogy valaki képes öt perccel zárás előtt besétálni, de az ingerültségemnek egy héten belül immár másodszor sikerült egy pillanat alatt elpárolognia.

Barna haj. Kék szemek. Egy csomó könyv és félig baráti, félig kacér mosoly, ahogy a döbbszent arcomra nézett.

Alessandra. Itt. A Frankie'sben. Hétfő este tizenegykor. Ilyen nincs!

Mi a francot keres itt?

- Zárva vagyunk - mondtam, pedig a főnök egyértelműen meghagyta, hogy az utolsó pillanatig nyitva kell lenni, és nem lehet elküldeni az ilyen kései vendégeket sem. Amúgy meg nem is az én dolgom volt elhajtani őket.

Lincoln egy darabig még csorgatta a nyálát, aztán elkerekedett szemmel bámult rám.

- Haver! - sziszegte. - Mit művelsz?

- Ja, én nem kajáért jöttem - mondta Alessandra nyugodtan. - Csak a korrepetálás miatt, vagy már el is felejtetted? Gondoltam, hazaviszlek kocsival - mondta, majd felült egy bárszékre. - Fejezd csak be nyugodtan, megvárom, amíg végzel.

- Ez a tanárod? Baszki, nekem is tovább kellett volna tanulnom! - vigyorgott Lincoln, és úgy bámulta Alessandrát, hogy a legszívesebben ott helyben kitéptem volna a szemét.

- Fáradt vagyok - álltam elé, hogy ne lásson rá Lincoln. Mert ha ezt tovább játssza, tuti, hogy aznap a fogdában töltöm az estét súlyos testi sértés miatt. - Tegyük át inkább máskorra!

- Nem, ez pont jó - mondta Alessandra, és ügyet sem vetett Lincoln felháborodott tiltakozására. - Hiszen akkor tudsz legjobban

koncentrálni, amikor fáradt vagy, nem?

Honnan a...? *Ehrlich professzor*. Őt is kinyírom.

Alessandra arcán láttam, hogy ő aztán nem tágít, úgyhogy nem is vitatkoztam tovább. Egy ideje már tudtam, hogy bizonyos csatákat nem érdemes megvívni.

Végül aztán Lincoln belefáradt a nyáladásba - vagy a szigorú pillantásomtól ijedt meg, nem tudom és otthagyt bennünket, mondván, hogy majd zárjam be én a boltot.

- Neked tényleg nincs jobb dolgod? - kérdeztem, amikor beültünk egy boksza. - Mindjárt éjfél.

- Mondtam, hogy éjszakai bagoly vagyok - villantott egy huncut mosolyt. - És úgy hallottam, itt nagyon jó turmixot adnak.

A majdnem feltörő nevetésemet sikerült valami horkantásszerűségbe fojtanom.

- És mi van azzal, hogy nem kajáért jöttél?

- Tulajdonképpen tényleg nem, de ha megkínálnak egy shake- kel, azt nem utasíthatom vissza.

- Értem. - Hát persze, hogy volt egy kis hátsó szándék mögötte. Hiába, az emberek nem szoktak csak úgy merő kedvességből ilyen fáradságot magukra vállalni.

Alessandra bizonyára látta rajtam a gyanakvást, mert az arca egy pillanat alatt elkomolyodott.

- Nézd, tudom, hogy még nem bízol bennem, és nem is hibáztatlak érte. De egy dolgot szeretnék mindjárt az elején tisztázni - mondta. - A korrepetitorod vagyok, nem az anyád, de nem is a kiképzőtisztod. És ígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy az irodalom- és fogalmazás vizsgán átmenj. De kettőn áll a vásár. Vagyis együtt kell működöd velem, és ha te ezt nem akarod, ha úgy érzed, hogy csak vesztegetem az idődet, és a legszívesebben soha többé nem találkozna velem, akkor mondd azt, méghozzá most rögtön. Én nem engedem el a diákjaim kezét, de senkit nem kényszernek olyasmire, amit nem akar. Szóval dönts el! Most akkor benne vagy, vagy sem?

Meglepetés suhant át rajtam, amit aztán - nem szívesen vallom be, de - némi tisztelet és valami végtelenül kellemetlenebb érzés követett. Hirtelen gombóc nőtt a torkomban, így aztán nem bírtam kinyögni semmilyen tahó, védekező választ, amivel alaptól reagáltam volna.

Engem még soha senki fogott meg ilyen gyorsan, ilyen elképesztő nyugalommal. Mondjuk, soha nem is foglalkozott velem ennyit senki.

- Benne vagyok - mondtam végül, nem kevés vonakodással.

Lehet, hogy ez csak valami színjáték volt a részéről, és majd szépen elsétál ő is, mint mindenki, amikor alábbhagy a kezdeti lelkesedése. De valami a zsigereimben azt súgta, hogy ő tényleg más. Ő kitart mellettem, és ez mindennél jobban megrémisztett.

- Remek - engedte le a vállát. A mosolya visszatért, és olyan volt, mint a nyári napsugár a lámpák fénye alatt. - Akkor talán vágjunk is bele!

A következő két órában megértettem, miért tartotta olyan nagyra Ehrlich professzor ezt a lányt. Piszok jól magyarázott. Emellett türelmes volt, folyamatosan biztatott, és úgy volt együttérző, hogy egy percig sem éreztem lekezelőnek. És iszonyúan felkészült. Rengeteg különböző színű szövegkiemelőt hozott, kis L alakú kártyákat az egyes szövegrészek bekeretezéséhez, hogy jobban tudjak összpontosítani a

lényegre, sőt még egy diktafont is, hogy később visszahallgathassam az órát.

És az egészben az volt a legrohadtabb, hogy működött. Legalábbis sokkal jobban működött, mint az én megszokott módszerem, aminek nagyjából az volt a lényege, hogy bekeményítek és csinálom, ha beledöglök, akkor is.

Az egyetlen hátulütője a dolognak az volt, hogy maga Alessandra vonta el a figyelmemet. Ha sokáig beszélt, egy idő után már csak a hangjára figyeltem, és nem arra, amit mondott, és ha csak egy kicsit is megmozdult, parfümjének lágy fuwallata rögtön rávetette magát az agyamra.

Az istenit! Felnőtt ember vagy, nem egy hormonoktól túljutott kamasz, aki belezúg minden lányba, aki szembejön vele. Szedd már össze magad!

Egyszerre nyúltunk a kék szövegkiemelőért. A kezünk egy pillanatra összeért. Mintha elektromos áram rázott volna meg.

Úgy kaptam el a kezem, mintha megégettem volna. Alessandra arca rózsaszínre váltott, ahogy a bokszban hirtelen megnövekedett a feszültség.

- Elég késő van már. Talán ideje lenne indulni. - A hangom olyan ridegen csengett, pedig a szívem vad erővel dőngette a bordáimat. - Holnap reggel órám lesz.

- Oké. - Alessandra mindent visszapakolt a táskájába, az arca még mindig szinte világított. - Nekem is.

Útközben egyikünk sem szólt egy szót sem, de az agyam folyamatosan újrarájászottá az étteremben történeteket.

A puha bőre. Ahogy elakadt a lélegzete. Ahogy a szívem kihagyott egy pillanatra, szinte észrevehetetlenül, azalatt az ezredmásodperc alatt, amíg a kezünk összeért, utána meg az a váratlan sokk a testemben.

A kimerültséggel magyaráztam a dolgot. Nem szoktam én így reagálni egy érintésre, főleg ilyen apróságra, de az ember teste néha furcsa dolgokat produkál. Igen, kimerültség. Ennyi.

Alessandra leparkolt a kollégium előtt. Felnéztünk az impozáns téглаépületre, majd újabb kínos csend következett.

- Hát, köszönöm! - Valahogy képtelen voltam ellazulni. Nem voltam hozzászokva, hogy köszönetét mondjak bárkinek. Az emberek nem túl gyakran tettek olyasmit, amit meg kellett volna köszönnöm. - Mármint azt is, hogy hazahoztál, és hogy eljöttél a munkahelyemig. Nem kellett volna.

- Ugyan, szívesen tettem. - Alessandra korábbi huncutsága egy pillanat alatt visszatért. - Már csak a műanyagboksok és a fénycsövek miatt is megérte. Állítólag szép a bőröm az ilyen fényben.

- Az tuti - mondtam, és halálosan komolyan is gondoltam. Szerintem ő az egyetlen ezen a bolygón, aki egy bénán megvilágított étteremben is úgy tud kinézni, mint egy szupermodell.

- Akkor a jövő héten ugyanígy? - mosolygott.

Haboztam. Ez volt az a pillanat. Az abszolút utolsó esélyem kiszállni ebből az egészből, mielőtt még ő teszi meg.

Valóban nagyjágyú akar lenni a Wall Streeten? Akkor először diplomázzon le! De ez úgy nem fog menni, ha magának a büszkesége fontosabb a jövőjénél.

Én nem engedem el a diákjaim kezét, de senkit nem kényszerítek olyasmire, amit nem akar. Szóval dönts el! Most akkor benne vagy, vagy sem?

Fújtam egy nagyot. *Bassza meg!*

- Aha, oké - mondtam, és próbáltam nem gondolni arra, hogy már most mennyire várom, hogy viszontláthassam. Remélem, nem fogom megbánni. - A jövő héten ugyanígy.

Alessandra

Nekem most el kell rohannom egy találkozóra, de te csak érezd magad otthon - mondta Sloane. - Ne feledd viszont a házirendet! Bent nincs dohányzás, cipővel ne lépj a szőnyegre, és Halat csak az adott időben és az előírt mennyiséggel szabad etetni. A cetli ott van az asztalkáján. Van kérdés?

- Nincs. Minden oké - erőltettem mosolyt az arcomra. - És még egyszer köszi, hogy itt maradhatok nálad, amíg kitalálom, hogyan tovább. Ígérem, nem alkalmatlankodom

Minden barátnőm közül - mondjuk összesen talán csak három vagy négy volt, de ezt most hagyjuk - Sloane volt a legkevésbé gyengéd és finomkodó. De hát Vivian és Isabella is már a párjukkal éltek, és bár Sloane nem igazán mutatta ki az érzelmeit, nagyon is jó barát volt.

Egy idő után elegendő lett a szállodából, és amikor megkérdeztem, lakhatnék-e nála egy darabig, amíg találok saját lakást, egy percig sem gondolkodott. Egy nagy bögre kávéval fogadott, valami merev ölelésféle mozdulattal, valamint egy íjjal és egy Karambit késsel - amolyan alapvető önvédelmi, illetve támadó fegyver gyanánt, mint mondta, attól függ, hogy mennyire vagyok kibukva Dominicra.

- Jól van, nyugi! - lágyult el Sloane arca alig láthatóan. - Később elmegyünk piálni. Mi majd kórusban szidjuk a férfiakat, Vív és Isa meg úgy tesznek, mintha nem is élnének betegesen nyálas párkapcsolatban.

- Jól hangzik! - nevettem rekedten, de őszintén.

Már egy hét eltelt azóta, hogy bedobtam Dominicnak a válást. A barátnőim közül senkit sem lepett meg a döntésem, ami azért sokat elmond arról, mások hogyan látták a kapcsolatunkat.

A telefonom bejövő hívást jelzett.

Dominic. Megint. Az elmúlt héten szünet nélkül hívogatott, és minden egyes alkalommal, amikor felbukkant a neve a kijelzőn, olyan volt, mintha kést szúrtak volna a mellkasomba. Ennek ellenére képtelen voltam letiltani a számát, úgyhogy inkább hagytam, hogy hangpostára menjen. Az első üzenete óta egyiket se hallgattam le. Túl fájdalmas lett volna.

- Hogyhogy Míkónoszon van? - Sloane elfojtott dühe egy pillanat alatt lehűtötte a levegőt, ahogy elindult a találkozóra. Amellett, hogy jó hírű publicista volt, beindította a saját PR-cégét, és azóta mást se csinált, csak tüzet oltott a menő ügyfelei számára. - Ez elfogadhatatlan! Ő is tudja, hogy rohadtul itt kellene lennie a megbeszélésen...

A hangja elhalkult, majd hallottam, ahogy becsukódik a bejárati ajtó. Közben Dominic is abbahagyta a próbálkozást, én pedig megkönnyebbülten sóhajtottam fel, de a következő pillanatban már megint befeszültem, amikor láttam, hogy egy újabb bejövő hívás várja, hogy felvegyem.

Pearson, Hodder és Blum.

A szorongás hullámokban vetette rá magát a gyomromra. Nem is tudom, mi a rosszabb, ha a férjem hív, vagy ha a válóperes ügyvédem.

- Alessandra, itt Cole Pearson - hallottam a mély megnyugtató hangot. Cole az ország egyik legjobb válóperes ügyvédje. Iszonyú, hogy milyen óradíjakkal dolgozik, de ő az egyetlen, akinek bármi esélye van Dominic dörzsölt ügyvédhadseregével szemben.

- Üdvözlöm! - mondtam, majd kihangosítottam, és közben elkezdtem kipakolni a bőröndömet. Muszáj volt valamivel lefoglalni a kezemet. - Na, hogy ment?

A hullámok tovább erősödtek, amíg a válaszára vártam.

Pár nappal ezelőtt beadtam a válókeresetet, és Cole a maga módján annyira felgyorsította a folyamatot, hogy ma már kézbesítette is a

papírokat Dominicnak. Gyorsan le akartam tudni

ezt a válás-dolgot, mielőtt még inamba szállna a bátorságom, vagy Dominic valahogy rábeszélne, hogy gondoljam meg magam.

Alapvetően biztos voltam benne, hogy helyesen cselekszem, de némely napokon, ahogy reggel az üres ágyban ébredtem, annyira hiányzott, hogy az is fájt, ha csak levegőt vettem. Tény, hogy már jó ideje boldogtalan voltam, de attól még tizenegy együtt töltött évet nem lehet egyik napról a másikra kitörölni.

- Átadtuk a papírokat - mondta Cole. - És ahogy az várható is volt, nem volt hajlandó aláírni.

Lehunytam a szemem. Ahogy Dominicot ismerem, a végtelenségig fogja húzni a dolgot. Van annyi pénze és hatalma, hogy akár éveken át járhatunk a bíróságra, és a gondolattól, hogy ilyen sokáig bizonytalanságban kell élnem, a gyomrom is felfordult.

- Szerencsére erre fel voltunk készülve. - Úgy tűnt, mintha Cole egyáltalán nem is aggódna, amitől egy kicsit jobban éreztem magam. - Nézze, így vagy úgy, végig fogjuk vinni a válást, de szeretném, ha felkészülne. Hiszen mégiscsak Dominic Davenporttal állunk szemben. Úgy értem, a dolog eléggé eldurvulhat.

- Úgy is, hogy nincs gyerekünk, és nem tartok igényt a vagyonából semmire? - Felólem aztán megtarthatja a menő lakást, az autókat, a magángépét. Nekem ezekből nem kell semmi. Én csak szabadulni akarok.

- Nem is a vagyontárgyakkal van a probléma, Mrs. Davenport - mondta Cole. - Ön az, akit nem akar elengedni. És hacsak nem tudja rábeszélni valahogyan, akkor hosszú csetepatéra számíthatunk.

- Nagyon sajnálom, de Mr. Davenport egész nap értekezleteken van - mondta Martha, Dominic asszisztense, de nem igazán hallatszott a

hangján, hogy tényleg sajnálná. - Esetleg átadhatok neki valamilyen üzenetet...

- De most vészhelyzet van! - Az ujjaim megfeszültek a táskám szíja körül. - Szeretnék személyesen beszélni a férjemmel. - Az utolsó szót külön hangsúlyoztam. Az most nem számított, hogy nemsokára már csak a volt férjem lesz, ha rajtam múlik. De amíg házasok vagyunk, igenis élvezek bizonyos előnyöket másokkal szemben, többek közt azt is, hogy bármikor találkozhatom vele anélkül, hogy az asszisztense úgy bána velem, mint egy jöttment csavargóval.

Végignézett rajtam, és bizonyára megállapította, hogy sem fizikai sérüléseim nincsenek, sem pedig beteg nem vagyok.

- Megértem, de sajnos egész napra be van táblázva. Mint mondtam, szívesen átadok neki bármilyen üzenetet, és megmondom neki, hogy a lehető leghamarabb hívja fel önt - mondta, és már fogta is a jegyzetfüzetét. - Valamilyen társasági eseményről, vagy magán természetű dologról van szó?

Éreztem, hogy elpirulok. Alapból nem vagyok egy erőszakos természetű valaki, de most éhes voltam és fáradt, és amúgy is felhúzott az a beszélgetés Cole-lal. Minden akaraterőmre szükség volt, hogy ne kapjam fel az asztalról a kávéját, és ne lötytyintsem az önelégült pofájába.

- Valami egész másról! - Úgy döntöttem, befejezem a jópofizást. - Ha Dominicnak megbeszélése van, rendben, én várhatok. Gondolom, valamikor azért csak elmegy ebédelni, nem?

Martha ajka elvékonyodott.

- A Bernardinban lesz üzleti ebédje. Mrs. Davenport, kérem, értse meg, hogy...

- Mi folyik itt? - szakította félbe egy rideg hang.

Egy pillanatra mindketten ledermedtünk, majd egyszerre fordultunk Dominic irodájának nyitott ajtaja felé. Szinte ragyogott a napfényben, széles válla mindkét oldalon majdnem elérte az ajtókeretet, amitől még impozánsabbnak tűnt a megjelenése, mint általában.

A torkom kiszáradt, és a táskám bőrszíja belevájt a tenyerembe, aztán nagy nehezen lazítottam a szorításon.

- Mr. Davenport! - ugrott fel Martha a székéből. - Már be is fejezték? Épp azt magyaráztam Mrs. Davenportnak...

- Hogy mondta? - lépett ki az irodájából Dominic. Alakjáról lehulltak az árnyékok, felfedve az erős arccsontokat, a fenyegető pillantást és az összehúzott szemöldököt, amitől talán még maga a Sátán is összecsinálta volna magát.

Rám nem is nézett. Csak Marthára koncentrált, aki szinte elporladt haragjának súlya alatt.

- Azt mondtam, hogy épp azt magyaráztam Mrs. Davenportnak...

- Mrs. Davenportnak - ismételte Dominic a szavakat alig hallhatóan. - Mármint a feleségemnek. Ha a feleségem látni akar, akkor maga azonnal beengedi. Még egyszer meg ne próbáljon okoskodni vele, különben a New York-i iroda egyetlen része, amit látni fog, az a külseje lesz, mert úgy kivágom innen, hogy csak úgy nyekken. Megértette?

Martha arca falfehér lett.

- Igen, uram. Megértettem.

Egyszerre éreztem elégtételt, ugyanakkor szánalmat is, végül az utóbbi bizonyult erősebbnek.

- Nem kellett volna így lehordanod! - mondtam csendesen, ahogy beléptem az irodába Dominic után, aki továbbra sem nézett rám.

- Megérdemelte. - Nem ült le a székébe, csak nekidőlt az íróasztalának, és akár a hűvös magabiztosság szobrát is mintázhatták volna róla, de amikor a tekintetünk végre találkozott, láttam, mennyire kimerült, és ez eléggé szíven ütött, de aztán gyorsan összeszedtem magam.

Nem számít. Nem az én dolgom arról gondoskodni, hogy eleget pihenjen.

Dominic hosszasan bámulta az arcomat, a szememet és a számat.

- Nem alszol eleget.

- Kösz szépen! - forrósodott fel megint az arcom. Eszerint nem csak ő néz ki szarul.

Gyorsan a fülem mögé tűrtém egy hajtincset. Valóban nem aludtam eleget. Éjjel-nappal azon pörögtem, hogyan tudnék egy valódi üzletet nyitni, ahol a Floria Designs termékeit nem csak képernyőn tekinthetnék meg a vevők. Ez amúgy már régi álmom volt. Amikor nem dolgoztam, akkor meg a váláson agyaltam. A túlhajszoltság és a szorongás így együtt pedig valószínűleg nem tesz jót a külsőmnek.

- Nem úgy értettem - húzta végig a hüvelykujját kínzó gyengédséggel az arcomon. - Akár alszol, akár nem, te mindig gyönyörű vagy.

A szívem elszorult. Istenem, bárcsak akkor is ilyen figyelmes lett volna, amikor a kapcsolatunk még nem állt a tönk szélén!

Általában csak egy puszit kaptam tőle, vagy néhány rövidebb boldog pillanatot, amikor a testünk egybeforr az éjszaka közepén, de már évek óta nem érintett meg így - ilyen könnyedén, ilyen kellemesen, ilyen *meghittséggel*.

El kellett volna húzódnom tőle, és megtartani a három lépés távolságot, de képtelen voltam megállni, hogy ne hajoljak oda hozzá. Nem kell több, csak egyetlen perc.

- De úgy látom, nem csak nekem vannak álmatlan éjszakáim! - Láttam, hogy karikás a szeme és sápadt a bőre, de még így is olyan szép volt, hogy az szinte fáj.

- Elég nehéz úgy aludni, hogy az ember felesége soha nem veszi fel a telefont - mondta halkan.

Éreztem, hogy egyre keményedik a gombóc a torkomban, és lassan elállja az oxigén útját is. *Ne hagyd, hogy megpuhítson!*

Nagy nehezen erőt vettem magamon, elléptem tőle, és nem foglalkoztam a fájdalmas pillantásával.

- Mindenesetre nem azért jöttem, hogy az alvási szokásainkat tárgyaljuk ki - mondtam, szándékosan figyelmen kívül hagyva a telefonos megjegyzését.

Dominic magabiztos maszkja egy pillanat alatt visszakerült a helyére, és rögtön el is tűnt arcáról a sebezhetőség minden jele, bár a tekintetéből még mindig nyugtalanító intimitás áradt.

- Akkor miért jöttél, amor? - Ez a kedves becenév szinte simogatta a bőrömet, és önkéntelenül is beindította a nosztalgiát a lelkemben.

- Ez *hihetetlen, hogy beszélsz portugálul is!* - csóváltam a fejem. Teljesen lenyűgözött, ahogy a családommal vacsora közben az anyanyelvükön beszélgetett. - Mikor tanultál meg?

- Szerdánként. Beiratkoztam egy esti kurzusra. - *Kaján vigyor jelent meg az ajkán, ahogy leöblítette az utolsó tányért is, majd rátette a csöpögtetőre. Mi vállaltuk a mosogatást, ha már a vacsorát az öcsém készítette, anyám meg a desszert után egyből lelépett a legújabb pasijával.*

- *Csukd be a szád, amor, mert belerepül egy légy!*

- *Nekem meg azt mondtad, hogy szerda esténként dolgoznod kell - morcoskodtam.*

- *Úgy is volt. Azon dolgoztam, hogy megtanuljak portugálul - vonta meg a vállát Dominic, és az arcán enyhe pír jelent meg. - Most találkoztam először a családommal. Gondoltam, így könnyebben megkedvelnek.*

Tompa fájdalmat éreztem a bordáim mögött.

- *Jaj, ezért nem kellett volna. Téged amúgy is megkedveltek volna.*

Pont ő, akinek annyira nehezen megy a nyelvtanulás, és ennek ellenére képes volt venni a fáradságot, csak azért, hogy jó benyomást tegyen a családomra...

A fájdalom tovább erősödött. Úristen, hogy imádom ezt a fiút!

- *Az lehet, de én így akartam - mosolygott. - Faria qualquer coisa por ti. - Bármit megtennék érted.*

Majdnem összeroppantam az emlék súlya alatt, de vettem egy nagy levegőt, és elhessegettem.

Az akkor volt. Most pedig ez van. *Maradjunk csak szépen inkább a jelennél.*

- *Cole azt mondta, nem vagy hajlandó aláírni a papírokat.*

A válaszmódtól szinte megfagyott a levegő.

Arcából eltűnt a melegség, az állkapcsa megfeszült, kihúzta magát, és ott tornyosult előttem a maga egy kilencvenes termetével.

- *Cole? Csak így? Cole? Hú de jóban van valaki a sztárügypvédjével!*

Ezzel az erővel akár pofon is vágthatott volna.

A kis célzásától rögtön fellángolt bennem a harag.

- Ne gyere nekem ezzel a féltékeny férj dumával, ha megkérhetlek, jó? Érdekes, addig soha nem érdekelt, hogy *kivel* mit csinálok, amikor még egyben volt az egód...

- Komolyan azt hiszed, hogy itt erről van szó? Az egómról? - A szeme csak úgy villódzott. - A fenébe is, Ále! Egy hét telt el. Egy tetves hét! És máris rám küldöd azt a francos ügyvédet a válási papírokkal? Még meg se beszéltük a dolgot, meg sem próbáltuk rendbe hozni az egészet! Létezik ám házassági tanácsadás is a világon, ha még nem hallottál volna róla...

- Azt egyszer már eljátszottuk, vagy nem emlékszel? - vágtam vissza egyből. Pár évvel ezelőtt történt, amikor annyira frusztrált voltam a sok túlórája miatt. És nagy nehezen sikerült rávennem, hogy jöjjön el velem egy párkapcsolati tanácsadásra. - Már megvolt az időpont, megígérted, hogy ott leszel, és minő meglepetés! Akkor is közbejött valami. Mégpedig egy vészhelyzet a cégnél! Úgyhogy hiába vártunk rád!

Valószínűleg simán elfelejtette. Aztán nem is kértem többször, hogy próbáljuk meg, mert csak egy dolog megalázóbb annál, mint feltárni a kapcsolati problémáinkat egy idegennek: az, hogy a másik még csak oda se dugja a képét. Még most is láttam magam előtt a terapeuta szánakozó pillantását.

Dominic elnémult. A válaszom után beállt síri csendben csak némán nyelt egyet.

- Két heted van, hogy aláírd a papírokat - mondtam. - Vagy ebből háború lesz, és mindketten tudjuk, hogy az neked jobban fog fájni, mint nekem. - Neki ott van a nyakán egy több milliárd dolláros cég, amit vezetnie kell. Nekem nincs ilyen gondom.

Eszem ágában sem volt bíróságra rohángálni, de ha ő csak ebből ért, akkor állok elébe. Legfőbb ideje, hogy a saját kezembe vegyem az életem irányítását, márpedig az úgy nem fog menni, ha nem zárom le ezt a fejezetet Dominickal.

Bármennyire is fáj.

Dominic

Már nem aludtam én sem otthon. Egy darabig még próbáltam, de hiába volt ott a teljes személyzet és mindenféle kényelmi szolgáltatás meg szórakoztatóeszköz, amit az ember a pénzéért kaphat, az egész lakás elviselhetetlenül üresnek tűnt Alessandra nélkül. Minden rá emlékeztetett, a gardróbban a ruhái, a fehér liliomok az előszobában, a samponjának a virágillata az ágyban.

Úgyhogy inkább az irodámban dekkoltam, ahol már amúgy is volt egy kis hálószobám, hiszen gyakran előfordult, hogy egész éjjel bent kellett maradnom.

A telefonom berregve jelzett egy bejövő hívást. A szívem most is nagyot dobant, hátha Alessandra az, de persze megint csalódnom kellett.

Ismeretlen szám. Ma ez már a negyedik ilyen. Nem tudom, hogy tudták meg a privát mobilszámomat, amely semmilyen jegyzékben nem szerepelt, és csak egy nagyon szűk kör ismerte, de rohadt idegesítő volt. Most már felvettem, de nem hallottam semmit, csak a nagy süketséget.

Ha nem lenne ez a cirkusz Alessandrával, már holnap lenne egy új számom, aztán el lenne intézve.

Két hét telt el azóta, hogy beállított hozzám az irodába, és követelte, hogy írjam alá a papírokat. A tetves ügyvédje azóta is folyton a nyakamba liheg, én viszont bármivel is próbálkozom, nem hajlandó találkozni velem. Küldtem neki ajándékot. Megállás nélkül hívom.

Manhattan legjobb házassági tanácsadójánál is foglaltam időpontot, de persze nem jött el.

Megdörzsöltem az arcomat, és próbáltam a képernyőre összpontosítani. A DBG Bank elleni vizsgálat, ami totál a feje tetejére állította az irodánkat, még mindig nem zárult le. Volt ebben az egészben valami, ami nagyon zavart, de az istennek se bírtam rájönni, mi az.

Végül félórányi reménytelen próbálkozás után feladtam, úgy döntöttem, mára befejeztem. Mivel még csak tíz óra volt, nem akartam lefeküdni, úgyhogy fogtam a kabátomat, és elindultam valahová, ahol reményeim szerint egy pár órára elfelejthetem Alessandrárt.

A Valhalla Klub New York-i épülete egy szigorúan őrzött birtokon található az Upper East Side-on. Ma már képtelenség lenne Manhattanben ekkora magánterületre szert tenni, de a klubot több mint egy évszázaddal ezelőtt alapították, amikor a vagyonos és jó kapcsolatokkal rendelkező családoknak még sokkal nagyobb mozgásterük volt, és ennek megfelelően óriási ingatlanokat tudtak felvásárolni.

A Valhalla Klub ma is a világ leggazdagabb és leghatalmasabb embereit tudhatta a tagjai között, de ma már a New York-i zászlóshajó mellett a világ minden nagyobb városában rendelkezik hasonló épületekkel: többek közt Londonban, Sanghajban, Tokióban, Fokvárosban és São Paulóban is.

Engem a bűdös életben nem vettek volna fel, ha Dante Russo nem állt volna mellém, aki mellesleg a Valhalla egyik alapító atyjának leszármazottja.

- De szarul nézel ki! - mondta Dante, amikor még oda sem értem a bárpulthoz, ahol Kai Younggal, a Young médiabirodalom ittú vezérével üldögélt.

- Én is örülök, hogy látlak, Russo! - ültem le mellé a másik oldalon, és rendeltem egy bourbont.

Dante volt az egyik legelső ügyfelem. Már akkor ő vezette a Russo Groupot, a világ egyik legnagyobb luxuscikkforgalmazó konglomerátumát, és részben a szerencsének, részben a kitűnő időzítésnek, no meg a pusztá kitartásomnak köszönhetően szakított a korábbi befektetési tanácsadójával, és áthozta a pénzét az akkor még épp csak induló vállalkozásomhoz. És ahová Dante vitte a pénzét, oda idővel a felső tízezer többi nagykuttyája is benézett, többek között Kai is, aki szintén jó barátom lett az évek alatt.

Persze hármunk között mindig is én voltam a kakukktojás. Kai és Dante nagy múltú, kegyetlenül gazdag családok örökösei, míg én csak mostanában kezdtem gyűjteni a milliárdokat, de végül is a pénz az pénz. És engem a Valhalla címeres sznobjai sem mertek nyíltan leszólni, mondjuk nem csoda, ha egyszer az én kezemben volt a vagyonuk nagy része.

- Attól még igaza van - mondta Kai szelíden. - Úgy nézel ki, mintha aki hetek óta nem alszik jól.

Na, vajon miért?

- Ha így folytatod, elriasztod a befektetőket - tette hozzá Dante. - Bár, mondjuk, az arcod azelőtt is elég csúnya volt, hogy megjelentek volna ezek a sötét karikák a szemed alatt.

- Bagoly mondja! - horkantam fel. Neki folyton össze volt verve a képe, persze ettől még a nők folyton rávetették magukat, mielőtt megnősült.

- Viviannek így tetszik az arcom.

- Vivian a feleséged. Neki muszáj színlelni. - *Ahogy Alessandra is csak megjátszotta, hogy boldog mellettem, pedig egyáltalán nem volt az.* Hirtelen elfacsarodott a szívem.

Bedobtam az italt, és reméltem, hogy az alkohol kicsit jobb kedvre derít, miközben Dante és Kai sokatmondó pillantásokat váltottak. Eddig még nem meséltem el nekik, hogy vagyunk most Alessandrával,

de mivel Vivian és Kai párja, Isabella is szoros kapcsolatban állnak egymással, feltételeztem, hogy képen vannak.

- Ha már a feleségeknél tartunk, hogy állnak a dolgok Áléval? - kérdezte Kai olyan nyugodt hangon, mintha csak az időjárásról kérdezne.

- Jól - mondtam kurtán.

- Úgy hallottam, a munkahelyedre küldte a válási papírokat. - Dantéba már nem szorult annyi jó modor, mint Kaiba, nagyjából annyira volt tapintatos, mint egy megvadult bika.

- Az csak félreértés volt - húztam ki magam.

- Hát, Cole Pearson nem szokás holmi félreértések miatt felbérelni - futott át Dante arcán némi együttérzésféle. - Szerintem ezt nem kéne félvállról venni, ha elválsz, és a vagyonod...

- Én is tudom, mi lesz a vagyonommal. - A racionális énem azt súgta, hogy valóban komolyabban kellene vennem ezt az egészet, de képtelen voltam felfogni. - Nem fogunk elválni... - nyúltam az öngyújtóm után, de most valahogy a kovakerék ismerős hangja sem tudta lecsillapítani bennem a tomboló vihart. - Majd megoldjuk. Elmegyünk tanácsadásra, elutazunk valami szép hosszú útra...

Totál el is felejtettem már, amikor három éve Alessandra kérte, hogy menjünk el párterápiára, csak a múltkor ugrott be, amikor felhozta az irodában. Akkoriban épp egy óriási felvásárlás kellős közepén voltunk. Csak egyszer említette, ezért aztán úgy gondoltam, csak egy hirtelen ötlet volt a részéről, nem pedig segélykiáltás, annak a jele, hogy valami már régóta nagyon nincs rendben. Annak idején, amikor még randiztunk, Alessandra mindig kerek perec megmondta, ha valami nem tetszett neki.

Egyszerűen csak újra meg kell találunk egymáshoz az utat. Ennyi. Elutazunk szépen Jamaicára megint, ahol a nászutunkat is töltöttük, vagy két hétre elugrunk Japánba. Reálisan nézve ennél hosszabb ideig nem maradhatok távol a cégtől, de két hét azért már csak elég lesz, nem? Ha Alessandra hajlandó lenne velem még egyszer kettesben

tölteni valamennyi időt, szerintem mindent helyre tudnánk hozni. Ezért akart annak idején házassági tanácsadóhoz is fordulni.

Dante és Kai csak hallgattak.

- Most mi van? - nyögtem fel ingerülten. A stressz és ez a furcsa, tompa fájdalom, amely mintha mindenhová elkísért volna, már teljesen kimerített. Rohadtul nem kell nekem, hogy még a barátaim is elítéljenek.

- Semmi, csak szerintem ezt egy utazás meg egy házassági tanácsadó már nem tudja helyrehozni - mondta Dante.

- Már miért ne tudná?

Úgy nézett rám, mint aki nem hisz a szemének.

- Mert a *tízéves házassági évfordulókat* hagyta ki, azért. Baszki, én egyszer felejtettem el egy sima vacsorát, Vivian utána napokig hozzám se szólt! Ha az évfordulónkat felejténém el... - fintorgott. - Abba inkább bele se gondolok...

- Dante ezzel csak azt akarja mondani, hogy néhány hét egy luxusüdülőhelyen nem tudja orvosolni a hosszú évek alatt felgyülemlett sérelmeket és elfojtott érzéseket - folytatta Kai a maga szokásos diplomatikus hangnemében. - Márpedig az nem kérdés, hogy Alessandrával már egy ideje... eltávolodtatok egymástól. Az, hogy elfelejtetted az évfordulót, valószínűleg csak az utolsó csepp volt a pohárban. Ezt pénzzel már nem fogod tudni rendbe hozni.

Meredten bámultam őket.

- Édes faszom, ne kerülgessük már a forró kását, Dom! - mondta Dante. - Itt te vagy a probléma! Aki csak egyszer is látott benneteket együtt, az is egyből levette, hogy rá se bagóztál Alessandrára, amikor a közeledben volt. Hányszor fordult elő, hogy ő hazament valami eseményről, mert nem érezte jól magát, te meg simán ott maradtál? Hányszor vacsoráztál az ügyfeleiddel, ahelyett, hogy vele töltöttes volna az estét? - csóválta a fejét. - Nézd, az, hogy ennyire megszállottja vagy a munkádnak, az igencsak jót tesz az én megtakarításaimnak, úgyhogy nem is panaszkodom emiatt. De azért azt meg lehet érteni, hogy Alessandrának ebből most már elege lett.

- Az ilyesmire pedig nincs gyors megoldás - vette át a szót Kai, aki valamivel szelídebb hangon folytatta. - Ide száznyolcvan fokos fordulat kell. Teljes gondolkodásmód- és életmódváltás.

- Mi vagy te, fitnesszedző? - *Katt. Lecsuk.* Bizonytalan kézzel kattogtattam az öngyújtómat.

Viccesnek szánt válasz ide vagy oda, az elmém lázasan dolgozott. Dante tök ugyanazt mondta, mint Alessandra, csak ahogy Alessandra mondta, az inkább csak valami felületi sérülésre hasonlított, de ahogy Dantét hallgattam, az olyan volt, mintha jól pofán vertek volna.

Mert egész más, amikor egy párkapcsolatban a másik rámutat, hogy nincs minden rendben. De amikor valaki ugyanezt kívülről is pontosan látja... pláne úgy, hogy én meg abban a hitben voltam, hogy minden a legnagyobb rendben? Az nagyon nem oké. Bár talán nem a világvége. Egyértelmű, hogy rosszul mértem fel a dolgokat. *Katt. Lecsuk.* Az apró láng elmosódott, ahogy az elmúlt évekből egymás után bukkantak fel az emlékképek a szemem előtt.

De mikor szaródott el így a házasságunk? Alessandra és én az elején még minden este együtt vacsoráztunk. És minden pénteken randiztunk, ezt soha nem hagytuk ki. És este soha nem feküdtünk le úgy, hogy ne meséltünk volna egymásnak a napunkról. Aztán én elindítottam a Davenport Capitalt, és a dolgok szép lassan megváltoztak.

- *Ne haragudj, amor, de ez a befektető csak ma este lesz itt a városban - mondtam. - Tudod, ő vezeti az ország egyik legnagyobb biztosítótársaságát. Ha őt rá tudnám venni, hogy...*

- *Jól van. Értem! - nyomott egy gyengéd, megnyugtató puszit a számra. - De később bepótoljuk, okéi*

A bűntudat hirtelen engedett a szorításból.

- *Persze, megígérem!*

Ez volt az első alkalom, hogy kihagytam a szent és sérthetetlen péntek esti randevúunkat. Nem szívesen tettem, de minden befektetőre szükségem volt, akit csak meg tudtam szerezni, és Wollensky igazi nagyhalknak számított.

Egy nap majd az egész világ megismeri Dominic Davenport nevét, és az ismertséggel együtt jár majd a státusz, a pénz, a hatalom - és minden, amiről valaha álmodtam. Ha ez meglesz, ezerszer is bepótolhatjuk ezt az elmulasztott randit Alessandrával!

- De ha a jövő hetet is lemondod, összeakasztjuk a bajszungkat! - viccelődött, és rögtön el is űzte a fejemből a magángépek és fekete Amex- kártyák felvillanó képeit. - Mert gyakorlatilag térden állva kellett könyörögnöm az öcsémnek, hogy szerezzen nekünk egy asztalt a Fleurben.

- Biztos vagyok benne, hogy az öcséd meg fogja érteni - karoltam át nevetve a derekát, és magamhoz húztam, hogy még egy csókot adhassak neki. - Köszönöm, hogy te is megérted - tettem hozzá. - És tényleg csak most az egyszer. Ilyen többet nem lesz.

Aztán lett. A „most az egyszerűből lett kettő, majd három, mígnem végül ez lett az alap. De én azt hittem, hogy részéről is rendben van így, mert nem tette szóvá, eltekintve talán attól a tanácsadós dologtól. De aztán teltek az évek, és ő egyre csendesebb lett, egyre gyakrabban hagyta ott korán az estélyeket, ha épp nem mi voltunk a vendéglátók, és egy idő után már nem is lepődött meg, amikor lemondtam valami közös programunkat...

Olyan erővel tört rám a felismerés, hogy mozdulni is alig bírtam. Bassza meg!

- Ahogy mondtam, gondolkodásmód- és életmódváltás. Erre lesz szükséged - mondta Kai, mintha csak a gondolataimban olvasott volna. Majd a poharát az ajkához emelte. - Már csak az a kérdés, hogy hajlandó vagy-e erre?

Alessandra

A sors egy óriási piros táblát tartott elém.

Üzlethelyiség kiadó.

Egy kirakatablakban láttam meg NoMadben, egy kávézó és egy műkörmös szalon között.

Rengeteg ilyen táblát láttam már, hiszen továbbra sem találtam még lakást, de ez valamiért egyből megfogott. Talán a csendes kis utca, az óriási kirakat, vagy a vakolatlan téglafalak miatt, nem is tudom. De az is lehet, hogy egyszerűen csak már annyira elegem volt abból, hogy a válás nem halad semerre, hogy a tettvágý a tetőfokára hágott bennem. Egyszerűen szükségem volt valamire, aminek semmi köze a házasságomhoz.

Bármi is volt az oka, a lényeg, hogy felhívtam a számot és hagytam egy üzenetet, hogy érdekelnének a további részletek.

Dominic felőlem aztán úgy lassítja a válást, ahogy akarja, nekem attól még nem kell karba tett kézzel üldögeálnem. Cole majd intézi a válást, neki ez a dolga, én meg közben szépen elkezdem felépíteni az új életemet, amelyben én magam intézem a pénzügyeimet, és csakis rajtam múlik, hogy mit hozok ki az egészből.

- Nekem bármelyik nap megfelel - mondtam a telefonba, miután megadtam az elérhetőségemet. *Lehet, hogy ez így kicsit túl kétségbeesetten hangzott?* Hiszen normális emberek nem üldögeálnak egész nap a telefon mellett. - Mármint kilenc és öt között - tettem hozzá gyorsan. *Igen, így sokkal jobb.* - Várom a hívását. És köszönöm!

Kinyomtam a telefont. A tenyerem kicsit meg is izzadt.

És *ennyi*. Ezzel megtettem az első lépést a függetlenség felé. Mármint azon túl, hogy eljöttem otthonról, de az nem számított igazán, mert még nem volt saját lakásom, és a legtöbb holmimért még vissza kell majd mennem. Csak egyelőre nem bírtam rávenni magam.

Az idegeimet kellemesen megnyugtatta az októberi csípős levegő, ahogy Sloane lakása felé sétáltam. Két évvel ezelőtt csak úgy kíváncsiságból indítottam el a Floria Designst, amiből aztán egész jól menő kis vállalkozás lett. Nem azt mondom, hogy milliókat kerestem, de egész szép profitot termelt, és ami a legfontosabb, élveztem a munkát. Most viszont, hogy egyedülálló leszek, el kell gondolkodnom rajta, hogy szintet lépjek.

Igen, vissza kell vennem az irányítást az életem felett, és a saját kezembe kell vennem a jövőmet. Ezentúl nem fogom háttérbe szorítani saját magamat.

Pont akkor csörrent meg a mobilom, amikor beléptem az előcsarnokba. A pulzusom rögtön reagált, de nem a kiadó üzlethelyiség miatt hívtak vissza. A kijelzőn egy ismerős név jelent meg.

- Soha nem hívsz fel, de még csak egy üzenetet sem küldesz. Mintha nem is léteznék - vágott bele Marcelo. Ahogy meghallottam a hangját, mosolyra húzódott a szám. - Hát testvér az ilyen?

- Már bocs, de ha jól tudom, kettőnk közül nem én vagyok az, aki szürreális kulináris normákat állít fel a gazdagok és híresek számára - mondtam. - Nem is tudom, hogy képes valaki megenni máshol egy steaket, miután a tiédet megkóstolta!

- Hm, a jó öreg hízélgés. Igen, ez nálam bejön! - nevetett az öcsém. Két évvel volt nálam fiatalabb, de már komoly nevet szerzett magának São Paulo gasztronómiai életében. Pár percig a munkáról beszélgettünk, meg arról, hogy szabadságra kellene mennie, aztán megkérdezte:

- És Dommal mikor jöttök el hozzám megint? Rég nem találkoztunk már.

A mosolyom egyből lehervadt. Még nem szóltam a családomnak arról, hogy már nem lakunk együtt. Egyrészt, mert anyámat elérni szinte képtelenség. Másrészt meg évente csak egyszer-kétszer találkoztunk. Nekik fogalmuk sem volt arról, hogy mennyire boldogtalan vagyok a házasságomban, és még nem bírtam összeszedni az erőt, hogy részletesen előadjam nekik a különválásunk okait.

- Ále? - kérdezett vissza Marcelo, miután csendben maradtam. - Itt vagy még?

- Igen, csak... - akadt a torkomon a válasz, ahogy felértem a lifttel, és kinyílt az ajtó.

Ne már, ilyen nincs!

- Visszahívlak - mondtam, de egy pillanatra sem vettem le a szemem a lakás előtt elem táruló látványról. - Minden oké, csak... valami közbejött.

Pontosabban száz valami, ahogy a folyosón sorakozó virágcsokrok számát saccoltam. Rózsaszín rózsák a szeretet, fehér liliomok a megbocsátás, és sárga dzsungelharangok az erő és az akadályok leküzdésének szimbólumai. Hiába is próbáltam volna elvonatkoztatni az egyes csokrok mögöttes jelentésétől, ahogy a virágoskertté változtatott folyosót néztem. Nem kellett hozzá nagy ész, hogy egyből tudjam, kinek a műve ez az egész.

Ki fogom nyírni Dominicot.

- Üdv! Alessandra Davenport? - nyomott a kezembe a virágfutár egy tollat és egy elismervényt. - Itt legyen kedves aláírni! A többit lent hagytuk a földszinten, mert ide már nem fér.

Nem vettem át a tollat

- Hogy tudtatok egyáltalán feljönni ide?

Sloane Európában van Xavier Castillóval, az egyik legzűrösebb ügyfelével, a biztonságiak pedig nem engednek fel semmit anélkül, hogy előtte ne egyeztetnének a címmel.

- Egy... bizonyos... - vonta meg a vállát, és közben rápillantott a telefonjára - ...Mr. Dominic Davenport ideszólt, és elintézte. Állítólag ismeri az épület tulajdonosát.

Ezek után komolyan el akartam beszélgetni a biztonságiak főnökével.

- Köszönöm, de nekem ezek nem kellene - mondtam. - Vissza tudnátok vinni őket a boltba? Nem akarom, hogy kárba vesszenek.

A fiú egészen megrémült. Gyorsan a kollégáira pillantott, akiknek szintén nem igazán tetszett az ötlet.

- A főnök azt mondta, hogy ezt a szállítmányt, ha törik, ha szakad, kézbesítenünk kell. Ő maga fogja ellenőrizni, hogy alá van-e írva az átvételi.

Kínomban majdnem felnyögtem.

A fiú nem lehetett több tizenhét-tizenkilenc évesnél. Valószínűleg ez neki csak valami alkalmi meló, és nem az ő hibája, hogy Dominic ennyire... ennyire kiborító. Most komolyan azt hiszi, hogy ha küld egy csomó virágot, akkor majd meggondolom magam? Mert ha igen, akkor rohadtul nem ismer engem!

De hát nem épp ez a fő probléma?

- Na, jó! - vettem át tőle a papírt és a tollat. - Aláírom, ti pedig szépen elviszitek az összes virágot a legközelebbi kórházba. És a főnöknek erről nem kell tudnia.

Kellett még egy kis mosolygás meg hízalgés, de aztán a srác csak belement. De mielőtt elkezdtek lehordani a virágtengert, még a kezembe nyomta a kísérőlevelet.

Beléptem a lakásba, és elolvastam Dominic macskakaparását:

Sajnálom, hogy kihagytam az évfordulós vacsorát és még sok másik vacsorát veled. Tudom, hogy pár csokor virággal ezt nem lehet elintézni, de kérlek, engedd meg, hogy személyesen engeszteljelek ki. Jóváteszem ezerszeresen is.

A vége felé már alig lehetett kibetűzni, de azért én így is megértettem. Mint mindig.

Egy apró könnycsepp kente el a tintát a papíron. A szívem majd kiugrott a helyéről, ahogy Dominic szavai egy régi emléket juttattak

eszembe.

Egy szép napon majd ezer igazi rózsát veszek neked. Megígérem!

Nem fogom elfelejteni. Megígérem!

Megfoglaljuk oldani. Megígérem!

Megannyi ígéret. És csak egy nagyon kicsi töredékét tartotta meg, én meg minden egyes alkalommal bedőltem neki.

Hát, most nem fogok.

Nem is foglalkoztam a fájdalommal a mellkasomban, csak megráztam magam, összegyűrtem a cetlit, és kivágtam a kukába. Egy gyors zuhany után odaálltam a szerkényem elé, és megkerestem a legdögösebb ruhámat.

Éppen elég estét töltöttem már otthon egyedül Dominicra várva, amikor el kellett volna járnom szórakozni és élvezni az életet. Itt az ideje, hogy bepótoljam, ami eddig kimaradt.

Úgyhogy még ma el is kezdem.

- Gyönyörű vagy.

Felkaptam a fejem, és a három gin-tonik, meg az egy almás Martini okozta ködfelhőn keresztül mértem végig az illetőt. Ránézésre a húszas évei közepén járhatott. Belőtt séró, menő öltöny, tipikus friss diplomás pénzügyes fellépés.

Dominic ilyeneket eszik reggelire.

Felejtse már el Dominicot!

- Köszönöm - mondtam halvány mosollyal. A csajozós dumája nem volt különösebben eredeti, mégis fényéveket vert a korábbi bókokra, amiket az este folyamán kaptam a „nagyszerű mellemről”, meg az olyan ajánlatokra, amelyek azzal kecsegtettek, hogy olyan éjszakában lehet részem, amit egész életemben nem fogok elfelejteni.

- Drew vagyok - nyújtotta a kezét.

- Alessandra.

Nem mondhatnám, hogy romantikus vagy akár csak szexuális értelemben is érdekelt volna a fiú. Hiszen tulajdonképpen még mindig férjnél voltam, és bármennyire is ki voltam bukva Dominicra, nem vagyok az a félrelépős típus. De Drew egész kedvesnek tűnt, én meg már nem akartam egyedül iszogatni. Meg hát, ha az ember eljön egy szórakozóhelyre, annak valahol pont az a lényege, hogy megismerjen új embereket, nem?

Kis lépésekben.

- Na és Drew, mivel foglalkozol? - indítottam a szokásos módon. Jól sejtettem, az új beszélgetőtársam rögtön elkezdett áradozni a menő bankról, ahol dolgozik, én meg csak kortyolgattam az italomat, és próbáltam felidézni az emlékeket magamban, hogy hogy is megy ez a szingli-randizós játék. Ugyan hivatalosan még nem vagyok egyedülálló, de valamikor el kell kezdeni a gyakorlást, nem igaz?

Szerencsére Drew-ban megvolt a kezdők lelkesedése, úgyhogy egyedül is remekül elbeszélgetett magában. Időnként azért feltett egy-egy kérdést nekem is, és mindig, amikor válaszoltam, egy kicsivel közelebb ült hozzám, mígnem a térde már az enyémhez ért.

- Ez nagyszerű! - mondta, miután röviden elmeséltem neki a Floria Designs történetét. - És nem érsz rá véletlenül ezen a hétvégén? Van két jegyem a Yankees-meccsre. Páholy - tette hozzá a kelleténél talán egy picit több arroganciával a hangjában.

Kösz, de nem. Soha nem értettem, mi a jó a baseballban. Az idő nagy részében nem is lehet látni a labdát. Már épp válaszra nyitottam a szám, de abban a pillanatban egy fagyos férfihang szakította meg a beszélgetésünket.

- Sajnos ez a hétvége nem jó neki! - Éreztem, ahogy egy kéz a hátamra simul, és abban a pillanatban megcsapta az orromat az ismerős parfüm illata. - Tudod, a feleségemnek és nekem más terveink vannak.

Az egész testem megmerevedett, miközben Drew elvörösödött arccal, de csillogó szemekkel egy pillanat alatt lepattant a bárszékről.

- Mr. Davenport! Uram, hatalmas rajongója vagyok! Drew Ledgerholm. A pénzügyes tanárunk külön órát szentelt az ön karrierjének...

Igyekeztem nem hangosan felnyögni. Hát persze, hogy arcról felismerte Dominicot. Hiszen mindenki imádja az ilyen szegény gyerekből milliárdos sztorikat, Dominic pedig élő legenda a Wall Streeten, pláne az ilyen szépreményű kezdők szemében. Mindenesetre a jelek szerint ő maga nem esett hanyatt Drew áradozásától. Sokkal inkább az volt az érzésem, hogy pusztá kézzel is képes lenne széttépni a srácot.

Valószínűleg Drew is érezte ezt, mert pillanatok alatt kapcsolt. Szinte láttam, ahogy a Dominic által elejtett információ, miszerint én az ő felesége vagyok, ráveti magát az agyára. Az arca elsápadt, és riadt szemekkel bámult minket.

- A hölgy az ön felesége? Jaj, ne haragudjon, nem tudtam... Mármint, nincs a kezén...

Hirtelen három szempár szegeződött a csupasz gyűrűsujjamra. Dominic arca elkomorult, és a hőmérséklet a bárpult mellett további tíz fokot zuhant.

- De most már tudod. - Ha az előbb fagyos volt a hangja, akkor ez már maga volt a sarkvidék lehelete. - Szerintem neked most valahol máshol van dolgod. Nem igaz, Drew? - Ahogy a fiú nevét kimondta, az felért egy halálos fenyegetéssel.

Drew még csak nem is válaszolt. A másodperc törtrésze alatt eltűnt a színről, én meg ott maradtam a tajtékozó férjemmel, de nekem is izzott a harag a gyomromban.

Leráztam a vállamról Dominic kezét, és odafordultam felé.

- Ez most komoly? Mi a franc van veled? Halálra ijesztetted ezt a szerencsétlent!

- Az a szerencsétlen rámozdult a feleségemre - mondta Dominic parázsló szemekkel. - Mégis mit vártál tőlem? Hogy majd hátba veregetem?

- Nem tudta, hogy férjnél vagyok - csóváltam a fejem. - Egyébként is, mit keresel te itt? Csak azt ne mondd, hogy követted! - Bár még azt is kinézem belőle. Szerintem mindenre képes, csak hogy visszaszerezzen.

- Ebben az utcában van az irodám, *amor* - vett vissza kicsit, apró mosollyal az arcán. - Az egyik ügyfelemmel beültünk egy kicsit.

- Aha. - Jogos. Ezt a bárt „a város legjobb happy hour helyeinek” listájáról választottam, és totál kiment a fejemből, hogy ennyire közel van Dominic munkahelyéhez.

- De ha egy másik napon kérdezel - mondta szelíden -, lehet, hogy mást válaszolok. Mert szívesen követlek bárhová, ha azzal elérhetem, hogy újra beszélj velem.

- Mily romantikus!

- Ez már nem romantika, Alessandra. Ez már szintiszta kétségbeesés.

Könyörtelenül elnyomtam a szívem körül motoszkáló együttérzést. És akkor mi van, ha el van keseredve? Csakis magának köszönheti.

De azért a biztonság kedvéért inkább elnéztem a válla felett a kijáratot mutató táblára, hogy a pillantásunk ne találkozzon.

Most rögtön le kéne lépnem. Minden egyes másodperc, amit a társaságában töltök, csak újabb lehetőség a számára, hogy lebontsa a védőfalamat, ami egyáltalán nem valami erős, pláne így nem, hogy már ennyi pia van a szervezetemben.

- A virágokat megkaptad? - kérdezte, és bár nem próbált meg újra megérinteni, a pillantása akár simogatásnak is elment volna. Elidőzött az arcomon, végigkövette az állkapcsom és az arccsontom vonalát, majd szinte érezhető melegségével képzeletbeli csókot lehelt a számra.

- Igen - szegtem fel az államot, pedig már tisztán éreztem, hogy kezdek beindulni. Az a Martini nagyon nem kellett volna. Hiába, ha eleget iszom, a gátlásaim azonnal eltűnnek a süllyesztőben, ami most viszont nagyon nem szerencsés dolog, ha Dominic is a közelben van. - Tovább is küldtem őket egy gyermekkorháznak.

Ha zavarta is, hogy több ezer dollár értékű virágot egyszerűen továbbajándékoztam, nem adta jelét.

- Biztos nagyon örültek.

Ahogy felsóhajtottam, finom mosoly jelent meg az ajkán, és egy pillanatra megint ott láttam magam előtt azt a férfit, aki egykor volt. Aki a szakadó esőben képes volt engem felcipelni a hátán a hegyre, csak mert kitört a cipőm sarka, aki minden este adott egy jóéjt-puszt nekem, bármilyen későn is ért haza, és aki lelkiismeretesen megpróbálta megsütni nekem azt a bonyolult tortát a születésnapomra, amelynek a képét a Pinterestről szedtem le. És bár az eredmény egyáltalán nem lett pinteresres, én mégis szívből örültem neki. Mert a szándék a lényeg.

Éreztem, ahogy a nosztalgia szinte kitépi a kezemből a kardot. Megint nagyot sóhajtottam, rengeteg energiámat elvette, ahogy próbáltam tartani magam a társaságában.

- Írd alá a papírokat, Dom!

Dominic

Alapból nem hittem a sorsban, de mint tudjuk, a kivétel erősíti a szabályt. Ami azt illeti, nekem két kivétel is jutott: az egyik az a pillanat, amikor találkoztam Alessandrával a Thayer könyvtárában, a másik pedig a mai nap.

Annyi bár van a világon, és oly sok éjszaka, de valahogy ma este mégis mind a ketten ugyanabba a bárba jöttünk. Ha ez nem a sors keze, akkor nem tudom, mi az.

- Ha nem, akkor mindennek a fele engem illet. Tudod, hogy nem írtunk házassági szerződést... - emlékeztetett Alessandra. Olyan gyorsan száguldott el mellettünk egy felszolgáló, hogy a légmozgástól egy hajtincs a szemébe hullott - ...mivel... - Hirtelen elhallgatott, amikor odanyúltam, hogy elsimítsam. A kezemet egy pillanatig még ott tartottam az arca mellett. Olyan kellemes volt érezni a belőle áradó melegséget.

- Ennyire meg akarsz szabadulni tőlem? - motyogtam.

Bármilyen más helyzetben megriadtam volna a gondolattól, hogy elveszíthetem a vagyonom felét, de most csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire meg akarom csókolni. De úgy rendesen, nem csak olyan felületesen, ahogy munka után fáradtan hazaérve szoktam.

Ezer elszalasztott lehetőség bánata rágta a lelkemet.

Alessandra arca a másodperc töredékére szemmel láthatóan ellágyult, de aztán megint bekeményített.

- Megkaptad a papírokat, nem?

Talán még be is dőltem volna neki, ha nem éreztem volna azt az apró remegést a hangjában, bár a szavai így is elég szörnyűnek tűntek. Hiába próbáltam higgadt maradni, éreztem, hogy a fájdalom előnti a testemet.

Alessandra nem az a fajta ember, aki örömét leli mások szenvedésében, az pedig, hogy ennyire védekező pozícióba szorította magát, csak azt bizonyította, hogy valóban nagyon megbántottam. Ez a felismerés volt a legrosszabb az egészben.

Hiszen végig azt hittem, helyesen cselekszem, amikor a belemet is kidolgoztam azért, hogy jól élhessünk. De most már egyértelmű, hogy nem ugyanazt értettük „jó élet” alatt.

Az ilyesmire nincs gyors megoldás.

Kai szavai ott visszhangoztak a fejemben, miközben valami ismerős édes, meleg érzés lett úrrá rajtam, ahogy a hangszórókból egy új dal hangjai áramlottak felénk.

Hirtelen mindkettőnk lélegzete elakadt. A bárpult mellett ki volt téve a tábla, hogy ma latin est lesz, de mégis mennyi esély volt arra, hogy pont ezt fogják játszani, pont ebben a pillanatban? Mondom, alapból nem hiszek a sorsban... kivéve, amikor rólunk, kettőnkéről van szó.

- Táncoljunk egyet! - nyújtottam felé a kezem, de ő nem fogadta el. Persze igazából nem is vártam mást, mégis fájt. -Gondolj csak bele, milyen lehetne ez a ma este, ha a dolgok nem így állnának kettőnk között? - mondtam halkán. - Ha olyanok lennénk, mint régen!

Láttam, hogy óvatosan nyelt egyet.

- Ne kezd!

- Na, csak egy tánc! - duruzsoltam. - A régi szép idők emlékére.

A zene hangjai gyengéden öleltek bennünket, és elragadtak minket a múltba.

- Gyere, táncoljunk! - Alessandra nagyot nevetett a grimaszom láttán. - Na, csak egy tánc! Ígérem, hogy nem halsz bele!

- Az nem olyan biztos! - Ennek ellenére megfogtam a kezét. Utáltam hülyét csinálni magamból, de tőle soha nem tudtam megtagadni semmit. - Nem tudom, hogy kell erre táncolni.

Ez volt az utolsó éjszakánk Brazíliában. Az anyja és az öccse elmentek egy partira, mi pedig magunk maradtunk estére. Hűs szellő ömlött be a nyitott ablakokon át, magával hozta a nyár illatát. Aztán a lemezjátszó hangszórójából egy gyönyörű nő hang töltötte be a szobát.

- Nyugi! Ez nem olyan, mint a szamba, amit tegnap próbáltunk - húzott a nappali közepére. - Csak tedd ide a kezedet, így. - A csípőjére tette a kezem. - És most tartsd itt. Ez az... - Arcát a mellkasomhoz nyomta, és éreztem, hogy elakad a lélegzete, ahogy gyengéden megsimogattam a hátát a ruhája vékony anyagán át. - És most csak billegünk... - fejezte be suttogva.

Az államat a feje búbjára tettem, és lehunytam a szemem, ahogy lassan mozdultunk a zene lágy ritmusára. A kis bársonydoboz szinte lyukat égetett a zsebembe, de próbáltam nem is gondolni rá. Hiszen már az is maga volt a mennyei boldogság, hogy a karomban tarthattam.

Hosszú utat tettünk meg a kilenc hónappal azelőtti első találkozásunk óta, és én némán megköszöntem minden felsőbb hatalomnak, hogy hozzá tereltek - még ha rúgkapálva és sikoltozva is kellett odavonszolniuk.

- Az anyukám mindig ezt a dalt hallgatta, amikor új barátja volt - nézett rám most Alessandra. - Elég sokszor hallottam.

Azt elhiszem. Ugyanis míg Alessandra két lábbal járt a földön, az egykori szupermodell édesanyja a saját kis világában élt. Tegnap is például vacsorára valami tollas miniruhában állított be, a nyakában gyémánt nyaklánccal, az új roksztár pasija meg folyton csókolgatta.

- Ki énekli? - kérdeztem.

- Marisa Monte. - A mosolya olyan lágy volt és forró, hogy szinte a csontjaimban éreztem a melegét. - A címe pedig Amor, szeretlek.

Alessandra a jelenben ugyan nem mosolygott, de a szemében a csillogás azért adott némi reményt. Amíg még érez valamit irántam, nincs minden veszve. Mert a szeretetnek nem a gyűlölet az ellentéte. Hanem a közöny.

- Ha nem ez lenne a helyzet, akkor együtt járnánk el ilyen helyekre - mondta. - Rendelnénk pár italt, elmesélnénk egymásnak a napunkat, és hüledeznénk, hogy mennyire nem lehet közlekedni a városban. Mindenféle sztorikat találnánk ki az emberekről, akik az asztaloknál ülnek, és azon vitáznánk, hogy vajon nem túl korai-e októberben ez a karácsonyi dekoráció. Olyanok lennénk, mint bármelyik normális pár, és... - itt elcsuklott a hangja, majd hozzátette: - ...és boldogok lennénk. - De ezt már olyan szomorúan mondta, hogy az szíven ütött.

A kép, amit felvázolt, tisztelgés volt az egyszerűbb idők előtt. És bár nagyon nem akartam megint az a nincstelen fiú lenni, aki akkor voltam, amikor megismerkedtünk, attól még igenis az a férfi akartam lenni, akibe annak idején beleszeretett.

Azt akartam, hogy úgy mosolyogjon rám, mint régen.

Azt akartam, hogy mellettem legyen, hogy boldog legyen, hogy nevéssen, és megint teljes embernek érezze magát.

Vissza akartam kapni a korábbi életünket, még ha ez azt is jelentette, hogy le kell mondanom egy részéről a jelenlegi személyiségemnek, annak, aki most vagyok, akivé oly sok fáradságos munka árán váltam.

- Csak egy tánc! - Régóta nem könyörögtem már senkinek semmiért, de most mégis megtettem. - Kérlek!

A dal közben véget ért. A nosztalgikus hangulat is szertefoszlott, de szinte észre sem vettem, annyira Alessandra válaszára vártam.

Ő csak a kezemet bámulta. A pulzusom az egekbe szökött, és amikor már azt hittem, szó nélkül elsétál, és ezzel mindjárt ki is tépi a bordáimat vadul döngető szívemet, egyszer csak a tenyerembe csúsztatta a kezét.

A megkönnyebbülés olyan erővel vágott mellbe, hogy hirtelen levegőt se kaptam.

Közelebb húztam magamhoz, de csak vigyázva, nehogy egy gyors mozdulattal elriasszam.

Egy tánc. Egy dal. Egy esély.

- Emlékszel az első alkalomra, amikor együtt mentünk egy bárba? - kérdeztem. - Amikor sikerült a fogalmazásvizsgám, és felesekkel ünnepeltük meg a Kriptában.

- Hogy felejthetném el? - csóválta a fejét Alessandra. - Hiszen kis híján letartóztattak.

Öt perce sem ültünk ott, amikor valami részeg tahó elkezdett nyomulni rá. És egyszerűen nem volt hajlandó leszállni rólunk, sőt egyre agresszívabb lett, aztán jól pofán vágtam, mire ő visszaütött, úgyhogy a veszekedésből verekedés lett, valaki meg ránk hívta a zsarukat.

- Még úgy is megérte volna - mondtam. - Remélem, annak a bunkónak az orra azóta se jött rendbe.

Visszafogott nevetésétől kellemes melegség áradt szét a mellkasomban. Eddig észre sem vettem, hogy mennyire hiányzott ez a hang. Azelőtt sem nevetett már sokat, hogy elhagyott. Legalábbis úgy nem, ahogy régen.

Szép lassan azért ellazult, ahogy egyre több emléket idéztem fel - az első randevúkat, a diplomaosztónkat, az első közös utunkat New Yorkba. Nem tudtuk még, mit hoz a jövő, de jók voltunk együtt. Valamikor hajdanán. És tudom, hogy visszahozhatnánk azt az állapotot. Csak egy kis idő kellene.

A dal véget ért, ő pedig elhúzódott, még mielőtt visszatarthattam volna.

- Még ne! - hullottak ki számból a szavak. Nem akartam elengedni, de fogalmam sem volt, hogyan tarthatnám vissza.

A szája kicsit megremegett.

- Egy tánccról volt szó. Nem?

- De - bólintottam beletörődve, és azt kívántam, bárcsak vissza tudnám forgatni az idő kerekét. - De lenne még egy utolsó kérésem. Egy csók. Egyetlenegy.

Lehunyta a szemét.

- Dom...

- A régi szép idők emlékére - dadogtam a köztünk lévő aprócska térbe.

Ugyanolyan kapkodva vette a levegőt, mint én. Nem szólt semmit, de nem is hagyott faképnél, amit én hallgatólagos beleegyezésnek vettem.

A számat egész közel húztam az övéhez, és úgy maradtam, utolsó esélyt adva, hogy ha akar, akkor most még elhúzódhat. De nem tette, úgyhogy az ajkához érintettem az enyémet, és a lehető leggyengédebb csókot leheltem rá. Olyan puha volt, inkább csak simogatás volt ez, mint igazi csók, de hirtelen kirobbantott belőlem minden érzelmet, amit oly nagy erővel próbáltam eltemetni magamban. Fájdalmat, vágyakozást, megbánást, szeretetet. Soha senki nem hozott ki belőlem olyan mély érzelmeket, mint Alessandra, és minden önuralmam, ami még megmaradt, elveszett alig hallható kéjes sóhajának hangjai között.

Elmélyítettem a csókot, a számat végtelen finoman és tökéletesen illesztettem az övéhez. Hiába, hosszú évek gyakorlata állt már mögöttünk. A kezem a hajába túrt. Ő a vállamat szorította. Mély, egyre bátrabb mozdulatokkal fedeztem fel a száját, éreztem az alma és a gin ízét. És őt magát. Két hét különélés után ez a csók olyan volt, mintha hazatértem volna.

Ahogy teltek a másodpercek, a vágy csak erősödött. Kötélként tartott fogva bennünket, a bőröm megfeszült, a számban éreztem a lélegzetét, de azt azért nem felejtettem el, hogy mégiscsak nyilvános helyen vagyunk.

Valahogy sikerült kimennünk egy szűk folyosóra, ahol a személyzeti mosdó meglepő módon nem volt bezárva. Mosdónak amúgy nagyon is szép volt, bár nem igazán foglalkoztam az aranybevonatokkal és a márványpadlóval. Ahhoz túlzottan el voltam foglalva. Csak Alessandrára figyeltem, néztem kipirult arcát, az enyhén szétváló ajkakát, ahogy remegve vette a levegőt, amikor feltettem a pultra, és a szoknyáját felhúztam a derekára.

Egyikünk sem mert megszólalni, nehogy szilánkokra törjük a pillanat varázsát, amely egy kis időre félresöpörte a problémáinkat.

Hiszen a problémák nem futnak el. Ráérünk holnap is foglalkozni velük. De a ma este? Az csak a miénk.

Újra megcsókoltam. Most már sokkal hevesebben, szinte kétségbeesetten, hogy minél többet kaphassak belőle. Oly sok éve voltunk már együtt, és bármilyen rosszul fejeztem is ki magam az elmúlt években, most egyszerűen nem bírtam betelni vele. Soha nem is fogok.

Egyik kezemmel a tarkóját tartottam, a másikkal pedig követtem csipkés bugyijának vonalát. A korábbi ridegsége rég elolvadt már a

vágy tüzeiben, és amikor egy pillanatra megállt a kezem a combja és a mindent felemésztő forráság közötti érzékeny ponton, tiltakozva nyögött fel.

- Jól van - súgтам, majd elkezdtem a nyakát csókolgatni, és kellemesen elidőztem azokon a pontokon, amelyekről tudtam, hogy a végsőkéig felkorbácsolják a vágyát. Ott volt az a kis folt a füle mögött, a torkának vonala, és az a csodálatos ív a nyaka és a válla között. - Türelem...

Úgy ismertem Alessandra testét, mint a tenyeremet, és minden tudatos kitérőre kéjes nyögés volt a válasz, majd jött a jól ismert sikoly is, amikor félrehúztam a bugyiját, és a hüvelykujjamat a csiklójához nyomtam.

Iszonyú nehéz volt megőrizni az önuralmam. Olyan gyönyörűen benedvesedett.

A forráság fel-alá szaladgált a gerincemen, ahogy szép lassú mozdulatokkal elkezdtem simogatni a legérzékenyebb helyet, körbe, fel és le, mígnem már szinte elázott a kezem. A teste megfeszült, arcát a bosszúság és vágy egyszerre festette még gyönyörűbbre.

- Dom... - suttogta kéjesen. - Igen. Még...

A farkam olyan merev volt, hogy az már szó szerint fájt. Ez volt a legszebb hang az egész világon, amikor ilyen édesen mondta ki a nevemet.

Amikor két ujjamat lassan elkezdtem belé nyomni, újabb sikítás szakadt ki a torkából. Olyan nedves volt már, hogy gond nélkül becsusszantak, és amikor már tövig bent volt mindkettő, a csípője vadul rángatózni kezdett.

- Úristen! - Az éles körmei mély barázdákat vájtak a vállamba. - Nem bírom... ez az... *basszus!*

A szavak csörömpölve hullottak a szájából, miközben a két ujjammal egyre vadabban dolgoztam benne. A kéjes nyögései és a finom cuppogó hangok, ahogy a két ujjammal folyamatosan pumpáltam, betöltötték az egész mosdót, olyannyira, hogy a saját lélegzetemet sem hallottam.

Kis híján elvesztettem a fejem az őrzítő látványtól, ahogy csodálatosan megfeszült a teste, de tartottam magam, és nem engedtem ki a kezemből az irányítást. Éveken át csak magamra koncentráltam. Ez itt most csakis róla szólt, és én minden másodpercét ki akartam élvezni, még akkor is, ha nekem itt csak a statiszta szerepe jut ebben a gyönyörben.

Végig az arcát néztem, ahogy újra belé toltam két ujjamat, és úgy görbítettem be őket, hogy elérjem a legérzékenyebb pontot.

Abban a pillanatban elélvezett. A feje hátrabicsaklott, a bőre kipirult, a sikolya rekedtes nyögésbe fulladt, ahogy vadul vonaglott az ujjaimon. A tenyeremet végig a csiklójához nyomtam, amíg ő kéjesen kilovagolta magából az orgazmus utolsó hullámain is, és csak akkor húztam ki az ujjaimat, amikor már az utolsó remegés is elhagyta a testét.

Homlokomat az övéhez nyomtam, a mellkasom is belesajdult, ahogy egyszerre kívántam a testét és a lelkét is. Ziháló lélegzetünk összeforrt, és bár a farkam keményen nyomta a cipzáram, a kéjvágyamat lassan, de biztosan háttérbe szorította a pillanat mennyei intimitása. De hiába is próbáltam megmaradni ebben a boldog állapotban, néhány pillanattal később már bekúszott közénk a szex utáni kijózanodás.

Én azt akartam, hogy Alessandra visszajöjjön. Vissza az ágyunkba, a lakásunkba, az *életünkbe*. Amióta elment, mintha egy létfontosságú rész hiányzott volna belőlem, és most már örület volt belegondolni is, hogy

voltam képes őt valaha is magától értetődőnek tekinteni, amikor jobban kellett nekem, mint a levegő.

- Gyere haza! - suttogtam nyers könyörgéssel egész közel a szájához.

Ő lehunyta a szemét, és az arcán tisztán láttam, hogy habozik. Talán. Éreztem, ahogy a válla elernyed. És most a levegőt is lassabban vette, de mielőtt még válaszolhatott volna, hirtelen hangos csipogás törte meg a csendet.

Az istenit! Gyorsan kinyomtam a telefonomat. Már megint a kibaszott ismeretlen szám, de amikor mindössze pár másodperccel később megint ránéztem, már tudtam, hogy elvesztettem.

A pánik vadul marcangolta a telkemet.

- Ále...

- Nem tehetem. - Fájdalmas válaszában volt valami iszonyúan végleges.

Nem tehetem.

Egész életemben hosszú szerződésekkel és bonyolult számításokkal foglalkoztam, kész röhej, hogy két ilyen egyszerű szó úgy oda tudott vágni az agyamnak, mint egy atombomba.

A következő pillanatot elöntötte a mélységes fájdalom, majd ellökött magától és lecsusszant a pultról. Csak álltam ott bambán, néztem, ahogy megigazítja a ruháját, és nem állítottam meg, amikor kísétált a mosdóból, anélkül, hogy egyáltalán rám nézett volna.

Nem tehetem. Mit lehetett volna erre mondani?

A kábaságom csak akkor kezdett foszladozni, amikor az ajtó halk kattanással becsukódott mögötte.

- A francha! - csaptam rá ököllel a pultra, és egyszerre éreztem fájdalmat azért, mert a csontom a kemény márványba vágódott, és mert ő már nem volt ott velem.

Túl gyorsan akartam túl sokat. És most lehet, hogy csak azt értem el, hogy még jobban bezárkózik. És mindezt miért? Néhány csókért és pár csodálatos percért, amit kettesben tölthettem vele.

Megérte? - súgta egy hang.

Meg. Egy pillanatig sem kellett gondolkodnom rajta.

Vele mindig megérte.

Minden pillanat megérte, amit vele tölthettem, bármilyen rövid vagy jelentéktelen is lett, mert nem tudhattam, mennyi maradt még ezekből.

Becsukott szemmel álltam a tükör előtt, a fejem vadul lüktetett. Kamaszkorom óta nem voltam ennyire elveszett. Pedig akkor még egy vasam sem volt, és egy isten háta mögötti porfészekben éltem. Istenem, hogy utáltam! Mennyi pénzt és időt öltem bele abba, hogy soha ne veszítsem el az irányítást az életem felett, és tessék. Alessandra egyetlen válaszával képes romba dönteni az egészet.

Megvártam, amíg a migrén legdurvább görcsei alábbhagynak, aztán kihúztam magam. Mire kiléptem a mosdóból, kíméletlenül magamra erőltettem a látszólagos higgadtságot, de annyira elmerültem a gondolataimban, hogy észre sem vettem azt az alakot a folyosón, amíg ki nem lépett az árnyékból a fényre.

Már majdnem elmentem mellette, amikor megpillantottam az arcát.

Ez a sokk még az Alessandra miatt érzett reménytelenséget is egy pillanat alatt háttérbe szorította.

Nem. Ez nem lehet!

Éles arccsontja szinte világított a sötétben, a haja és a pólója egyformán koromfekete volt, akárcsak a nadrágja és a csizmája. Rengeteget változott az évek alatt - sima arcbőrét most borosta borította. Akkoriban még olyan kis nyeszlett gyerek volt, most meg csupa izom.

De azok a szemek. Azok nem változtak. Azok a jellegzetes zöld gömbök úgy csillogtak hidegen és vidáman, mint üveg a félhomályban.

A fülemben oly vadul zúgott a vérem, hogy nem hallottam a bárból kiszűrődő zenét és a zajokat sem.

És az utolsó reményem, hogy talán csak valami döbbenetes hasonlóság lehet, és nem is ő az, a következő pillanatban végképp szertefoszlott, amikor gúnyos mosolyra húzódott a szája:

- Na, szevasz, bátyó!

Alessandra

Soha többé nem iszom gin-tonikot vagy almás Martinit. Az éjszaka még jólesett az ital, és nem vitás, hogy fel voltam dobva, mámorító volt, meg minden, de a ragyogó reggeli fényben a kis kalandom Dominickal mélyvörösre festette az arcomat.

Hihetetlen, hogy hagytam, hogy megcsókoljon. Az pedig még inkább hihetetlen, hogy vissza is csókoltam, és képes voltam bemenni vele abba a mosdóba, ahol aztán olyan mély orgazmust sikerült átélnem, hogy már abba is beleremegnek a lábujjaim, ha csak eszembe jut.

Hangos nyögések közepette vertem a fejem a szekrénybe, míg vártam, hogy lefőjön a kávé. Szerencsére Sloane még mindig Európában volt, mert ő aztán egyből kiszúrta volna, hogy valami baj van. Ez a nő úgy kiszimatolja a titkokat, mint valami véreb.

Milyen lehetne ez a ma este, ha a dolgok nem így állnának kettőnk között?

Egy csók. Egyetlenegy.

Jól van. Türelem.

A bőröm felforrósodott, ahogy Dominic szájára és kezére gondoltam. A csók, a simogatás, ahogy a testemmel játszott. Olyan szakértelemmel juttatott el a csúcsra, amire talán egyedül csak ő képes. Az évek során rengeteg probléma merült fel közöttünk, de a fizikai vonzalom soha nem tartozott ezek közé. A szex még a legmélyebb hullámvölgyek idején is csodálatos volt.

- Legalább nem mentél haza vele... - motyogtam magamnak.

Mondjuk, nem sok híja volt. Az alkohol és a szex alaptól megtorpedózta az ítélőképességemet, az pedig, hogy Dominic ilyen sebezhetőnek mutatkozott... hát tényleg csak egy hajszálon múlt.

Még jó, hogy jött az a hívás. Nyilvánvaló, hogy az univerzum vigyáz rám. Nem akarok olyan nőcske lenni, aki néhány szép szó és egy kellemes - na jó, eget rengető - orgazmus után máris rohan vissza a férje karjaiba.

A tegnap este óriási hiba volt. Ilyen többet nem lesz. Pláne nem azután, hogy meglesz a válás. Márpedig az meglesz.

Végre elkészült a kávé. Töltöttem egy csészével, és próbáltam nem figyelni arra a hangra a fejemben, amely azt duruzsolta, hogy hiába próbálom a piára fogni, attól még a lelkem egy része igenis arra vágyik, hogy hazamenjek vele.

Mindegy. A hét közepe van. Több megrendelést is szállítanom kell, meg ott a rengeteg számla, a vállalkozásom nem vezeti el magát. Nem érek rá most a rossz döntéseimen rágódni.

Gyorsan bekaptam a reggelit, és töltöttem még egy csésze kávé, aztán odaültem az asztalomhoz.

Most nincs Dominic. Nincs válás. Csak munka van!

Szerencsére rengeteg e-maillt kellett megválaszolnom, és volt egy sor megbeszélésem is, úgyhogy ezekkel sikerült egész délelőtt lefoglalnom magam. Tavaly felvettem két asszisztentst; a logisztikát, illetve az ügyfélszolgálatot már ők intézték, és épp befejeztük a videóhívást, amikor megcsörrent a mobilom.

- Halló? - vettem fel anélkül, hogy megnéztem volna, ki az. Annyira ezen az új megrendelésen törtem a fejem: az ügyfél olyan préseltvirág-kollázst kért, amely a felesége vaginájára hasonlít. A dologban az volt a legdurvább, hogy ez még csak nem is tartozott az igazán furcsa megrendelések közé.

- Üdv! Alessandra Ferreirát keresem! - mondta egy mély férfihang.

A virágvagina-témát egy pillanat alatt elfelejtettem.

Kihúztam magam, a pulzusom felgyorsult. Mostanában csak egyszer adtam meg a leánykori nevemet.

- Én vagyok.

- Üdvözlöm, a nevem Aiden Clarke, a kiadó üzlethelyiséggel kapcsolatban hívom. Tudja, NoMadben.

- Ja, igen. - A hangom már-már kínosan magasan csengett. Megköszörültem hát a torkomat, és újra próbálkoztam. - Mármint köszönöm, hogy visszahívott.

Ami azt illeti, időközben teljesen ki is ment a fejemből. Tegnap még jó ötletnek tűnt, de tulajdonképpen halvány gőzöm sincs róla, mi minden kell egy igazi bolthoz. Habár, ha belegondolok, annak idején, amikor belevágtam, az online üzletről sem tudtam semmit. Mindent menet közben tanultam meg, szóval ezen az alapon...

Az álmokat azért néha érdemes megpróbálni valóra váltani.

Aiden röviden beszélt a helyiségről, aztán felajánlotta, hogy megmutatja még aznap délután. Én pedig habozás nélkül belementem. Kockázat nélkül nincs győzelem, nem igaz?

Még lezavartam az aznapi feladataimat, aztán jó pár kávéval és egy ebédrel később pont időben értem oda, bár útközben majdnem elkaszált egy taxi.

Alapból valami menő öltönyös, hófehér fogsoros mosolygó fazonra számítottam - ami a New York-i ingatlanügynök legfőbb ismérve -, ehelyett egy kockás inges, farmeres fickó fogadott, akit simán favágónak néztem volna.

- Alessandra? Üdv, Aiden vagyok - mondta. - Örülök, hogy sikerült ilyen gyorsan találkozoznunk, és még egyszer elnézést kérek, hogy ilyen sürgősen ideugrasztottam. De holnap üzleti útra indulok, és nem tudom, mikor jövök vissza.

- Semmi gond - mondtam, és közben igyekeztem nem mutatni, mennyire meglepődtem. Fiatalabb volt, meg jobban nézett ki, mint amire számítottam. Tuti nem volt még negyven, sötétbarna haj, gondosan nyírt szakáll. A lezser öltözkéivel, meg a barátságos modorával inkább tűnt olyasvalakinek, aki folyton meghívja a haverjait egy italra valamelyik kocsmában, mintsem menő New York-i ingatlankezelőnek. - Én köszönöm, hogy ilyen gyorsan jelentkezett.

- Hát igen, tudja, kényszeres visszahívó vagyok - vigyorgott. - A legjobb barátom szerint ezért vagyok még mindig szingli. Mindig túl gyorsan hívom vissza a nőket, képtelen vagyok betartani azt a háromnapos szabályt.

- Az úgylis elég hülye szabály - nevettem.

Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy talán rám akar hajtani, és azért tisztázta mindjárt a beszélgetés elején, hogy nincs senkije, de aztán gyorsan elhessegettem a gondolatot. Hiszen még csak most találkoztunk, én meg annyira azért nem vagyok nárcisztikus, hogy azt higgyem, minden férfi, aki csak meglát, odáig van értem.

Aiden aztán a továbbiakban nem tett hasonlóan elgondolkodtató kijelentéseket, úgyhogy végül arra jutottam, hogy csak jópofa akart lenni.

Mivel a helyiség elég kicsi volt, maga a bejárás nem tartott sokáig. Az ügyféltéren kívül volt még egy mosdó, valamint egy másik helyiség, ami irodának vagy raktárnak is megfelelt. Nagyra értékeltem, hogy Aiden már a telefonban is megemlítette, hogy a belső térre ráfér egy felújítás, ami igaz is volt. És figyelmesen végighallgatta, amikor elmagyaráztam, hogy nagyjából mit is akarok kezdeni a vállalkozásommal.

- És mennyi lenne a bérleti díj? - kérdeztem aztán, amikor már minden mást megbeszéltünk. Lehet, hogy inkább ezzel kellett volna indítani, de amikor beléptünk, nekem egyből annyira megtetszettek ezek a csupasz téglafalak meg a sok természetes fény, hogy hirtelen eszembe sem jutott.

Amikor Aiden megmondta az árat, kicsit megdöbbsentem. Tényleg az árral kellett volna kezdenem. Abból a profitból, amit az online üzlet hozott, ezt bizony nem engedhettem meg magamnak, a válást meg eszem ágában sem volt azzal tovább bonyolítani, hogy a közös bankszámlánkat használjam erre a célra.

- Nézze, hadd legyenek őszinte. Nekem több ingatlanom is van a városban, de ez a kedvencem - kopogtatta meg a falat Aiden. - És mint

mondtam, kell vele dolgozni egy kicsit, de ez tényleg nagyon aranyos kis hely.

Ez már inkább volt ingatlanügynökös duma, de az a helyzet, hogy teljes mértékben egyetértettem vele.

- Úgy érti, hogy ez a hely konkrétan az öné?

- Igen. Apám annak idején vett pár ilyen kisebb üzlethelyiséget, amikor még jóval olcsóbbak voltak, ezt viszont már én magam vásároltam. A városban tíz-tizenkét vállalkozásnak adunk bérbe ilyen kis helyeket. - Egy újabb mosoly. Ahhoz képest, hogy több millió dollár értékű ingatlanvagyonnal rendelkezik, elég kedves. - Jelenleg ez az egyetlen, amelynek nincs bérlője. Korábban egy idős házaspár működtetett itt egy pékséget, de pár hónapja úgy döntöttek, nyugdíjba vonultak, és még nem találtam senkit a helyükre. Amúgy a bérlőkkel mind jóban vagyok, mindenkinek megvan a számom, és tudják, hogy ha bármi van, engem nyugodtan hívhatnak, ezért is igyekszem megtalálni azokat, akikkel jól összepasszolunk.

A francba. Remek helyen van, a tulaj kedves, és ezek a csupasz téglafalak... Pontosan ilyet szeretnék... Csak ne kerülne egy vagyonba!

- Ez jól hangzik! - mondtam, és próbáltam nem mutatni a csalódottságomat. - Őszinte leszek, nagyon tetszik ez a hely, tényleg imádom, de ilyen bérleti díjat én nem engedhetek meg magamnak. Még a telefonban meg kellett volna kérdeznem, ahelyett hogy feleslegesen idefárasztottam volna - mutattam körbe a napfényes helyiségben. - Sajnálom, hogy csak az idejét vesztegettem.

- Ugyan, dehogy! Nézze, ami azt illeti, én két liliomot sem tudok megkülönböztetni egymástól, úgyhogy bevallom, engem lenyűgöz, amivel foglalkozik - mondta Aiden, és fürkésző szemekkel nézett végig rajtam. - Van esetleg egy ügyvédje, akivel megbeszélhetném a részleteket?

Volt egy olyan érzésem, hogy ebben az esetben a válaszokra szakosodott Cole szakértelme nem sokat nyomna a latban.

- Nincs - vallottam be.

Aiden összevonta a szemöldökét. Hirtelen az volt az érzésem, hogy komolytalannak tart, de valahol jogos. Egy üzleti döntést az ember általában előbb gondosan megtervez. Én meg csak véletlenül épp erre jártam, és egyből elhatároztam, hogy kiveszem a helyiséget?

Éreztem, hogy elpirulok.

- Oké, mit szólna a következő ajánlathoz? - kérdezte végül. - Ha beszáll a felújítási költségekbe, és belemegy egy tartós bérleti

szerződésbe, akkor elengedek háromhavi bérleti díjat. Ez segítene, amíg be nem indul az üzlet, nem?

- De úgy mégis mi oka lenne erre? - néztem a szemébe. Annyira meglepődtem az ajánlaton, hogy csak úgy kicsúszott a számon a kérdés, amit talán valamivel tapintatosabban is megfogalmazhattam volna.

- Tudja, az nekem sokba kerül, ha egy üzlet üresen áll. És nem szeretek túl sokat agyalni azon, hogy a jelentkezők közül vajon ki lenne az ideális bérlő. Mint mondtam, inkább olyan emberekkel kötök szerződést, akikkel jól kijövök, és bár csak most találkoztunk, én már most tudom, hogy ön is olyan. Ha nem késik a bérleti díjjal, és ügyel rá, hogy a bolt jó állapotban maradjon, szerintem nagyon jól megleszünk.

Egy darabig az alsó ajkamat harapdáltam.

Ha valami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, akkor az általában nem is igaz. Arra meg aztán most végképp nincs szükségem, hogy még valami bérleti vitát is magamra szabadítsak.

Aiden bizonyára látta rajtam, hogy elbizonytalanodom, ezért gyorsan hozzátette:

- Nézze, tudom, hogy ez talán egy kicsit gyors, de az a helyzet, hogy nem annyira könnyű normális bérlőket találni a városban. Ezért ha találkozom eggyel, próbálok lecsapni rá. Mit szólna hozzá, ha e-mailben küldenék egy bérleti szerződést, amiben konkrétan leírom a módosított feltételeket, ön pedig átnézeti egy ügyvéddel? Szóval nem kell most rábólintani, de örülnék neki, ha mondjuk, két héten belül kaphatnék egy választ. Így oké? - kérdezte, és már nyújtotta is a kezét.

Ez végül is elég jól hangzott. Eszem ágában sem volt Dominic ügyvédjeit ezzel traktálni, de az egyik barátnőm biztos ismer valakit, aki segíthet.

- Oké! - mondtam, és megszorítottam Aiden kezét, bár a gyomrom remegett az idegtől, meg talán egy kicsit a lelkesedéstől is.

- Tuti meg akar dugni! - mondta Isabella másnap este, amikor beléptünk a Le Boudoirba. - Kizárt, hogy egy New York-i üzlethelyiség tulaja ilyen kedves legyen, hacsak nincsenek hátsó szándékai.

- Nem, nem. Tisztán üzleti megfontolásból akarja három hónapig ingyen kiadni nekem a boltot. - Tegnap, miután hazamentem, utánanézttem, és mint kiderült, ez egyáltalán nem szokatlan a hosszabb távú bérleti szerződések esetén.

- Igen, de ne feledjük, hogy ő ezt magától ajánlotta fel, nem te kérdeztél rá - ráncolta a homlokát Isabella. - Ez azért gyanús.

- Szerintem is - vette le Vivian a menő bundáját, és adta oda a ruhatárosnak. - Főleg, ha meggondoljuk, hogy nagyjából egykorú veled, ráadásul szingli, akárcsak te. Vagy láttál gyűrűt az ujján?

Az étterembe menet elmeséltem nekik, hogy mi volt Aidennel, de már meg is bántam. Sloane volt az egyetlen, aki nem tartott velünk, mert még mindig Európában volt.

- Röhejesek vagytok - mondtam. - Nem mindenkinek van hátsó szándéka. Amúgy még a papírokat sem küldte el. És amíg egy ügyvéd át nem nézi az egészet, addig semmi sem konkrét.

Gyors pillantást vetettem Dantéra és Kaira, akik nagyon úgy tettek, mintha nem figyelnének. Séta közben pár lépéssel mögöttünk jöttek, de tudtam, hogy mindent hallottak. És mivel ők jóban vannak Dominickal, nekik ez a beszélgetés szerintem legalább olyan kínos lehetett, mint nekem.

Szerencsére aztán a barátaim leálltak ezekkel a nevetséges feltételezésekkel Aidenről és az indítékairól, amikor néhány másik vendég odajött üdvözölni bennünket.

A Le Boudoir volt a Laurent Restaurant Group koronájának legújabb ékköve, és a manhattani elit tagjai szívesen jöttek el a nem túl flancos megnyitóra. Az elmúlt hetekben távol tartottam magam a társasági eseményektől, mert semmi kedvem nem volt megválaszolni azokat a kérdéseket, amelyek ebben a helyzetben elkerülhetetlenül felmerültek volna - hiszen mint tudjuk, a legnagyobb pletykások a gazdagok és a naplopók -, de aztán a barátnőim rábeszéltek, hogy erre a ma esti kis bulira azért jöjsek már el. Tényleg nem volt valami nagyszabású esemény, Sebastian

Laurent volt a házigazda, és annak az esélye, hogy Dominic is itt lesz, erősen közelített a nullához, mivel Dante azt mondta, úgy tudja, Dominicnak állítólag Londonban van dolga.

Mondom: *állítólag*.

És persze megint rögtön liftezni kezdett a gyomrom, amikor beléptem a nagyterembe, és egyből kiszúrtam az ismerős, sötétszőke haját a bárpult mellett. Még csak keresnem sem kellett. A megjelenése egyszerűen vonzza a tekintetemet. Akár tetszik, akár nem.

- Nem azt mondtad, hogy Londonban van? - suttogta Vivian a férjének.

- Azt mondtam, úgy tudom, hogy Londonban van dolga - javította ki Dante. - Eszerint mégsem most utazott el.

Nem hallottam a beszélgetésük további részét. Minden - a zene, a vendégek, a pezsgős tálcákkal köröző felszolgálók - abban a pillanatban eltompult, amikor Dominic felém fordult. A tekintetünk találkozott, a sötétkék a világoskékbe olvadt, nekem meg úgy megremegett a térdem, hogy azt hittem, ott helyben összeesek.

A szívverésem fájdalmas tempóra lassult. Már egy évtizede voltunk házасok, mégis a tegnap este után itt látni őt olyan volt, mintha most látnám életemben először.

- Te vagy Dominic, ugye? Én pedig Alessandra vagyok, de a barátaim csak Álénak hívnak - próbáltam a mosolyom alá rejtteni a váratlan vonzalmat.

Dominic a maga rideg tartásával és sztoikus arckifejezésével is ámulatba ejtően gyönyörű volt. De nemcsak a tökéletes arca és az izmos teste... hanem volt benne valami, ami rögtön megragadta a szívemet is.

Láttam a szemében, hogy gyanakszik. Az a fajta gyanakvás volt ez, amit azok éreznek az idegenekkel szemben, akiket már túl sokszor hagytak cserben. Az öcsém szemében is évekig ott volt, mielőtt megtalálta volna a helyét a világban. Talán ezért tűnt olyan szimpatikusnak rögtön az első pillanattól kezdve: ez a gyanakvó óvatossága Marcelóra emlékeztetett, akit régebben emiatt tévesen egyszerűen csak különcnek bélyegeztem.

- Szia, Alessandra! - Dominic nagyon ügyelt rá, hogy a teljes nevemet mondja, én pedig egyből tudtam, hogy nem lesz könnyű feladat lebontani a falat, amivel védi magát.

Szerencsére én imádtam az efféle kihívásokat.

De amikor leült velem szemben, a farmerja egy pillanatra a lábamhoz ért, és egy kisebb pillangóraj indult meg a hasamban... akkor már volt egy olyan sejtésem, hogy itt jóval többről van szó.

Ahogy visszatértem a jelenbe, láttam, hogy Dominic torka megfeszül. Már egyáltalán nem figyelt oda a beszélgetőpartnerére, Sebastianra, én pedig minden erőmmel azon voltam, hogy elforduljak, és úgy tegyek, mintha minden rendben lenne, és nem is érdekelne különösebben, hogy itt van, de mozdulni se bírtam, a pillantása egyszerűen megbabonázott.

Utáltam, hogy ilyen hatással van rám. Utáltam, hogy nekem mindig muszáj őt bámulnom a legnagyobb tömegben is, és hogy képtelen vagyok kivenni a fejemből, bármennyire is igyekszem. De leginkább azt utáltam, hogy nem tudtam utálni, még egy kicsit sem. Akárhányszor törte is össze a szívemet, annak egy darabja örökre az övé maradt.

Ismerős fájdalmat éreztem a bordáim mögött.

Dominic úgy mozdult meg, mintha oda akarna jönni hozzám, de aztán valaki véletlenül nekem jött, és nagy nehezen sikerült levennem róla a szememet.

Abban a pillanatban egy erős kéz ragadta meg a karomat, hogy el ne essek.

- Pardon! - A halk, hűvös hang hallatán hirtelen egy selyembe csomagolt borotvapenge képe villant az agyamba.

- Jaj, el... - fagyott a torkomra a szó, ahogy felnéztem.

Egy brutálisan jóképű, zöld szemű férfi volt az, a bőre szinte holtsápadt, az állkapcsa pedig mintha kőből lett volna, ahogy rám bámult. Annak ellenére, hogy ilyen hihetetlen jól nézett ki, volt benne valami, amitől rögtön kigyúltak bennem a vörös fények.

Levette a kezét a karomról, és bocsánatkérően rám mosolygott, de azokban a rideg, élettelen szemekben nyoma sem volt vidámságnak.

A hátamon végigfutott a hideg. Aztán a következő pillanatban már el is tűnt a tömegben, és nem maradt belőle más, csak egy baljós sejtélem.

Ami aztán rögtön fel is erősödött, amikor megint a bárpult felé néztem, és azt láttam, hogy Dominic közben eltűnt, mintha az előbb ott se lett volna.

Dominic

Mi az istent keresel te itt? - nyomtam fel Romant a falra a sötét folyosón. A szavak méregként csöpögtek ki a számból.

Az, hogy tegnap este összefutottam vele, még lehetett véletlen, de két egymást követő este? Az már nem. Roman nem olyan.

Tegnap, amint kiléptem a bárból, felhívtam egy vállalkozót, akit többször is megbíztam már ilyesmivel, hogy álljon rá rögtön, de egyelőre semmi. Ez már eleve aggasztóan hangzott, ugyanis az illető általában tizenkét órán belül már részletes jelentést szokott küldeni. Vagyis a jelek szerint Roman piszok jól elrejtette a nyomait.

Márpedig ilyesmit csak az tesz, akinek jó oka van rá.

- Részt veszek egy új étterem megnyitóján, akárcsak te és a kedves feleséged - válaszolt vigyorogva. Szemmel láthatóan egyáltalán nem zavarta az ellenséges fogadtatás. - Az esküvői meghívót, amit annak idején nekem küldtetek, sajnos a postás elhagyta valahol, de el kell ismernem, nagyon jól választottál. Meg tudom érteni, miért nem bírod levenni róla a szemed.

A félelem jeges tűként hatolt a gerincembe, amit aztán a harag lassú lávája semlegesített.

- Ha csak egy ujjal is hozzányúlsz... - sziszegtem - Én esküszöm, hogy megtalálalak. Megtalálalak, és olyan lassan foglak kinyírni, hogy könnyörögni fogsz a halálodért!

A karom szorosabban nyomódott a torkához. Még csak meg se rezzent, de zöld szemében egy pillanatra mintha felvillant volna

valami.

- Ugyan. Ha jól emlékszem, az utóbbi években sem találtál meg, amíg egyszer csak ott nem álltam az orrod előtt.

- Mert nem is kerestelek.

- Nem bizony. Túlságosan el voltál foglalva a kis birodalmaid felépítésével. A tesódat meg szépen elfelejtetted, ez nem szép dolog, Dom! - vigyorgott. - És mondd csak, hogy ízlik a pénz? Olyan, amiről mindig is álmodtál?

Az istenit! Halk káromkodást sziszegtem a fogam között, és lazítottam a szorításon, de továbbra is ott álltam közte és a nagyterem között.

- Még egyszer megkérdezem. Mi az istent keresel te itt, és honnan a francból ismered Sebastiant?

Épp a mosdóból jött kifelé, amikor rajtaütöttem. Miután belefutott Alessandrába. Vagyis most pont fordított volt a helyzet, mint tegnap, amikor úgy távozott, hogy egyetlen kérdésemre sem adott választ, hogy hol volt idáig, hogy talált rám, és miért jelent meg egyáltalán több mint egy évtizednyi hallgatás után.

- Azt hiszed, csak neked lehetnek kapcsolataid? - igazította meg Roman a zakóját. Szépen kiöltözött az estélyre, de még így is lerítt róla, hogy keresi a bajt. - Szép kis utat tettünk meg Whittlesburgból, mi?

Itt látni őt, és hallani a szülővárosunk nevét, ez olyan emlékeket ébreszt bennem, amelyeket jobb lenne örökre eltemetni.

- Meglásd, egy szép napon elmegyünk innen. - Roman szeme olyan kőkemény elszántsággal csillogott, ami egyáltalán nem volt megszokott olyasvalakitől, aki még csak épp elmúlt tizennégy. Az arcán sötét zúzódás éktelenkedett ott, ahol a nevelőanyánk megütötte. - És akkor mindenki megfizet!

Roman és én a negyedik nevelőcsaládomnál lettünk mostohatestvérek. Egy évvel volt csak fiatalabb nálam, és egész fiatalkoromban ő állt ahhoz legközelebb, hogy igazi szövetségesként tekintsek rá abban a pokolban, míg végül rossz társaságba keveredett, aztán gyűjtogatásért be is vitték a javítóintézetbe, amikor én már végzős voltam a középiskolában. Nem voltam hajlandó alibit hazudni

neki. Pont akkor kaptam meg az értesítést, hogy mehetek a Thayerre, eszem ágában sem volt kockáztatni a jövőmet más hülyesége miatt. Azóta sem láttam, még csak nem is hallottam felőle.

Egészen tegnap estig.

- Nyugi! Nem érdekel engem a te drága kis feleséged. Csak gondoltam, beköszönök, ha már úgyis erre jártam. Na, nem mintha megérdemelnéd. - Az iménti érzelmeim egy pillanatra megint felütötték a fejüket. - Amúgy meg ha nem akarod, hogy az emberek rád találjanak, talán nem kéne folyton ott virítanod a *Wall Street Journal*ben, meg mindenféle pletykaújság címlapján. - Roman ellépett mellőlem. - Most pedig, ha megbocsátasz, vissza kell mennem a vacsorapartira.

És már ott is volt az ajtónál, mire észbe kaptam.

- Remélem, nem vagy megint bajban. - Igazából nem kéne, hogy izgasson. Már annyi éve nem is hallottam felőle, de a lelkem mélyén még mindig ott gubbasztott a bűntudat, amiért magára hagytam Ohióban. Ő is meghozta a maga döntéseit, ahogy én is meghoztam az enyémekeket. De mégis, valamikor régen egyedül ő jelentette számomra a családot.

Roman egy pillanatra olyan lett, akár egy kőszobor, amelyet csak az étteremből kiszivárgó fények világítottak meg.

- Ne tégy úgy, mintha érdekelne! - mondta. - Nem áll jól neked.

A vacsora első fele minden különösebb közjáték nélkül lement, ennek ellenére én szinte hozzá sem értem az ételhez. Túlságosan lekötötte a figyelmemet, hogy Alessandra ott ült az asztal egyik végében, Roman pedig a másik oldalon.

Tuti készül valamire. És ez a gyanúm csak tovább erősödött, miután Sebastian bevallotta nekem, hogy nem ismeri személyesen. Valamelyik emberétől kaphatta a meghívót.

Közben Alessandra próbált úgy tenni, mintha én nem is léteznék, bár néhányszor rajtakaptam, hogy engem néz, amikor azt hitte, nem figyelek. Ettől talán valamivel jobban kellett volna éreznem magam. De valahogy túl közel ült Romanhoz, aki viszont elég okos volt ahhoz, hogy megérezze, és a végén még ki is használja a köztünk lévő feszültséget, ezért aztán etikett ide vagy oda, a legszívesebben rögtön ott is hagytam volna a vacsorát, csak hogy biztonságban tudhassam a feleségemet.

- Ne bámuld már! - mondta Dante anélkül, hogy rám nézett volna. - Olyan visszafogott vagy, mint egy légkalapács.

- Még te dumálsz? - Dantéről a fél város tudta, hogy semmitől nem retten vissza, ha valaki csak megpróbál keresztbe tenni neki. Csonttörés, kóma, ami jön.

Nagy nehezen azért elfordultam, és nem néztem tovább Alessandrát, ahogy Viviannel és Isabellával nevetgél. Úgy éreztem, mindenképpen meg kellene beszélnünk, ami előző este a bárban történt, ami ugyebár jóval könnyebb lenne, ha kettesben tudnék maradni vele kicsit. Ma csak ezért jöttem el ide, de a barátnői úgy csüngtek rajta, mint a testőrök. Egyszerűen nem lehetett levakarni őket. Talán ha...

Hirtelen hangos csörömpölés tört át a duruzsoló beszélgetésen, amelyet aztán fuldokló nyögdecselés hangjai követtek.

A következő pillanatban mindenki elhallgatott, és én is odafordultam, hogy lássam, mi történt.

Az egyik vendég arccal beledőlt a tányérjába. Sötétkék öltöny, jellegzetes ősz haj. Martin Wellgrew volt az, az Orion Bank vezérigazgatója.

Sebastian azonnal felpattant a helyéről.

- Mi történt? - kérdezte.

- Nem tudom. Beszélgettünk, és egyszer csak... összeesett - dadogta a Martin mellett ülő nő. - Istenem, mi baja lehet? Nem mozdul. Csak nem...

Egy légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, amikor Sebastian ellenőrizte Martin pulzusát. Aztán nagy levegőt vett, és én már abból tudtam, mit fog mondani.

- Meghalt.

Egy pillanatig tartott a döbrent csend, aztán kitört a zűrzavar. A vendégek fele a kijárat felé rohant, a többiek a mosdóba, valószínűleg arra gondoltak, hátha az étel okozta Martin hirtelen halálát. Szinte egymást taposva próbáltak kijutni a teremből, a barátaimat is szem elől tévesztettem a nagy kavarodásban. De ez nem számított, mert abban a pillanatban csak egyvalaki érdekelt.

Alessandra.

Átfurakodtam a tömegen, a szívem a torkomban dobogott. Ismerős bizsergés nyomta el a teremben a tömeghisztéria egyre erősödő hangjait. Még én sem tudtam, valójában mi történt Martinnal, de azt tudtam, hogy Alessandrát meg kell találnom, és tudnom kell, ő jól van-e. Nehogy megsérüljön, fellökjék, eltapossák...

A bizsergés egyre erősödött a fejemben. Az istennek van ilyen kurva meleg itt!

A tenyerem is izzadni kezdett, ahogy a barna haját és piros ruhát kerestem. Gyerünk, bébi, hol vagy már?

Az étterem egyáltalán nem volt nagy, mégis akkora volt a káosz, hogy alig bírtam átjutni a tömegen.

Fekete haj. Fekete ruha. Ősz haj. Kék öltöny. Az egész vendégsereg mintha valami hatalmas masszává olvadt volna. Valaki belém ütközött, és már éppen el akartam taszítani magamtól, amikor odafordultam, és egy ismerős világoskék szempár pillantása találkozott az enyémmel.

A megkönnyebbüléstől levegőt is alig kaptam. Hála istennek, semmi baja.

Egy pillanatig egymásra bámultunk, mindkettőnkben ott munkált az adrenalin, de aztán egy másik vendég meglökött bennünket, és ettől gyorsan észbe kaptunk.

Egy pillanatig sem ellenkezett, amikor megragadtam a csuklóját, és a kijárat felé húztam. A rendőrök épp akkor értek oda, amikor mi

beültünk egy taxiba, így minket nem tartottak ott. Biztos voltam benne, hogy később minden vendéget kihallgatnak majd Martin halálával kapcsolatban, de most marhára nem volt kedvem itt tölteni a fél éjszakát és játszani az aggódó tanú szerepét.

Alessandra nem tiltakozott, amikor megadtam a sofőrnek a lakásunk címét. Úgy tűnt, eléggé kiborult, ami érthető is, hiszen az évek során én is több száz ilyen társasági összejövetelen vettem részt, de egyik sem végződött valaki halálával.

Persze az is igaz, hogy egyiken sem volt ott Roman.

Akit azóta nem láttam, hogy Martin összeesett. Sem odabent, sem kint a járdán, az étterem előtt.

Hirtelen görcsbe rándult a gyomrom. A DBG-vel kapcsolatos tőzsdefelügyeleti vizsgálat és Martin halála mellett számos gyanús eset volt mostanában a bankszektorban. Még nem tudtam, miként illik bele ebbe Roman hirtelen újbóli megjelenése, de mérget mertem volna venni rá, hogy ez is egy darabja a kirakósnek.

- Hát... - szólalt meg végre Alessandra, ahogy a taxi bekanyarodott az utcába, és elindult felfelé a lakásunkhoz. Még mindig úgy gondoltam rá, mint a mi lakásunkra, noha amióta ő elment, már nem éreztem magam otthon benne. - ...azt hiszem, ez a könnyű kis vacsora valamiért mégiscsak megülte a gyomromat.

A helyzet komolysága ellenére mosolyra húzódott a szám. Úgy hiányoztak ezek a kis beszélései. A humorérzéke volt az egyik fő oka, hogy annak idején beleszerettem, bár aztán ahogy teltek az évek, ez egyre ritkábban jutott eszembe.

A bűnbánat gyorsan letörölte a mosolyt az arcomról.

- Attól tartok, Sebastiannak sokba fog fájni, mire ebből kimossa magát - mondtam. Nem voltam különösebben oda Martinért. Világéletében ízig-vérig korrupt bankár volt, úgyhogy nem mondhatnám, hogy túlságosan letört volna a halála. De hogy így, pont most... azt hiszem, ez elég nagy port kavar majd.

- Az biztos! - Alessandra ujjai megfeszültek az ülés szélén. - Jaj, istenem! Valaki ott halt meg a szemünk láttára... Az egyik pillanatban

még ugyanúgy evett, mint mi... aztán meg...

Zihálni kezdett. *Baszki!*

Gyorsan kifizettem a taxit, és bekísértem az épületbe. Majd gyorsan be a liftbe, és fel a lakásba. Nem akartam, hogy elhatalmasodjon rajta a sokk.

- Valószínűleg valami allergiás reakció lehetett - próbálkoztam, bár magam sem hittem, hogy ez történt, de gondoltam, hátha ő ettől kicsit megnyugszik. - Szerencsétlen időzítés, de sajnos előfordul az ilyesmi. Semmit sem tehattünk volna.

De azért terítettem a vállára egy plédet, és hoztam neki egy teát. A személyzet nem maradt itt éjszakára, úgyhogy a nappali csendes volt, ahogy két kezébe fogta a bögrét.

- Biztos azt gondolod, hogy túlreagálom, ugye? - bámulta az italt, az arcáról nem tudtam leolvasni semmit. Ha át is futott az agyán, hogy hetek óta most van itthon először, nem látszott rajta.

A torkom elszorult.

- Dehogy! Végignézni, ahogy valaki beadja a kulcsot, azért az mindenkinek elég megrázó.

Alessandra felvonta a szemöldökét.

- Beadja a kulcsot?

- Hát, úgy éreztem, kicsit jobban hangzik, mint a „meghal” - dörzsöltem meg az arcomat. - Vagy nem?

- Nem. Egyáltalán nem... - Halk nevetésétől mintha kicsit felmelegedett volna a szoba. Hosszan néztük egymást, aztán a mosolya lassan elhalványult, ahogy a csend ismét közénk telepedett. Nem kínos csend volt ez, inkább megrendítő, tele emlékekkel és bánattal, és talán egy csipetnyi reménnyel.

- Be kell vallanom valamit... - mondta olyan halkán, hogy alig hallottam. - Amikor kitört a káosz, és mindenki megindult, te voltál az első, aki eszembe jutott. Csak azt néztem, te hol vagy. Nem tehetek róla, de így volt.

A szívem végre úgy dobogott, mintha élne.

- Az jó - mondtam ugyanolyan csendesen. - Mert én is téged kerestelek.

A többi ki nem mondott szó ott lebegett közöttünk, és csak egy szikra kellett hozzá, hogy ez a csend lángra lobbanjon.

Alessandra pillantása egyszer csak elsötétült... Ez volt az a szikra. Az érzelmek vad vihara ott üvöltött a levegőben, felperzselve minden gátlást, minden racionális megfontolást. Nem maradt más, csak a kínzó, végtelen vágy, hogy megcsókoljam, mielőtt még belehalok a hiányába.

Bizonyára tisztán látta az arcomon ezt a vágyat, mert hirtelen a lélegzete is elakadt. Az ajkai szétnyíltak, és... nekem nem is kellett ennél több.

Az egyik pillanatban még a kanapé két végében ültünk, a következőben viszont a számat már az ajkára nyomtam, a teste az enyémhez simult, majd a kéjvágytól és adrenalinától hajtva betántorogtunk a liftbe. Még jó, hogy a tetőtéri luxus lakásunknak volt saját liftje, mert a lépcsőn biztos nem értünk volna fel a hálóba komolyabb sérülések nélkül. Hiszen szinte szó szerint forrt a vérem, Alessandra pedig olyan kétségbeesetten markolta a hajamat, mintha a lelkemet tépné.

Valahogy aztán csak sikerült épségben beérnünk a hálóba. Berúgtam az ajtót magunk mögött, és pillanatok alatt megszabadultunk a ruháinktól.

Ruha. Cipő. Ing. Alsónemű.

Minden ott hevert a földön, mi pedig bezuhantunk az ágyba. Végigcsókoltam a nyakát és a mellét, az ujjaim pedig mintha csak önálló életre keltek volna, maguktól csusszantak a lába közötti forróságba.

Annyira nedves volt. Annyira tökéletes. Annyira az enyém.

Alessandra ajkát apró nyöszörgés hagyta el, miközben ajkaimat a mellbimbójára zártam, és csak nyalogattam és szopogattam, mígnem végül már olyan erősen húzta a hajamat, hogy fáj.

- Kérlek! - lihegte, és a kezemhez kapott, még több kéjt remélve.

- Még. Még több kell!

- Még? Mit még? - Mosolyogtam a fogammal a mellbimbóját végigsimítva, amit aztán puha, lassú nyalásokkal kényeztettem. Az egyik kezemmel lefogtam vonagló csípőjét, a másikkal pedig már a csiklóját simogattam, pontosan úgy, ahogy a legjobban szerette. - Halljam, mit szeretnél még, *amor*.

- Azt, hogy... *Úristen!* - Mindkét keze ökölbe szorult, úgy szorította a lepedőt, miközben folytattam a melle kényeztetését. Aztán a szamat a két melle közé temettem, és megindultam lefelé. Végig a hasán, a szeméremdomb édes lankáin. A bőre szinte szó szerint perzselt, és apró remegések szaladtak végig a testén, ahogy a szám közeledett a csiklójához.

Egy pillanatra megálltam még a combja kanyarulatánál, és felnéztem rá, magamba szívva kipirult arcát és üveges tekintetét.

- Kérdeztem valamit! - mondtam nyugodtan, és közben belenyomtam az ujjamat, amire kéjes sikoly volt a válasz. -Halljam, mit szeretnél. Vagy így maradjunk egész éjjel?

- Magamban akarlak érezni! - lihegte Alessandra, és vad kéjvággyal szorította az ujjamat.

- Hiszen benned vagyok - mondtam tárgyilagosan, és betoltam még egy ujjamat, majd visszahúztam, és gyötrelmes lassúsággal betoltam őket megint. A testem remegett a vágtyól, hogy belé hatoljak, és halljam kéjes sikolyait, ahogy elélvez, de a lehető legtovább akartam húzni a dolgot, és minden egyes másodpercet a végsőkéig kiélvezni. - Fogalmazz kicsit pontosabban.

- Basszál meg! - szaladt ki a kendőzetlen könnyörgés a száján. - Azt akarom, hogy bennem legyen a farkad. Tővig. Kérlek!

Ezektől a szavaktól kis híján elvesztettem a fejem. Fájdalmasan felnyögtem, a verejték ott gyöngyözött a homlokomon, ahogy kihúztam a két ujjamat, és a lába közé temettem az arcom.

- Nem. Még nem - mondtam, majd a nyelvemmel körözni kezdtem duzzadt csiklóján, és hagytam, hogy mámorító íze és illata elvonja a

figyelmemet a farkamban lüktető fájdalomról. - Csak miután az arcomra élvezté. Hadd lássam, mennyire akarod!

Alessandra könyörgései aztán érthetetlen nyögdéssel csaptak át, ahogy minden egyes milliméterét kinyaltam. Imádtam, ahogy megfeszült a teste, mohón kereste a kéjt. Imádtam, ahogy a nevemet lihegte, ahogy a hajamat húzta. Szerettem. Igen, őt szerettem, és annyira hiányzott már, hogy a karjaimban tartsam, annyira átkozottul fájt a hiánya, hogy minden vagyonomat odaadtam volna, hogy most megálljon az idő, és mi örökre itt maradjunk ebben a pillanatban.

Megemeltem a combját, két lábát a vállamra akasztottam, hogy a nyelvemet még mélyebben belé tolhassam. Olyan keményen fogtam, hogy mozdulni sem bírt, amíg nyelvemmel dugtam, és közben mámorban úszva hallgattam, ahogy a gyönyör hangjai egyre gyorsabban és egyre hangosabban törtek elő a szájából, amíg végül elemi erővel el nem élvezett.

Izgalma előntötte az érzékeimet, és most már tényleg nem bírtam tovább.

Gyorsan pozíciót váltottam, és a következő pillanatban már benne is voltam, de csak lassan, nagyon lassan mélyedtem el benne, hogy mindkettőnknek jobb legyen. Neki azért, mert a testének most minden idegszála lángolt az iménti vad orgazmustól, nekem pedig mert imádtam, hogy ennyire élvezi, és fogcsikorgatva soroltam magamban a Yankees névsorát, nehogy kínos gyorsasággal véget érjen ez az észvesztő boldogság.

Lassan, de remegve fújtam ki a levegőt, minden egyes lökésnél gondosan ügyelve rá, hogy elérjem a legérzékenyebb pontjait, ahelyett hogy állati erővel belepasszíroztam volna a matracba, és kikúrtam volna belőle a lelket is, ahogy azt aljas ösztöneim parancsolták.

A feleségem végre hazajött, hülye lennék ezt az éjszakát elintézni egy gyors menettel.

Alessandra belém kapaszkodott, én pedig egyre erősebben és egyre gyorsabban pumpáltam, mígnem ismét levegő után kapkodott. A kezemet ökölbe szorítottam a matracon, már én is hangosan ziháltam.

Az ágy támlája minden egyes lökésnél a falnak csapódott, és bár tudtam, hogy nem kellene, mégsem bírtam ki, és lenéztem oda, ahol a farkam őrült tempóban újra és újra beléhatolt.

Ez volt a vég! Mert a látvány, ahogy a kőkemény farkam ki-be csúszkál benne, látni, hogy milyen tökéletesen összeillünk, hogy mennyire oda tartozom, ez valami olyan elemi erővel vetette rá magát az agyamra, hogy immár semmi esélyem nem volt visszatartani az orgazmust. Az állati ösztön mélyen belemarkolt a gerincembe, kíméletlenül elsöpört mindent, amit próbáltam az útjába állítani, teljesen átvette az irányítást a testem felett: hosszú, vad lökésekkel egyre mélyebbre hatoltam benne, mígnem egy újabb hatalmas sikolynál darabokra nem hullott a karjaimban.

A nyögései még ott visszhangzottak az agyamban, amikor én is felértem a csúcsra. Az orgazmus vad erővel marcangolta az izmaimat, és úgy felpörgette az érzékeimet, hogy azt hittem, ott helyben belehalok a gyönyörbe. Alessandra mélyen belevájta körmét a hátamba, ezzel is tovább nyújtva a kéj hullámain... és ahogy lassan újra magamhoz tértem, arra gondoltam, ha most kell meghalnom, boldogan teszem, mert pontosan ott vagyok, ahol lennem kell. Vele.

Dominic

Liliom és eső illatára ébredtem, ami aranyló melegséggel keveredett. Igen, ez Alessandra illata volt a javából, oly bódító és mámorító, hogy arra sem bírtam rávenni magam, hogy a szememet kinyissam, ugyan már éreztem a nap erejét a bőrömön, ami azt jelentette, hogy már jócskán benne jártunk a reggelben.

Általában hatra be szoktam érni az irodába, de ma nem akartam arra ébredni, hogy a tegnap este csak álom volt. Az utóbbi időben túl sok volt már ilyenből, utána meg mehettem a zuhany alá, hogy lemossam magamról a csalódottságot, amit Alessandra távolléte miatt éreztem.

Az előző este egy-egy részlete villant fel előttem. Ahogy megláttam az étteremben, ahogy hazajöttünk, ahogy csókolóztunk, és ami utána jött...

Az agyam mélyén ott motoszkált az érzés, hogy megint elfelejtettem a kirakós egy fontos darabját, de úgy döntöttem, ezzel inkább később foglalkozom. A lényeg, hogy most itthon vagyunk. Hogy itt van velem, és én...

Végül ruhák lágy suhogása emelt ki szendergő boldogságomból.

Kinyitottam a szemem, és elszorult a torkom, amint megláttam, hogy mellettem üres az ágy. Újabb suhogás vont a magára a figyelmemet. Alessandra épp a ruháját húzta át a fején. Szinte fürdött az éteri napfényben - a haja aranyban csillogott, bőre, akár a mély bronz a piros selyemruhában. Háttal állt nekem, de olyan mélyen élt bennem, hogy így is pontosan láttam magam előtt arcának minden rezdülését.

Éreztem testének minden ívét, lejtőjét és domborulatát, melyeket előző este órákon át csókoltam.

Ruhája a combját simogatta, és kínos precizitással húzta fel a cipzárt a hátán. Nem akart felébreszteni, vagyis...

A gyomrom megremegett.

- Te hova készülsz?

A kérdésem ágyúlövésként robbant bele a szoba csendjébe. Alessandra egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, majd folytatta az öltözködést.

- Vissza Sloane-hoz. Rengeteg dolgom van.

- Értem. - Azzal kikeltem az ágyból. Minden mozdulatom lassú volt és pontos. Kontrollált, ellentétben a mellkasomban tomboló rettegéssel és haraggal. - És el is akartál búcsúzni, vagy az volt a terv, hogy úgy osonsz ki, mintha csak egy egyéjszakás kaland lettem volna, akit nem akarsz megbántani?

Nem válaszolt.

Az istenit! Én meg azt hittem, hogy végre sikerült túljutnunk a holtpontra, de most szinte éreztem, ahogy kisiklik a kezem közül, mielőtt esélyem lenne igazán megragadni.

- Ami tegnap este történt...

- Az hiba volt! - simított végig remegő ujjakkal a ruháján. - Meg az is, ami tegnapelőtt a bárban történt.

- Akkor valahogy nem hangzott hibának, amikor a nevemet kiáltoztad, és könyörögtél az orgazmusért... - mondtam gyengéden, bár közben a mellkasomban már éreztem, ahogy megindulnak a tüskés indák. És ahogy teltek a másodpercek, egyre mélyebben belém martak.

Alessandra elpirult.

- Csak szex volt. Ennyi. - A hangja megremegett a „szex” szótól, de a teste merev maradt, és nem simult hozzám, amikor odaléptem mellé. - Nem jelentett semmit.

- Ez baromság! - Hiszen a két szememmel láttam, hogyan nézett rám közben, és hogyan suttozta a nevemet. Amúgy meg egyikünk sem az a „csak szex és más semmi” típus, pláne nem, ha egymással csináljuk.

- A szexuális életünkkel soha nem volt probléma, Dominic. De ez nem jelenti azt, hogy minden más problémánkat meg tudjuk oldani a szexszel. - Alessandra végre a szemembe nézett, de arca mintha egy vastag acélfal mögé rejtőzött volna. - A bárban részeg voltam, tegnap este pedig a Le Boudoirban történtek miatt túltengett bennünk az adrenalin. Egyszerűen túl sok érzelm kavargott bennünk, de annak semmi köze nem volt hozzánk, mármint kettőnkhez - mutatott magára és rám.

Le Boudoir. Roman. *Bassza meg!* Az is jó kis zűr, de azzal majd később foglalkozom. Egyelőre minden energiámat arra összpontosítottam, hogy a torkomban a gombócot valahogy eltüntessem, és normálisan tudjak lélegezni. Közben a harag friss parazsa lángra kapott bennem, én pedig úgy kapaszkodtam belé, mint fuldokló a felé hajított kötélbe.

- És akkor most mi lesz? Szépen kísétálsz, és úgy teszel, mintha mi sem történt volna? Ez a terved, Alessandra? - mordultam fel. - Azonnal rohansz a divatmajom válóperes ügyvédedhez, hogy rábízd a piszkos munkát, mert annyira félsz szembenézni velem?

Hosszan fújta ki a levegőt.

- Menj a picsába!

- Azon már túl vagyunk.

Láttam, ahogy közeledik, de ahogy a tenyere hangosan csattant az arcomon, jobban fájt, mint amire számítottam. Aztán a tűz áterjedt az arcomról a mellkasomra, ahol vadul marni kezdte a szívemet, amíg Alessandra és én csak bámultuk egymást, reszketve.

- Jaj... ne haragudj.... csak... - nézett rám riadtan.

A haragom olyan gyorsan párolgott el, hogy igazából észre sem vettem, mikor tűnt el, csak azt éreztem, hogy máris a jéghideg büntudat vette át a helyét.

Ennek nem így kellett volna történnie. A megszakadt kapcsolatoknak a múltban volt csak helyük, a régi Dominic életében, akinek nem volt semmije, amivel megtarthatta volna maga körül az embereket. Soha senki nem vett komolyan, amíg nem szedtem össze

magam, és le nem tettem valamit az asztalra. Aztán, ahogy gyűlt a pénzem, egyre több ember is gyűlt körém. Az emberi természet már csak ilyen. De akkor most hogy veszíthetném el az egyetlen embert, akit mindennél jobban meg akartam tartani? Pont most, amikor gazdagabb vagyok, mint azelőtt bármikor?

- *Tűnés kifelé az osztályteremből!*

- *Te ostoba kölyök! Nem csoda, hogy a saját anyád is elhagyott...*

- *A nevelőszüleid kérvényezték, hogy vigyünk el egy másik családhoz...*

Elhessegettem az emlékeket. Már nem abban a világban élek, és inkább meghalok, mintsem hogy visszatérjek oda.

Megérintettem az arcom. A pofon, amit Alessandrától kaptam, ott égett még, de nem fájt annyira, mint a köztünk tátongó szakadék. Nem egészen fél méterre állt tőlem, de ezzel az erővel akár két különböző kontinensen is lehettünk volna.

A házban valahol megszólalt egy porszívó, és megtörte a pillanat mindkettőnket fogva tartó varázsát. Alessandra elfordult, én pedig még megragadtam a csuklóját, mielőtt elléphetett volna mellőlem.

- Ne menj! - A szívem majd kiszakadt a helyéről. - Ne haragudj, *amor!*

Bunkó voltam, igen, de ha csak a fájdalom és a harag közül választhatok, ösztönösen is az utóbbiban keresek menedéket.

Reszketve fújta ki a levegőt.

- Engedj el!

Még erősebben szorítottam. Nem csak erre a pillanatra értette. Ezzel mindketten tisztában voltunk.

- Bárcsak tehetném! - Mennyivel könnyebb lenne, ha soha nem szerettem volna bele. Pedig annak idején azzal a szent elhatározással mentem bele az első találkozásba, hogy utálni fogom. Akkor még nem is sejtettem, hogy éppen ő lesz az, aki megmutatja nekem, mi az igazi szerelem. Talán tényleg nem mondtam olyan gyakran, mint kellett volna, de számomra mindig ő volt a nap, amely körül az egész világom keringett.

Alessandra hevesen csóválta a fejét. Arca csillogott a könnyektől.

- Dominic, vége van. Fogadd el! Semmi értelme halogatni az elkerülhetetlent.

Fogadd el - meg a faszom! Már hogy fogadnám el? Ez képtelenség! Nem érhet így véget. Egy ilyen éjszaka után!

- Igen? És akkor miért is nem tudsz a szemembe nézni? - kérdeztem.

Megint a fejét csóválta, a válla remegett a néma zokogástól.

- A fenébe is, Ále! - Elég megalázó volt, de kicsit megremegett a hangom, ahogy kimondtam a nevét. Itt hullottam millió darabra az orra előtt, és ő még csak észre sem vette.

- Most komolyan! Nézz a szemembe, és mondd, hogy nem szeretsz már!

- *Soha* nem az volt a probléma, hogy ne szerettelek volna! - Végül találkozott a tekintetünk, az arcán egyszerre láttam dühöt és fájdalmat.

- Tizenegy éve szeretlek, Dom! Sőt, annyira szerettelek, hogy az évek alatt aztán szép lassan el is veszítettem önmagamat. Minden, amit tettem, minden, amit feladtam és elviseltem... az mind térted volt. Az egyedül töltött esték, a lefújt randevúk, a lemondott utazások. Hittem benned, és azt akartam, hogy sikeres légy, és nem azért, mert nekem olyan fontos lett volna a pénz, hanem mert neked az volt. És azt hittem, egy nap majd elég lesz, és elégedett leszel mindazzal, amink van. Azzal, amit elértél. De nem. Te soha nem leszel elégedett, és én sem leszek elég.

Zokogásába a keserű nevetés hangjai vegyültek.

- Emlékszem, többször is azt kívántam, bárcsak lenne egy szeretőd. Ezt nem is tudtad, igaz? Csak mert akkor legalább lenne konkrétum, valami kézzel fogható dolog, ami ellen harcolhatok. De így? Azzal nem harcolhattam, ami láthatatlan! Úgyhogy éveken át egyedül bújtam ágyba esténként, és reggel egyedül ébredtem az üres lakásban. Olyan sokáig hordtam a hamis mosolyt az arcomon, hogy már arra sem emlékszem, milyen egy igazi mosoly, és utálok magam, mert mindezek ellenére képtelen voltam elengedni azt, ami egykor volt! - A hangja elcsuklott. - És igen, igazad van! Még mindig szeretlek. Egy részem mindig is szeretni fog téged. De már rég nem az a valaki vagy,

akibe beleszerettem, és ha csak belegondolok, hogy mennyi ideig áltattam magam ennek az ellenkezőjével, úgy érzem, belepusztulok.

A szoba elmosódott, és ahogy elengedtem a karját, úgy üvöltött a vér a fülemben, hogy szinte fáj.

Egyszerűen nem bírtam elég oxigént juttatni a tüdőmbe. Nem tudtam tisztán gondolkodni. Sem normálisan lélegezni.

Én marha meg - annak ellenére, hogy heteken át vissza se hívott, annak ellenére, hogy megküldte azokat a tetves válási papírokat is... Azt hittem, rendbe tudjuk hozni. Hiszen idáig is csak azért juthattam el, mert olyan kitartó voltam. Az ohioi árvaházi gyerekből, aki senkinek se kellett, a Wall Street királya lettem. Nincstelenből milliárdos. Szerethetetlenből férj.

De az igazsággal szemben kitartással nem sokra megy az ember. Márpedig az az igazság, ami ott rejtőzött Alessandra szavaiban, porrá zúzott minden kifogást, amivel előállhattam volna. Nekem tehát nem maradt más, mint az egyetlen igazság, ami attól a naptól fogva megingathatatlan volt a lelkemben, amióta csak belépett az életembe:

- Te vagy az egyetlen, akit valaha is szerettem. - Alig ismertem fel a saját hangomat. Valahogy túl nyers volt, olyan érzelmekkel teli, amelyeket megesküdtem, hogy soha nem fogok érezni. - Még ha ezt nem is mutattam ki rendesen. De attól még így van.

Újabb könnycsepp gördült le az arcán.

- Tudom.

De ez nem elég.

Elég jól ismertem ahhoz, hogy tisztán halljam a ki nem mondott szavakat is, és ha az ember többször is meghalhatna, hát én ott, abban a pillanatban ezerszer is megjártam volna a poklot.

- Ha igazán szeretsz - suttopta Alessandra -, akkor most engedj el! Kérlek!

Mély, gyászos csend borult ránk. Nem volt már mit mondani.

A látásom elhomályosult, aztán lassan, mint valami holdkóros, odamentem az éjjeliszekrényhez. Minden lépésnél mintha

üvegszilánkok fúródtak volna a bordáim közé, aztán jeges zsibbadás öntötte el az egész testemet, amikor kihúztam a felső fiókot.

Kivettem belőle egy tollat, meg egy nagy borítékot. Aztán egy utolsó gyötrelmes szívdobbanás után aláírtam a válási papírokat.

Alessandra

Hivatalosan is elvált nő lettem.

A végzés pontosan hat héttel azután érkezett meg, hogy Dominic aláírta a papírokat. A legtöbb válasz három, akár hat hónapig is eltartott New Yorkban, de Cole odaszólt pár embernek, ami felgyorsította a folyamatot. Azt hittem, ettől majd valamivel jobban fogom érezni magam. Könnyebb leszek, szabadabb, boldogabb, de nem éreztem mást, csak valami mély lelki zsibbadtságot, ahogy a boltom megnyitásával kapcsolatos teendőket végeztem. Egy ügyvéddel átnéztem az Aiden által küldött bérletiszerződéstervezetet, és ő mindent rendben talált, szóval a dolgok ezen a fronton is ugyanolyan gyorsan haladtak, mint a válásom esetében.

- Ále. Ále!

Hirtelen mozdulatlaná dermedtem a nevem hallatán. Épp újratöltöttem a kávésbögrémet, ami aztán szépen túl is csordult, és az ideiglenes íróasztalomra folyt.

- *Merda!* - bukott ki a számból, ahogy próbáltam az iratokat úgy rendezni, hogy ne ázzanak el. A barátnőim is egyből segítettek, bár volt egy olyan, gyanúm, hogy a szinte már tapintható aggodalmuk nem annyira a megrendelőlapoknak szól, mint inkább személy szerint nekem.

Isabella a második regényén dolgozott a boltomban. Azt mondta, a zaj jól tesz neki, így jobban tud koncentrálni. Vivian és Sloane pedig épp ebédszünetet tartottak, úgyhogy beugrottak egy kicsit.

Nekik a boltom nem különösebben esett útba, de a válásom óta extra figyelmet kaptam tőlük.

- Tessék! - tépett le Vivian egy papírtörölt, és gyorsan a kezembe nyomta, hogy letörölhessem a kávé a bőrömről. - Minden oké? Ne hozzak rá jeget?

- Nem kell, jól vagyok. - Szerencsére a kávé már nem volt forró. - Csak elbambultam kicsit.

Sokatmondó pillantást váltott Isabellával és Sloane-nal. A mosdóból fűrés és kalapálás hallatszott. Két hete folyamatosan mászkálnak itt a munkások, a teljes belső teret felújítják, most új csempét tesznek fel a mosdóban is. Még legalább két hónap, mire ebből az egészből lesz valami, de legalább lesz, ami lefoglaljon az ünnepek alatt.

Egy évtizede már, hogy nem karácsonyoztam Dominic nélkül.

- Már megint rá gondolsz? - kérdezte Isabella egész halkán.

- Attól tartok, ez elkerülhetetlen - erőltettem egy mosolyt az arcomra. - Olyan sokáig voltunk házасok. Beletelik egy kis időbe, amíg alkalmazkodom az új helyzethez.

Jóllehet, a barátnőim mindent megtettek, hogy eltereljék róla a figyelmemet. Elmentünk táncolni, a hétvégén túráztunk is, és közben megcsodáltuk az ősz gyönyörű színeit New Hampshire-ben, pattogatott kukoricát rágcsáltunk jalapeno paprikával, és egymás után néztük Sloane-nal a romantikus vígjátékokat, amiket ő ki nem állhatott, de azért folyton bámulta őket. Ott és akkor jó is volt ez, de amikor megint egyedül maradtam, az az üresség a szívemben megújult erővel állt bosszút.

- Erről van szó: alkalmazkodás! - kapta fel a szót Sloane, és kidobta az üres salátástálat a kukába. - Úgyhogy legfőbb ideje, hogy elkezdj randizni. Kutyaharapást szőrével! A legjobb módszer arra, hogy elfeledd a régit, ha keresel helyette egy újat.

- Szerintem ez még kicsit korai - csóválta a fejét Vivian. - Hadd élvezze kicsit a szinglilétet.

- A randevúzás szervesen hozzátartozik a szingliléhez - ellenkezett Sloane. - Most nem azt mondom, hogy egyből ugorjon bele egy másik

kapcsolatba, csak kóstoljon bele kicsit, hogy mi minden vár még rá a nagyvilágban. És, érted, ez segít elterelni a figyelmét Do...

- Hu-ú! Nem zavar, hogy én is itt vagyok? - szakítottam félbe, mielőtt még kimondhatta volna Dominic nevét. Ami azt illeti, olyan régóta nem randiztam már senkivel, hogy a pusztá gondolattól is kirázott a hideg. - Esetleg lehet nekem is véleményem a dologról?

- Hogyne lehetne! - Sloane telefonja jelzett. Rápillantott, ujjai pár másodpercig villámgyorsan száguldottak a kijelzőn. Épp valami aktuális PR-válságot oldott meg. - De tizenegy évig voltál együtt ugyanazzal a pasival. Nem gondolod, hogy ideje lenne kicsit szélesíteni a látókörödet?

Akárhogy is próbálkoztam, a szavai egész délután ott visszhangoztak a fejemben. Tény, hogy Dominic előtt én is voltam jó pár olyan randin, amikből aztán nem lett semmi, de igazából soha nem voltam egyéjszakás típus. Nekem kell egy bizonyos érzelmi kötődés a szexhez. Habár az is igaz, hogy nem vagyok már huszonegy éves. És talán Sloane-nak igaza van, hogy szélesítenem kellene a látókörömet. Végül is egy próbát megér, nem?

Az építőmunkások mára befejezték, én pedig épp be akartam zárni a boltot, amikor megjelent az ajtóban Aiden. Most is a szokásos kockásing-farmer egyenruháját viselte, és kellemes mosolya fehéren villant a szakálla felett.

- Épp a környéken jártam, gondoltam, beugrom megnézni, hogy áll a bolt - magyarázta, és a kezembe nyomott egy papír kávéspoharat. - Matcha. Volt egy olyan érzésem, hogy ilyen későn már nem kérsz eszpresszót.

- Köszönöm!

Hálásan kortyolgattam a meleg italt, és a pohár pereme felett őt méregettem.

Aiden komolyan mondta, hogy szoros kapcsolatban áll a bérlőivel. Gyakran benézett, de egyáltalán nem volt tolakodó vagy okoskodó, inkább segítőkész - valószínűleg azért, mert tudta, hogy nulla tapasztalatom van az üzletnyitás terén -, és amikor látta, hogy nem

tudok dönteni, megadta ennek a cégnek a számát, akikkel ő már többször is végeztetett átépítési munkákat.

- Na, és hogy haladnak? - kérdezte. - Remélem, a munkások rendesen viselkednek.

- Persze, minden oké. És nagyon jól dolgoznak. Azt mondták, az újév utáni héten minden kész is lesz. - Hamarabb is elkészülnének, ha nem jönnének az ünnepek. De nekem ez egyáltalán nem probléma, mert már annyi energiát öltem bele ebbe a boltnyitásba, hogy most, hogy közeledett a tényleges nyitás napja, totál elbizonytalanodtam.

Mi van, ha nem vásárol itt senki? Mi van, ha véletlenül felgyújtom az egész boltot? Mi van, ha valaki betör ide, és tönkretesz mindent, vagy ha csőtörés lesz, vagy... vagy ha zárás után egyedül vagyok itt, és valaki rám tör? Mondjuk a környék elég biztonságos, de akkor is. Azért egy ilyen igazi bolt nagyon nem ugyanaz, mint egy webáruház. Én meg tulajdonképpen komolyabb tervezés nélkül fejest ugrottam bele.

- Helyes! - mondta Aiden. - Biztos vagyok benne, hogy telitalálat lesz. Amúgy szerintem ez a kis kávézósarok óriási ötlet.

Mivel volt egy olyan érzésem, hogy a préselt virágok önmagukban még nem vonzanának be elég embert, az üzleti tervet kiegészítettem egy kis kávézó résszel. Mire itt minden elkészül, a helyiség egyszerre lesz kiállítótér, kávézó és bolt is.

- Igen. A New York-iakat semmi nem hozza úgy lázba, mint egy jó...
- hirtelen elhallgattam, amikor megpillantottam a szőke haját a kirakat előtt.

Magas. Testre szabott öltöny. *Méregdrága.*

A szívem a torkomban dobogott. Aztán az illető megfordult, és elsétált.

Nem Dominic volt. Csak valaki, aki hasonlított rá.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy ez volt az első alkalom, hogy egy idegent a volt férjemnek néztem. Azóta nem láttam, hogy aláírta a papírokat, de valahogy mégis minden sarkon éreztem a jelenlétét.

Nem tudom, ilyesmire nem találtak még ki valami önsegítő csoportot? Névtelen Elváltak Egyesülete, ahol a tagok közösen elúzik

egykori házastársuk szellemét? Anyám volt az egyetlen elvált ember, akit ismertem, de az ő tanácsai még annyit sem értek, mint papírerő az esőben.

- Alessandra? - rántott vissza a valóságba Aiden.

- Bocs, csak azt hittem... Azt hittem, hogy egy ismerős - kortyoltam még egyet az italomból, és valahogy sikerült némi vigaszt merítenem a kellemes melegségből.

Az, hogy eszpresszó helyett matchát hozott, igazán kedves gesztus. Na, nem mintha meglepődtem volna. Aiden mindig ilyen figyelmes volt. Miért nem mehettek hozzá inkább egy ilyen férfihoz? Kedves volt, figyelmes, és a jelek szerint teljesen elégedett az életével. Oké, eddig nagyjából csak vízvezeték-szerelőkről, meg arról beszélgettünk, hogy honnan lehet a környéken a legjobb kajákat hozatni, de ennek nem feltétlenül kell így maradnia.

De tizenegy évig voltál együtt ugyanazzal a pasival. Nem gondolod, hogy ideje lenne kicsit szélesíteni a látókörödet?

Megint bevillant, amit Sloane mondott, és a következő pillanatban már cselekedtem is, mielőtt még túlagyaltam volna a dolgot.

- Apropos, ráérsz holnap este? - kérdeztem, remélve, hogy a hangom inkább tűnik könnyednek, mint idegesnek.

Lélegezz! Menni fog.

Aiden épp csak egy kicsit húzta fel a szemöldökét.

- Igen. Nincs konkrét programom. Néha a haverokkal megnézzünk egy meccset egy bárban, de ez nem kőbe vésett dolog, vagy ilyesmi.

Az lehet, hogy évek óta nem randiztam, de a nyitottságot a közös programra attól még én is felismertem.

- Akkor mit szólnál egy vacsorához? Tisztán barátilag - tettem hozzá gyorsan. Olyan ízig-vérig igazi randira még azért nem álltam készen, de ez kezdetnek egész jó közelítésnek tűnt. - Szeretném megköszönni, hogy ajánlottad ezt az építési céget. Én hetekig rágódtam volna rajta, ha te nem segítesz.

Egy pillanatig mintha meglepetést láttam volna a szemében, amit aztán elégedett mosoly követett.

- Nagyon szívesen vacsorázom veled.

Ez mekkora hiba volt!

Még huszonnégy óra sem telt el azóta, hogy elhívtam Aident vacsorázni, de a legszívesebben már most jól seggbe rúgtam volna a tegnapi éneket ezért a hülye ötletért.

Tisztáztuk, hogy ez nem olyan randevú, de azért a biztonság kedvéért elmentem fodrászhoz, ő pedig szintén normális inget húzott és rendes nadrágot.

Nem azt mondom, tényleg jól nézett ki, nagyon elegáns volt, de valahogy az egész olyan hamisnak tűnt. Az illata, ahogy végigvezetett az éttermen, ahogy a karomra tette a kezét, nem a hátamra... Olyan érzés volt, mintha egy kirakós darabkáját az ember fordítva próbálná bepréselni a helyére.

Nem kell mindent túlagyalni! Évekig voltál együtt Dominickal, Aident meg alig ismered. Persze, hogy furcsa.

- Még soha nem jártam ebben az étteremben - mondta Aiden, ahogy leültünk. - De jókat hallottam róla.

- Én is.

Kínos csend ereszkedett közénk. Pedig a boltban olyan könnyedén tudtunk beszélgetni, de most, hogy kiléptünk a kapcsolatunk jól megszokott keretéből, hirtelen semmi érdekes nem jutott eszembe.

Beszéljek az időjárásról? Vagy a közelgő ünnepekről? Arról a cikkről, amit nemrég olvastam, hogy elszaporodtak a patkányok az egyik metróvonalon? Nem, abban nincs semmi érdekes. Ez itt New York. Itt mindig sok a patkány.

Szerencsére a felszolgáló hamarosan megérkezett, és ezzel megmentette a helyzetet.

- Merlot-t kérünk. Köszönöm - mondta Aiden, amikor a felszolgáló elének tette a borlapot, én pedig mondtam, hogy válasszon ő. Végül is

azt mondtam, hogy ezt a vacsorát ő kapja köszönetképpen.

- Nem akarsz inkább... - De aztán csendben maradtam.

Dominic mindig cabernet-t rendelt, az volt a közös kedvencünk. De most nem Dominickal randizom. Vele soha nem is fogok többet randizni.

Olyan hirtelen jött a szúrás a szemem mögött, és olyan erővel, hogy esélyem sem volt leplezni. Az egyik pillanatban még a tésztára és a desszertre gondoltam, a következőben meg már azt vettem észre, hogy egy szelet fokhagymás kenyeret tépkedek.

Szedd már össze magad!

Itt ülök egy klassz étteremben egy jóképű pasival, és még az étel is kitűnő. Rohadtul nem a volt férjemen kéne, hogy járjon az agyam! De hiába költöztem el, hiába sikerült végre rávennem Dominicot, hogy írja alá a papírokat, és hiába hívott fel Cole, hogy a múlt héten minden gond nélkül lement, egészen eddig a pillanatig valahogy nem fogtam fel, hogy tényleg elváltam.

Se jegygyűrű. Se házasság. Se Dominic.

Fogtam a vizemet, és nagyot kortyoltam belőle, remélve, hogy majd elmossa a kudarcba fulladt házasságom utóízét. Nem így lett.

- Jól vagy? - kérdezte Aiden óvatosan. A felszolgálónk elment, és gyanakvó tekintettel méregetett, amitől megint csak sírni akartam. - Ha nem érzed jól magad, bepótolhatjuk máskor is.

Volt annyira tapintatos, hogy biztosította számomra a kiutat a szorult helyzetemből úgy is, hogy ne kelljen beszámolnom az idegösszeomlás-közel állapotom okáról. *Hát, engem sem éppenséggel főnyeremény elvinni vacsorázni!*

- Nem, dehogy. Jól vagyok - köszörültem meg a torkomat. - Csak valami a szemembe ment. - Egy vacsorát azért csak kibírok valahogy! Finom étel, egy kis beszélgetés, ebbe azért ne kelljen már belehalni! - Te nemrég jöttél vissza vidékről, ugye? És milyen volt?

Nem tudom, hogy a bor tette-e, vagy a kifogástalan étel, vagy a szent elhatározásom, hogy igenis élvezni fogom az estét, de a főétel közben már csak sikerült valahogy beindítani a beszélgetést.

- Hát, tudod, az a nagy álmom, hogy az időskoromat vidéken töltöm
- mondta. - A nagyváros valahogy nem nekem való. Ha nem lennének ezek az ingatlanok, valahol egy kunyhóban élnék, és innám a söromet a friss levegőn. Tudod, horgásznék, meg nagyokat kirándulnék. Én azt szeretem.

- Ez csodásan hangzik. - Rég nem voltam már igazi erdei túrán, pedig az öcsémmel annak idején Brazíliában nyaranta rengeteget kirándultunk. Hiányzott. - Remélem, nem veszed rossz néven, de amikor először megláttalak, az jutott eszembe, hogy úgy nézel ki... - köhintettem, talán mégsem olyan jó ötlet ezt így bevallani - ...hát, szóval, mint egy favágó.

Aiden olyan harsányan nevetett fel, hogy a kis helyiségben hirtelen minden fej felénk fordult, nekem meg végre eltűnt az arcomról a pír.

- Dehogy veszem rossz néven! Sőt, ez nekem igazi bók. És ha már az első benyomásoknál tartunk... - mondta, és kicsit közelebb hajolt, az arca pedig ellágyult. - Én meg azt gondoltam, hogy te vagy a legszebb nő, akit valaha láttam.

Alapból egy ilyen vallomásnak el kellett volna indítania a pillangókat a hasamban. Ehelyett inkább olyan érzés volt... olyan semmilyen. Nem éreztem semmit. Mintha csak egy robot olvasta volna fel egy leves hozzávalóit.

Kortyoltam egyet a borból, és próbáltam valahogy értelmesen megfogalmazni a válaszomat, amivel nem keltek benne hiú ábrándokat...

- Aiden, figyelj, én...

- Alessandra! - A mély, rideg hang hallatán egy pillanat alatt az egész karom libabőrös lett.

A poharam megállt félúton a levegőben az asztal felett. *Ne!* Hat hét néma csend után pont ma este kell összefutnunk? Az univerzumnak nem lehet ennyire beteg humorérzéke!

De amikor felpillantottam, tényleg ott állt előttem. A volt férjem. A maga dühítően szőke, kifinomult dicsőségében. Élére vasalt nadrág, méregdrága karóra... az arca pedig akár a márvány. Kezét a székem

támlájára tette, de olyan természetes intimitással, amihez már rég nem volt joga.

- Dominic - mondtam, és meg sem próbáltam véka alá rejtani a nemtetszésemet.

Az asztal másik oldalán Aiden mintha kezdte volna kapiskálni a dolgot. Futólag említettem neki, hogy nemrég váltam el, most pedig szinte láttam magam előtt, ahogy fejében zakatolnak a fogaskerekek, és összerakják a képet.

- Micsoda véletlen, hogy összefutottunk - mondtam mereven. - De, mint látod, épp a vacsora közepénél tartunk, szóval ha valamit meg szeretnél beszélni, inkább majd térjünk vissza rá máskor.

- Persze, látom - mondta Dominic, és az állkapcsa megremegett. - Camila a minap összeszedte pár könyvedet a könyvtárban. Valamikor beugorhatnál értük.

- A jövő héten majd átküldök valakit. - Nincs az az isten, hogy én még egyszer betegyem oda a lábamat. Amikor legutóbb hazamentem vele, akkor is...

Éreztem, ahogy a bőrömet előnti a pír. A legszívesebben még egy korty borból merítettem volna bátorságot, de nem akartam, hogy lássa, milyen erős hatással van rám a jelenléte, ezért kezemet jelentőségteljesen az asztalra tettem, ahol remekül látszott a csupasz gyűrűsujjam a fehér terítőn.

- De ott van még a művészdolgaid meg a konyhai cuccok kérdése is - erősködött Dominic. - Azt is el kéne döntened, hogy azok közül mit szeretnél.

- Nem szeretnék semmit.

- Az ügyvéded nem ezt mondta.

- Az ügyvédem kicsit túlbuzgó - mosolyogtam. Tiszta sor, hogy csak az időt akarta húzni. Ha az otthoni ingóságok ennyire fontosak lettek volna, ez a téma már rég terítékre került volna. - Megtarthatod mindet. Majd veszek új holmikat. Tudod, tiszta lappal akarok indulni.

Az állkapcsa ismét megremegett.

- Sebastian már türelmetlen - biccentettem az asztal felé, ahol a barátja ült, és kíváncsian pislantgatott felénk. Az általában megnyerő francia milliárdos most egy kicsit megviseltnek tűnt. A Laurent márkanevet igencsak megbélyegezte Martin Wellgrew halála a Le Boudoirban. A bankár allergiás volt a földimogyoróra, az orvosszakértő pedig hivatalosan is anafilaxiát állapított meg a halála okaként, és az étteremben elfogyasztott, állítólag mogyorómentes vacsorában földimogyoró nyomait találták, ami bizony nem volt valami jó reklám. - Mint mondtam, később majd beszélhetünk.

Ereőnek erejével kényszerítettem magam, hogy álljam Dominic pillantását. De ahogy rám meredt, a szeméből nem tudtam kiolvasni semmit. Aztán, amikor már azt hittem, nem hajlandó elmenni, elengedte a székemet, és szó nélkül elsétált.

Hirtelen levegőt is alig kaptam.

- Ne haragudj! - fordultam ismét Aidenhez, és próbáltam mosolyogni. - Tudod, időnként eléggé... rámenős tud lenni.

- Semmi gond. - A szemében némi aggodalom és egy csipetnyi vidámság csillogott - Gondolom, ő a hírhedt exférjed.

- Miből jöttél rá? Abból, hogy ilyen durván idetolakodott, vagy hogy ennyire rá van kattánva a konyhai felszerelésre?

- Nem hinném, hogy valóban azok a holmik képezik a fixációja tárgyát.

Rossz érzés volt, hogy e szavak hallatán megremegett a gyomrom. Mennyit könyörögtem Dominicnak, hogy engedjen el, és végre megtette. Hosszú távon ez rendben is volt így, rövid távon viszont mégis kellemetlen érzést keltett bennem az a gondolat, hogy tovább fog lépni. Ami persze tiszta képmutatás a részemről, hiszen kettőnk közül mégiscsak én voltam az, aki félig-meddig már mással randizott. De hát az érzelmeknek nem sok közük van a logikához.

Aiden megtörölte a száját.

- Remélem, nem hoztalak kellemetlen helyzetbe az iménti megjegyzésemmel. Én komolyan gondoltam, hogy nem várok semmi mást ettől a vacsorától, csak egy kellemes estét olyasvalakivel, akinek

élvezem a társaságát. Te most mentél keresztül egy váláson, és ami azt illeti, én sem igazán tartok ott, hogy most komolyabb kapcsolatba kezdjek. Persze, előfordulhat, hogy a dolgok idővel majd megváltoznak, de szerintem egyelőre ne törjük ezen a fejünket. Mit gondolsz?

Neki is remek érzéke volt ahhoz, hogy pontosan azt mondja, amit hallani akartam.

- Szerintem ez nagyszerűen hangzik.

Így, hogy megszűntek az elvárások, amelyek a vacsora első felét még beárnyékolták, végre megnyugodtam egy kicsit. A beszélgetés könnyed mederben folyt tovább, és mire a desszerthez értünk, már szinte nem is figyeltem oda arra a sötétkék szempárra, amely továbbra is úgy bámult, hogy szinte lyukat égetett az oldalamba.

Aiden aztán kiment a mosdóba, én pedig nyugodtan majszoltam tovább a tiramisut. Nem telt el harminc másodperc sem, amikor hirtelen ismerős tiszta illat töltötte el érzéseimet.

Rögtön lefagytam, és mereven bámultam Dominic szemébe, aki minden teketóriázás nélkül leült velem szemben. Az előbb, amikor Aiden ült ott, az valahogy természetesnek tűnt, de Dominic szinte rátelepedett az asztalra. Széles váll, rideg tekintet, élesen kirajzolódó állkapocs. Arcának minden négyzetcentiméteréből csak úgy sugárzott az arrogancia és a tolakodás.

- Az a hely foglalt.

- Tőle bérled az üzlethelyiséget? - kérdezte Dominic, fittyet hányva az iménti megjegyzésemre.

- Honnan... Mindegy, hagyjuk! - Persze tudta, hogy Aiden az ingatlan tulajdonosa. Valószínűleg megvolt neki Aiden társadalombiztosítási száma és a lakcíme is, sőt tudta azt is, mit eszik reggelire. Dominic mindig mindent tudott azokról, akikkel kapcsolatba került, függetlenül attól, hogy az illető mennyire periférikus szerepet játszott az életében.

- Amúgy meg semmi közöd hozzá. Már nem vagyunk házасok. Azzal randizok, akivel akarok.

- Mert ez most az? - rebbent meg a szeme alig láthatóan.

- Randi?

- Igen. - Oké, nem igazi, de neki ezt nem kell tudnia. Felszegtem az államát.

- A pali nem is az eseted.

- Attól még egy próbát megér. Tudod, az „esetemmel”, ahogy mondod, nem igazán volt szerencsém.

Próbálta elrejtetni, de attól még észrevettem a parányi repedést a maszkján, amelyen át megláttam a fájdalmát.

Nehogy már megsajnál! Úgy kell neki! Olyan erősen markoltam a székem karfáját, hogy az már fájt.

- Felőlem aztán annyi randira mész, amennyire csak akarsz, *amor* - mondta Dominic halkán. - De senki sem fog úgy szeretni, mint én. *Tu e eu. Não tem comparação.*

Te és én. Senki sem érhet fel hozzánk.

A szavak forrón és fájdalmasan martak belém a régmúlt napok nosztalgiáját idézve.

A mosolyom jól palástolta a fájdalmas lüktetést a bordáim mögött.

- Nekem ez így megfelel.

- Van valami probléma? - kérdezte Aiden, amikor visszatért, és az arckifejezése már jóval kevésbé volt barátságos, amikor meglátta Dominicot a helyén.

- Nem. Minden a legnagyobb rendben - mondtam, és közben egy pillanatra sem vettem le a szemem a volt férjemről. - Épp távozni készül. Nemde, Dominic?

Mosolyában nem volt egy csepp vidámság sem. Felállt, a testéből csak úgy sugárzott a báj, ami számos csodáló pillantást váltott ki férfiak és nők részéről egyaránt.

- További kellemes estét! - mondta, és közben megkopogtatta a borospoharam mellett az asztalt. - Cabernet-t kellett volna rendelnie.

Ettől az intim kis morgásától hirtelen remegés futott végig a gerincemen. Egész addig visszatartottam a levegőt, amíg Dominic végre vissza nem ült a helyére Sebastiannal szemben, akit szemmel

láthatólag egyáltalán nem zavart, hogy a vacsorapartnerre csak úgy faképnél hagyta evés közben.

- Jól vagy? - érintette meg Aiden a vállamat.

- Igen - erőltettem még egy mosolyt az arcomra. - De már végeztem is, úgyhogy inkább menjünk.

Ahogy az várható volt, Aiden próbálta kifizetni a vacsorát, de volt annyi eszem, hogy előre rendezzem a számlát. Tényleg meg akartam köszönni neki, hogy ennyit segített, és miután oly sok éven át anyagilag Dominictól függtem, most olyan jó érzés volt, hogy végre magam dönthettem el, mire költöm a saját pénzemet.

Aidentől barátságosan, kissé kínosan vettem búcsút, és egész jól sikerült tartanom magam Sloane lakásáig. Már találtam egy új helyet nem messze innét, de csak januártól költözhetek be, úgyhogy az ünnepek alatt a terv szerint még itt leszek.

Aztán amikor kiszálltam a taxiból az épület előtt, rám tört a bánat. A falnak dőltem, mélyen beszívtam a hideg esti levegőt, és minden erőmmel próbáltam kivenni a fejemből Dominicot. A hangját, az illatát, ahogy az öltönyének anyaga puhán végigsimított a bőrömön.

Én próbáltam túltenni magam rajta, de ez egyáltalán nem volt könnyű, ha egyszer minden rá emlékeztetett. New York olyan volt, mintha minden sarkon a kapcsolatunk valamelyik emlékművét látnám: amikor először látogattunk el ide, a lakásunk, és most a kapcsolatunk vége.

Tu e eu. Não tem comparação.

Az utcai lámpák meleg ragyogásba vonták a járdát. Emberek siettek el mellett, egyesek kiöltöztek valamilyen éjszakai programra, mások szerettek volna már végre hazaérni. Az utca túloldalán hosszú sor állt egy nemrég nyílt brazil étterem előtt. Az öcsém jutott eszembe, aki São Paulóban szakácskodik. Most valahogy irigyeltem. Ő nem volt házas, nem is járt senkivel, nem is tört még össze a szíve. Szabad volt, és élvezte az életet. Meg is érdemelte. Bárcsak...

Kihúztam magam, a bőrömön kellemes bizsergés futott végig a hirtelen jött ötlettől.

Ha itt, New Yorkban minden Dominicra emlékeztet, talán nem ártana elutazni egy kicsit.

Beléptem a házba, és már hívtam is az ismerős számot.

- Szia! - szóltam bele, amint az öcsém felvette. - Van egy ötletem.

Dominic

Tiszta erőből vágtam bele a teniszütővel a labdába. Hatalmas sebességgel száguldott át a háló felett, és csak centiken múlt, hogy nem csapódott Dante arcába.

- Most teniszezünk, vagy ki akarsz nyírni? - kérdezte morcosán. - Ez már a harmadik ilyen, hogy kis híján eltöröd az orromat! Lassan kezdem magamra venni!

- Szállj ki, ha nem bírod! - csaptam bele megint, még csak nem is lihegtem, pedig már szakadt rólam a víz. - Nem fogok haragudni!

Dante egy kemény fonákkal reagált, de úgy, hogy még visszhangzott is. Ő és Kai bokszozni szoktak, a szorítóban engedik ki a gőzt, de a teniszmeccseink is majdnem ugyanolyan jó terápiás hatással voltak.

A nap lassan lebukott a Valhalla teniszpályái mögött. Szokatlanul enyhe volt az idő ahhoz képest, hogy már november közepén jártunk, mi pedig örömmel használtuk ki ezt a melegfrontot egy kis szabadtéri teniszezésre, mielőtt még végleg téliesre fordul az időjárás, és New York visszafordíthatatlanul belemasírozik a nyomasztó, szürke télbe.

Ma végre nem volt semmilyen ebéddel összekötött ügyféltalálkozásom, viszont nem volt kedvem „pihenni” sem, ahogy az irodavezetőm javasolta, úgyhogy szóltam Danténak, hogy ütögessünk egy kicsit a klubban. Valamivel muszáj volt lefoglalnom magam, mert amikor csak lehunytam a szemem, rögtön Alessandra arca jelent meg előttem.

Az arca és a könnyes szeme.

Meg hogy képes volt randevúzni azzal a fasz Aidennel, azzal a kis szakállas köcsöggel!

Alessandra nevetgélt és úgy beszélgetett vele, mintha már tovább is lépett volna, én meg szép lassan beledöglök ebbe az egészbe, ami most már hat hete, öt napja és négy órája tart.

A labda közeledett. Ezúttal akkorát vágtam bele, hogy az egész testem beleremegett. Outra ment, és hangos csörömpöléssel összetörte a pálya mellett a vizeskancsót. Aztán Dante földhöz vágta az ütőjét.

- Ennyi! - mondta. - Mára befejeztük!

- Nem bírod a gyűrődést, Russo, folyton félbehagysz mindent. Ennyit tudsz! - Ahogy a pálya felett megremegett a meleg levegő, Alessandra arcát pillantottam meg, de gyorsan kipislogtam a látomást a szememből.

- Egy fenét! Csak ma este Viviannel vacsorázom, és ha nem tudok elmenni, mert összevissza püfölsz a labdát, akkor mindketten rohadt pipák leszünk! - pillantott Dante oda, ahol a klub egyik embere már szedegette is az összetört üveget. - Végig tiszta ideg voltál! Nyakunkon a hálaadás. Lazíts egy kicsit!

Röhej, hogy épp Dante mondja ezt nekem, aki messze földön híres volt a mogorvaságáról, de hát a házasság mindenkit megváltoztat, azt hiszem.

- Szarok én a hálaadásra! - Jelenleg nem sok minden volt az életemben, amiért hálás lehettem volna. Azon kívül, hogy a múlt héten páholyból nézhettem végig, ahogy Alessandra mással randizik, ott volt még a mostoha öcsém, Roman is, akit az éttermi balhé óta egyszer sem láttam. A dologban az az aggasztó, hogy szőrén-szálán eltűnt, és még a minden hájjal megkent embereim sem akadtak a nyomára. De azt valahogy éreztem, hogy még mindig New Yorkban van. És ez az egész rohadtul nem volt megnyugtató. Sokkal inkább vihar előtti csendre emlékeztetett.

- Azt hittem, Viviannel ma este Párizsba mentek - váltottam témát gyorsan, mielőtt még nagyon belemerülök az önsajnálatba a

magánéletem miatt. - Akkor most mégsem utaztok el?

- De, csak ma lesz Alessandra búcsúztatója, úgyhogy elhalasztottuk... - Dante elharapta a mondatot, de már késő volt.

Ledermedtem.

- Milyen búcsúztatója? - Szavaim halkan pattogtak a pályán.

Dante arca elkomorult.

- Milyen búcsúztatója? - kérdeztem újra a teniszütőm nyelét fojtogatva. A fejemben beindult a lassan már megszokott bizsergés, és a szívem olyan ütemben vert, hogy az orvosom egyből gutaütést kapna, ha hallaná.

- Alessandra holnap reggel elutazik Brazíliába - nyögte ki végül Dante.

Kicsit megnyugodtam.

- Ja, az ünnepekre... - mondtam. Karácsonykor mindig meglátogatta az anyját és az öccsét.

- Nem egészen - hümmögte Dante, és nagyon úgy festett, mintha bárhol szívesebben lenne, mint ott velem. - Csak egy útra szól a jegye. Vivian nem is tudja, mikor jön vissza.

Egy útra szól a jegye... nem is tudja, mikor jön vissza.

Dante szavai egész éjjel kísértettek, és még másnap reggel is, amikor már az íróasztalomnál ültem, és a tőzsdeárfolyamokat bámultam a számítógépemen, bár nem mondhatnám, hogy bármit is felfogtam volna belőlük.

Az iroda olyan volt, mint egy kísértetkastély így a hálaadás előtti utolsó napon. Ezért is volt ez az egyik kedvenc munkanapom. De most képtelen voltam a DBG-vel kapcsolatos tőzsdefelügyeleti vizsgálatra vagy a befektetési alapunk portfóliójának értékelésére koncentrálni.

Alessandra nem *költözhet* csak úgy Brazíliába! A magán-detektívem megerősítette, hogy Buziosba tart, ahol az anyja háza van, de hát épp

most vett bérbe egy üzlethelyiséget Manhattanben, az isten szerelmére! Azon a környéken vagyonokba kerül felbontani egy bérleti szerződést! De már a pusztá gondolattól is elszorult a torkom, hogy több ezer kilométerre repül el úgy, hogy nem is lehet tudni, mikor tér vissza.

Hogy az istenbe voltam képes éveken át oly sok órát nélküle eltölteni, amikor most meg a fél karomat odaadnám, ha csak egy pillanatra is kettesben maradhatnék vele? Hogy félhettem valaha is jobban attól, hogy bármi mást elveszítek, mintsem, hogy őt elveszítem?

A válás óta békén hagytam, túl korai lett volna még keresni. Az érzelmek mindkettőnkben vadul tomboltak, és nekem is szükségem volt egy kis időre, hogy kitaláljam, hogyan szerezhetném vissza. A válási papírokat aláírtam ugyan, de ez még korántsem jelentette azt, hogy lemondtam volna róla.

Minden vég új kezdetet is jelent. Már csak azt kéne elintézni valahogy, hogy ez az új kezdet számunkra közös kezdet legyen.

A mobilom zümmögése zökkentett ki a merengésből. Amikor megláttam a kijelzőt, megint felment bennem a pumpa. Megint az a kibaszott ismeretlen szám! Rohadtul nem kéne felvennem! De a kíváncsiságom mindig győzött a józan ész felett.

Most is ugyanaz. Néma csend.

Dühösen szóltam bele.

- Ide figyelj, baszd meg! Ha nem hagyod abba ezt a hülye játékot, én esküszöm, hogy...

- Tartsd szemmel a testvéreidet! - A hang annyira el volt torzítva, hogy azt sem tudtam, férfi vagy nő az illető. - Különben te leszel a következő.

Aztán hallottam is a kattanást, mielőtt még válaszolni tudtam volna. Egy káromkodás kíséretében az asztalra dobtam a készüléket.

Az a tetves Roman! Tuti, hogy ő volt! Mindig ezt a hülyeséget játszotta, amíg aztán egyszer a nevelőanyánk jól meg nem korbácsolta a magas telefonszámla miatt. Fogalmam sem volt, milyen játékot játszik, de már rohadtul elegendő volt belőle.

Kopogtatás.

- Uram? - lépett be Martha aggódó arccal. Azóta, hogy jól lecsesztem, amiért olyan tiszteletlen volt Alessandrával, sokkal visszafogottabban viselkedett.

- Megérkezett az ügyfél a tizenegy órás megbeszélésre.

- Pár perc, és jövök.

A délelőtti találkozó teljesen kiment a fejemből. Borzasztó volt belegondolni is, hogy most itt kell vigyorgnom egy órán át, és hallgatni a hülyeségeket.

Amúgy bírtam ezt a várost. A zaj és az emberek elnyomták a hangokat a fejemben. A nyaktörő tempót is azért imádtam, mert egyszerűen nem volt időm rágódni a dolgokon. A káosz számomra a biztonságot jelentette, de Alessandra távozása és Roman megjelenése a feje tetejére állította a tökéletesen összerakott kis világomat. Csak azért nem állandósult bennem a pánik, mert ráállítottam egy biztonsági csapatot Alessandrára, hogy vigyázzanak rá, egy másikat pedig Romanra, hogy figyeljék, ha esetleg felbukkanna.

Nyakunkon a hálaadás. Lazíts egy kicsit! Dante tanácsa visszhangzott a fejemben. A pali legtöbbször az agyamra ment, de néha azért voltak jó meglátásai. Sőt, ha belegondolok, ő volt az, aki a „Hogyan szerezzem vissza Alessandrát?” tervemet nagyban inspirálta.

Ahogy becsukódott az ajtó Martha mögött, új lapot nyitottam a böngészőmben.

Magam sem hittem el, hogy komolyan erre készülök. Az egész annyira nem passzolt hozzám, hogy szinte olyan érzés volt, mintha nem is én, hanem valaki más irányítaná a mozdulataimat, ahogy megnyitottam a jól ismert oldalt. De a fenébe is, vissza akarom kapni a feleségemet! És ha ehhez drasztikus lépések kellenek, akkor legyen.

Életemben először nem agyaltam azon, hogy eddig még soha egyetlen céges találkozót sem hagytam ki. Egyszerűen rákattintottam a gombra, megadtam a kártyám adatait, és vettem egy repülőjegyet Brazíliába.

Alessandra

Ha most meghalunk, téged foglak hibáztatniiii! - A közeledő hullám rám zúdult, és elnyomta a visításomat. A világ elcsendesedett, én pedig végtelen hosszú ideig maradtam a víz alatt. Amikor újra felbukkantam, Marcelo harsány nevetését hallottam.

- Kijöttél a gyakorlatból, *irmã!* - Ott hasalt a deszkáján, és az arca csak úgy ragyogott. - Valamikor jobban szörföztél, mint én.

- Az már rég volt - szívtam magamba az éltető levegőt, a testem sajgott az iménti merüléstől. - Tudod, Manhattan nem éppen szörfparadicsom.

Noha elég megalázó volt itt bénázni mindenki előtt a tengerparton, a vérem csak úgy zúgott az adrenalintól. A víz, a napsütés, a sós levegő... Jó volt végre hazajönni kicsit.

Jóllehet Marcelo és én tulajdonképpen New Yorkban nőttünk fel, mivel édesanyánkat a modellkarrierje az ideje nagy részében odakötötte, annak idején minden nyarat Brazíliában töltöttünk. De miután férjhez mentem, már csak évente talán ha egy hétre tudtam hazalátogatni.

Ennek ellenére mindig is Brazíliát tekintettem második otthonomnak, és örültem, hogy sikerült rábeszélnem az öcsémet, jöjjön el velem Buziosba egy kissé megkéssett, régóta esedékes testvéri vakációra. Szerdán érkezünk, és az elmúlt három napban mást se csináltunk, csak ettünk, úsztunk és jókat dumáltunk. New York innen nézve mintha egy másik bolygón lett volna.

Marcelo hosszasan méregetett, aztán a vidámság a szemében mintha kicsit szelídült volna.

- Sokkal boldogabbnak tűnsz, mint amikor megérkeztl. Jót tesz neked ez a hely.

- Az biztos! - húztam végig az ujjamat a vízen, és csak néztem, ahogy a napfény csillog a felszínén. - Ez már nagyon rám fért.

Nem is tudom, miért hittem azt, hogy nem jöhetek el ide Dominic nélkül. Hiszen csak a jóisten tudja, ő hányszor utazott nélkülem. Talán ha még a házasságunk alatt megtettem volna párszor, előbb is kiálthattam volna magamért.

Vajon ma más lenne a helyzet, ha annak idején a sarkamra állok, amikor Dominic először hagyta ki a pénteki randinkat? Valószínűleg. De ez van, a múltat nem tudom megváltoztatni, úgyhogy kár is rágódni azon, hogy mi lett volna, ha.

- Szerintem is - mondta Marcelo. - Olyan szomorú volt a hangod, amikor mostanában felhívtál.

Pedig a hangom szomorúsága a nyomába sem ért annak a szomorúságnak, amit a szívemben éreztem, de ezt inkább megtartottam magamnak.

- Tudod, ez most egy elég nehéz időszak, bele kell rázódnom az új életembe. Ezért is vagyok itt.

És tulajdonképpen működött. Úgy-ahogy. Amióta itt vagyok, már csak napi tíz-tizenötször gondolok Dominicra az eddigi harminc-negyven helyett.

Kis lépésekben.

- Aha... - morfondírozott az öcsém. Nem úgy tűnt, mint akit sikerült meggyőzőnöm. - És mi lesz, amikor hazamész?

- Azon a hídon akkor kell átmenni, ha majd odaérünk.

Még nem vettem meg a repülőjegyet. Szerencsére a közelgő ünnepek miatt az üzlethelyiség építési munkálatai szinte teljesen leálltak, és az online boltot is szüneteltettem. Isabella felajánlotta, hogy szemmel tartja ott a dolgokat, amíg távol vagyok. Annak idején ő segített nekem beindítani a Floria Designst, mielőtt kijött az első regénye, és időnként

még most is besegített, ha hirtelen felpörgött az üzlet. Ő egyike volt azon keveseknek, akikre nyugodtan rábízhattam a vállalkozásom irányítását.

- Nem akarom erőltetni a dolgot, de valamikor meg kéne dumálnunk ezt a... tudod, az elefántot a szobában - mondta Marcelo szelíden. - Mikor beszéltél utoljára Dominickal?

Megborzongtam a neve hallatán. Az öcsém és én eddig gondosan kerültük a témát, mint a pestist, amióta megérkeztünk ide, de igaza volt, valóban meg kellett beszélnünk, és gondolom, csak a megfelelő pillanatra várt, egy olyanra, amikor nem otthon üldögélünk, amikor nem tudok bezárkózni a szobámba, vagy nekiállni valami másnak.

- A múlt héten - mondtam. - Mielőtt hívtalak. Összefutottunk egy étteremben, pontosabban meglátott egy... szóval, amikor én egy barátommal vacsoráztam. - Marcelo fürkésző pillantását csak tétován viszonyoztam. - Sajnálom. Tudom, hogy ti ketten közel állatok egymáshoz.

Marcelo és Dominic szinte az első pillanattól fogva jól kijöttek egymással, részben mert hasonló nehézségeik voltak a diszlexiával, részben pedig mert az én társaságkedvelő öcsém egy kőszobrot is képes lett volna elbűvölni.

Amúgy annak idején sokszor bántották az iskolában, ezért én próbáltam mindig védelmezni, és bár amikor ők ketten találkoztak, én már teljesen bele voltam zúgva Dominicba, és hogy az öcsémmel ennyire jól megtalálta a hangot, talán csak még jobban megerősítette az iránta érzett szerelmemet.

- Ugyan, ezért nem kell bocsánatot kérni. Mégiscsak a ti kapcsolatotokról van szó - mondta Marcelo talán egy fokkal még gyengédebben. - Nézd, tudod, hogy én bírom Domot, de attól még soha nem lesz olyan szoros a kapcsolatom vele, mint veled. Hiszen a nővérem vagy. És mindig is számíthattam rád.

Éreztem, ahogy a gombóc megkeményedik a torkomban.

- Jól van, nem kell a nyál, Marcy! Attól még ma este neked kell kivinned a szemetet!

- Oké - nevetett megint. - Tudhattam volna, hogy a hízelgés nálad nem jön be! - mondta. - De most komolyan, miattam ne aggódj! Te csak tedd, ami jót tesz neked. Mármint ezt... - mutatott a tengerpart felé. - Most ez tesz jót. Annak idején folyton engem pátyolgattál, aztán egyből fejest ugrottál ebbe a házasságba. Itt az ideje, hogy egy kicsit élvezd az életet anélkül, hogy folyton másokért aggódnál.

- Szívesen pátyolgattalak, nem volt fáradság.

- Tudom. De ettől még amit mondtam, nem lesz kevésbé igaz. Annak idején még a végzős osztálykirándulást is kihagytad csak azért, hogy segíts nekem átmenni irodalomból. A fél életedet azzal töltötted, hogy másoknak segítettel. Most végre élhetsz egy kicsit a magad kedvére is.

Elnéztem, ahogy a strandolók csobbannak körülöttünk, és közben Marcelo szavai visszhangoztak a fejemben.

Ezt így még soha nem gondoltam végig, de volt benne valami. Amikor még gyerekek voltunk, anyánk vagy dolgozott, vagy bulizott, és egyre gazdagabb léhűtő palikkal kavart. Én magam is egy ilyen egyéjszakás kalandból születtem, és hogy ki volt az apám, arra már nem is emlékezett, ahhoz túl részeg volt azon a bizonyos éjszakán. Marcelo egy nő brazil üzletember fia volt, aki azt mondta anyánknak, hogy agyonveri, ha valaha is beszél bárkinek a viszonyukról.

Féltestvérek voltunk tehát, de annak ellenére, hogy csak két év volt közöttünk, egész felnőttkorunkig valóban inkább voltam az anyja, mint a nővére. Hiszen azt nem remélhettem, hogy az igazi anyánk neveli fel, úgyhogy nekem kellett helytállnom.

Talán ezért is sodródtam bele olyan könnyen a házasságom alatt is a támogatószerepbe. Hiszen világéletemben valaki másnak a támasza voltam, soha nem én voltam a főszereplő a saját életemben.

Ha jobban belegondolok, a Floria Designs elindítása és most a válás is leginkább arról szólt, hogy ezen változtassak, csak hát a változáshoz idő kell.

- Na jó, ennyit a lelkezésről! - nyomtam le a torkomon a fojtogató érzelmeket, és a látóhatár felé fordultam. - Az élet nagy dolgairól akarsz beszélgetni? Akkor nézd inkább azt a hullámot, ami ott jön!

Marcelo elmormogott egy káromkodást, és pár másodperc múlva már nyoma sem volt a fájó emlékeknek Dominicról, az anyánkról, aki nem törődött velünk, és az apáinkról, akiket soha nem ismertünk... Elmosta őket az életöröm. New York nem szalad el, ez a pillanat viszont csak most van, és nem tart örökké.

Amikor belefáradtunk a szörfözésbe, kifelé ültünk a homokba. Napoztunk és iszogattunk. Még két órát maradtunk a parton, mígnem a lenyugvó nap bearanyozta a tájat, nekem pedig már majdnem leragadt a szemem a kimerültségtől.

- Azt hiszem, lassan felmehetnénk - mondta Marcelo hatalmas ásítással. - Majd holnap kijövünk megint. Bár inkább ne! Mert szerintem én egész nap csak aludni fogok.

- Hékás, itt nincs alvás! Most nyaralunk! - szedtem össze a törölközőinket, amíg ő becsukta a hűtőládát.

- Miért? A nyaralás nem pont arra van, hogy az ember végre kialudhassa magát? - morogta, mint valami nyűgös kamasz.

- Ha velem nyaralsz, akkor nem.

- Sejtettem! - forgatta a szemét. - Épp csak, hogy szingli lett megint, és máris éjjel-nappal bulizni akar!

- Most miért? Én csak újra felfedezem magam, oké? Tudod: kaja, pia, szex. Csak most szex nélkül.

Hangos horkantás volt a válasz.

Ahogy mentünk vissza a villához, megláttam egy párocskát, akik a parton csókolóztak. A nő vörös haja szinte lángolt a lenyugvó nap fényében, a srác pedig sovány volt, és izmos, mint valami fitneszguru.

Aztán egyszer csak abbahagyták, a srác felkapta a lányt a vállára, és játszi könnyedséggel besétált vele a tengerbe.

- Josh, ne merészed! Baszki, én kurvára kinyírlak! - üvöltötte a lány, de a következő pillanatban már repült is vízbe. Viszont még sikerült úgy belekapaszkodnia a fiúba, hogy mindketten elmerültek. A nevetésüktől és a lány káromkodásától visszhangzott az egész part.

Vágyakozó mosoly jelent meg az arcomon a mellkasomban izzó fájdalom felett. Istenem, amikor még én is ilyen szerelmes fiatal voltam!

Na, nem mintha most olyan öreg lennék, hiszen csak harmincegy éves vagyok, de mintha egy egész életet éltem volna már le, mármint a párkapcsolat terén. Elkoptam, elhasználódtam. És összetört a szívem. Tízévnyi házasság alatt.

Bárki is volt ez a párocska, reméltem, hogy nekik több szerencsájuk lesz a szerelemmel, mint nekem volt.

Marcelóval épp akkor kanyarodtunk be az utcánkba, amikor a szürkület alkonyba fordult. Édesanyánk, miután abbahagyta a modellkedést, vett egy lakást Rióban, de ez a nyaraló is megmaradt, bár ő maga nem nagyon jött le ide. Szerintem azt is elfelejtette, hogy létezik egyáltalán.

- Mi lesz a vacsi? - kérdeztem. Marcelóval egész nap csak piáltunk, meg rágcsát zabáltunk a parton, és mivel én messze nem voltam olyan jó a konyhában, mint ő, abban maradtunk, hogy inkább ő gondoskodik a kajáról, én pedig takarítok.

- Feijooda - mondta. - Bocs, de totál hulla vagyok, ennél jobbal ma nem tudok előrukkolni.

- Ugyan! Az jó lesz. Soha nem mondok nemet egy jó... - De aztán a torkomra forrt a szó, amikor láttam, hogy a ház előtt megáll egy taxi. Majd egy férfi szállt ki a hátsó ülésről, és kivette a csomagtartóból a bőrröndjét.

Túl sötét volt, nem láttam tisztán az arcát, de testalkata és a magassága rém ismerősnek tűnt.

Ne már! Ez nem lehet ő! Brazíliában vagyunk, úristen! Ez nem New York!
Marcelo is hunyorogva nézte.

- Csak nekem tűnik úgy, vagy a fickó tényleg hasonlít Dominicra?
A tenyerem máris izzadni kezdett. *Lélegezz!*

- Ne hülyülj már! Nem minden magas... - próbálkoztam, de aztán megint elhallgattam, amikor a taxi elhajtott, és a fényszórók megvilágították az arcát.

Azok a kék szemek. És az a lezser arckifejezés, ahogy közeledett felénk, mintha nem is a semmiből bukkant volna fel hirtelen ilyen... tengerparti viseletben... Most tényleg rövidnadrág van rajta? Évek óta

nem láttam Dominicot a póló-farmer kombónál lezserebb viseletben, de még az is ritkaságszámba ment.

- Sziasztok! - áll meg előttünk. Teljesen nyugodt volt, és szívdöglesztően jóképű. - Szép esténk van!

- Te meg mit keresel itt? - Ilyen nincs! Biztos csak hallucinálok. Hőgutát kaptam a parton. - Te követsz engem?

- Kivettem egy kis szabadságot - mondta Dominic. - Tudod, rám fér már a lazítás. Aztán meg most hálaadás is van, szóval gondoltam, keresek valami jó kis helyet, ahol még süt a nap. New Yorkban elég ramaty idő volt a héten.

- Hálaadás tegnapelőtt volt.

- Ja, de még mindig hálaadás hétvégéje van - mondta mosolyogva, és az a mosoly, bármilyen apró is volt, jobban szíven ütött, mint amennyire szerettem volna. - Úgyhogy tulajdonképpen ez még hozzátartozik.

Karba tett kézzel álltam, és bármilyen távolságnak kettőnk között csak örülni tudtam.

- És a világ összes üdülőhelye közül neked pont ide kellett jönnöd, mi?

Vállrándítás.

- Szeretem Brazíliát.

Az egyszerű kijelentésből nem volt nehéz kihallani a mögötte rejlő intim üzenetet.

Szeretem Brazíliát. *Szeretlek téged.*

A ki nem mondott szavak rám akaszkodtak, és egész addig öleltek, amíg végül Marcelo is megköszöri a torkát.

Ijedten fordultam felé, tisztára elfelejtettem, hogy ő is itt van.

- Khm... és akkor most... szóval, hol szállsz meg? - nézett hol a volt sógorára, hol rám.

Dominic arcán kaján vigyor jelent meg.

- Itt a Villa Luzban.

A Villa Luz egy brazil milliárdosé volt, aki néha kiadta VIP-vendégeknél, amikor ő nem használta. Hatalmas, pazar épület, minden

luxussal felszerelve.

És történetesen a mi villánk közvetlen szomszédságában állt.

Alessandra

Baszki!

Alessandra

Szegény olyan magányos!

- Nem a mi dolgunk - bámultam az italomat, és erőt vettem magamon, hogy ne nézzek át a szomszédba. - Ő döntött úgy, hogy egyedül fog üdülni.

Marcelóval épp a házi készítésű caipirinhát iszogattuk a tetőteraszon, amíg odabent a konyhában még javában főtt a feijoda. A parton már épp eleget ittam, szóval alapból nem hiányzott már az alkohol, de miután megláttam Dominicot, úgy éreztem, jobb, ha iszom még párat.

- Az igaz - mondta Marcelo -, de attól ez még szomorú.

Aztán a kíváncsiságom megint felülkerekedett a józan eszemen, és odanéztem. Dominic magában üldögélt a medence mellett. A két telek között két méter magas sövény húzódott, de innen fentről simán ráláttunk a hátsó udvarára.

A telefonját simogatta, másik kezében pedig a legszomorúbb szendvics volt, amit valaha láttam. A faágakra aggatott lampionok derengő fényt festettek az arcára.

A cinikus énem azon tűnődött, vajon azért eszik-e így kint, a medence mellett, mert hallotta, hogy mi is kint vagyunk, és most direkt sajnálatja magát. Az empátikus énem viszont nem volt ilyen kemény. Szíven ütött a látvány.

Marcelónak igaza van. Tényleg magányos szegény.

Az öcsém követte a tekintetemet.

- Hirtelen valahogy sokkal kisebbnek tűnik ez a sziget, nem?

- Elférünk. Ő teszi a dolgát, mi is tesszük a miénket. - Igyekeztem halkán beszélni, de Dominic abban a pillanatban felpillantott, mintha meghallott volna. A tekintetünk találkozott, és hirtelen elektromos bizsergés futott végig a bőrömon.

Gyorsan elfordultam, mielőtt a dolog még veszélyesebbé vált volna.

- Tudom, hogy sajnálod - mondtam, amikor láttam, hogy Marcelo a homlokát ráncolja. - És mi lett a nagy „rám mindig számíthatsz” dumával? - kérdeztem, de csak félig viccesen.

Az öcsém rengeteget köszönhetett Dominicnak, annak idején ő ajánlotta be szakácssegédnek Laurent-ék egyik éttermébe, még azelőtt, hogy letette volna a „sous chef” vizsgáját. Nem várhattam tőle, hogy csak azért ne beszéljen vele, mert mi elváltunk, de valójában azért érintett olyan kényelmetlenül a Dominic iránti együttérzése, mert akárhogy is küzdöttem ellene, valami hasonlót éreztem én is.

Túlságosan fogékony vagyok mások hangulatára. Hiába, ez van.

- Az továbbra is áll, de attól még tényleg sajnálom - mondta Marcelo.
- Mindketten tudjuk, hogy nem üdülni jött - biccentett a szomszéd villa felé. - Gondolj csak bele, mikor volt olyan, hogy önként ott hagyta volna a cégét.

Soha. Még amikor házasok voltunk, akkor is hat ökörrrel kellett visszatartani, hogy karácsony és újév között kibírja azt a pár napot itt, Brazíliában.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy valóban nem csekélység a részéről, hogy egyáltalán itt van. Hiszen itt most nem egy szabad estéről van szó, vagy arról, hogy áttett egy üzleti megbeszélést a kedvemért egy másik időpontra. Hanem egy az egyben otthagya az irodát, átrepült egy másik kontinensre. És ahogy így elnézem, egy darabig nem is szándékozik visszamenni.

Tiszta görcs volt a gyomrom. *Ne hagyd, hogy hülyét csináljon belőled!* Dominic bármire képes, hogy megkapja, amit akar, de ha egyszer sikerült neki, utána már nem is érdekli.

- Menjünk be! - mondtam megkerülve Marcelo kérdését. - Mindjárt kész a kaja, és én még zuhanyozni is szeretnék.

- Most zuhanyoztál. Nincs egy órája!

- De megint kell! - hazudtam. - Tisztára leizzadtam ebben a párás levegőben.

Marcelo úgy nézett rám, mint aki ezt nem veszi be, de nem firtatta tovább a dolgot. Amíg ő megnézte a fejoadát, én úgy-ahogy valóban megint letusoltam, hátha a forró víz lemossa rólam a Dominic iránti együttérzésemet.

Mire visszamentem az ebédlőbe, Marcelo már épp terített.

- Várj, segítek - mondtam, és kivettem a tányérokat a kezéből. - Most mi van? Azért ez nem tartott olyan sokáig.

Mindig azzal húzott, hogy milyen sokáig tusolok, de most csak fél óráig voltam bent. Max.

- Persze, oké - vakargatta a fejét, és az arcán egyszerre láttam aggodalmat és izgatottságot. - De, szóval, hát, az van, hogy... amíg te a fürdőben voltál...

Ebben a pillanatban megjelent valaki a háta mögött.

- Bocs, hol is tartjátok a borospoharakat? Sehol sem találom... - Dominic hirtelen elhallgatott, amikor észrevett. Vászoning és hosszúnadrág volt rajta, egyik kezében egy üveg bor, a másikban a telefonja.

Megint egyből kivet a víz, ezért kár volt újra zuhanyozni. Ugyanis csak egy oka lehet rá, hogy a kezében egy üveg borral borospoharakat keresgéljen a mi konyhánkban.

Marcelo áthívta vacsorára.

Na, ennyit a testvérek közötti összetartásról. Holnaptól egyke leszek, mert tuti, hogy még ma este kinyírom.

Az utolsó vacsorája előtt álló öcsém megköszöri a torkát.

- Khm. Szóval Dominic átjött, és azt kérdezte, kaphatna-e kölcsön egy kis cukrot. Mint kiderült, a Luz Villában elfelejtették feltölteni a készleteket, a kisbolt meg már bezárt, szóval gondoltam,

megkérdézem, hogy nem lenne-e kedve inkább velünk vacsorázni. Amúgy is túl sokat főztem.

- De ha neked ez kellemetlen - mondta Dominic, miután nem szóltam egy szót sem -, máris elmegyek. Úgysem vagyok annyira éhes. Ettem egy szendvicset.

- Nem. Maradj csak! - erőltettem mosolyt az arcomra. Az kéne csak, hogy meglássa, milyen hatással van rám a jelenléte.

Pár másodpercnyi kínos csend után aztán Marcelo megint köhintett.

- Na, jó. A borospoharak az állványon vannak. Alsó szekrény, balról a második. Nem könnyű megtalálni.

Dominic bólintott, majd eltűnt a konyhában. Én pedig abban a pillanatban Marcelóra néztem, aki védekezve emelte fel a kezét.

- *Ez most komoly?* - bár inkább hangzott üvöltésnek. - Nincs cukor a villában? Te ezt bevetted?

- Oké, bepánikoltam! Ez van! - sziszegte vissza. - Mégis mit kellett volna tennem? Zavartam volna el a szerencsétlent?

- *Igen!* - mutattam a konyha felé. - Mi mást? Most komolyan meghívod vacsorára a volt férjemet? Akitől csak két hónapja váltam el, és aki *egész Brazíliáig képes volt utánam jönni?*

- Jól van, tudod, hogy én nem bírom az ilyen feszültséget! Szegény megérezte a feijöada illatát, aztán meg... Vigyázz, jön!

Gyorsan elléptem tőle, amikor Dominic visszatért a borospoharakkal. Egyet mindjárt ki is vettem a kezéből, és gyorsan töltöttem magamnak egy emberes adagot a cabernet-ből. Felvonta ugyan a szemöldökét, de annyi esze azért volt, hogy ne szólaljon meg.

A vacsora, ahogy arra számítani lehetett, feszült csendben telt. Marcelo próbált beszélgetni, de egyedül nem nagyon boldogult. Dominic és én ugyanis csak hallgattunk. Tisztára olyan volt, mintha valami abszurd filmet forgatnánk a házasságról és a válásról. Tényleg minden, a helyszíntől kezdve Dominic jelenlétén át a zenéig, amit Marcelo azért tett be, hogy „feldobja a hangulatot”, totál szürreálisnak tűnt.

Képtelenség, hogy ez az én életem.

- És mi a helyzet az üzleteddel? - kérdezte Marcelo, miután befejezte a brazil fociról való áradozást. - Újévkor meglesz az ünnepélyes megnyitó?

- Igen - koppintottam a tölgyfaasztalra, de azért ezt nem mondanám lekopogásnak. - Isabellától nem jött semmilyen sürgős üzenetet, szóval gondolom, nem égett le a bolt.

- Valamikor azt mondtad, hogy soha az életben nem nyitnál igazi üzletet - szólalt meg Dominic is, amitől hirtelen megfeszült a vállam. - Mert hogy túl stresszes lenne.

- Az még a főiskolán volt - mondtam, de nem is néztem fel az étелеmből. - Azóta sok minden megváltozott.

A Thayeren közgazdaságtant hallgattam, azon belül is az e-kereskedelemre specializálódtam. De a diploma után nem alapítottam saját céget, ahogy eredetileg terveztem, hanem inkább Dominicnak segítettem elindítani az övét. Aztán amikor már állandó munkatársakat kellett felvennie, én félreálltam, a kereskedelem pedig annyira megváltozott a főiskola óta, hogy amikor a Floria Designst elindítottam, olyan volt, mintha mindent újra kellett volna tanulnom. Amit a főiskolán tanítottak nekünk, annak a nagy része teljesen elavult már, úgyhogy az elmúlt két év tulajdonképpen másból sem állt számomra, mint tanulásból.

Az igazi bolt megnyitásának gondolatától még mindig kiver a víz, de úgy éreztem, szükségem van valami kézzelfoghatóra. Valamire, ami fizikai valójában is létezik, amit meg lehet nézni, meg lehet érinteni, és amit az enyémnek nevezhetek, ami minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy még mindig képes vagyok küzdeni.

- És veled mi a helyzet? - kérdezte Marcelo, amikor látta, hogy Dominic nem szólal meg újra a válaszem után. - Hogy megy a... szóval a munka?

- Az jól. Tudod, a piac hol ilyen, hol olyan, de a Wall Street soha nem változik.

Megint hosszú csend.

- És meddig maradsz Brazíliában? - tett az öcsém még egy bátor kísérletet a beszélgetés előmozdítására.

- Még nem tudom - kortyolt bele Dominic az italába. - A repülőjegyem csak egy útra szól.

Majdnem sikerült félrenyelnem a babot és a húst. Marcelónak is tátva maradt a szája, ami elég undorító volt így, hogy ott volt benne a félig megrágott étel. Mindenesetre a vallomása mindkettőnket ledöbbsentett.

Már az is hihetetlen, hogy képes volt elrepülni idáig. De hogy azt sem tudja, mikor megy vissza? Komolyan megfordult a fejemben,

hogy megnézzem, nincs-e láza, vagy talán agyátültetést végeztek rajta?

- Hogy mi? - nyögte Marcelo. - És akkor mi lesz a céggel?

Dominic egy pillantást vetett rám. Én meg gyorsan a tányéromra néztem, és úgy bámultam lefelé, mintha az ételem lenne a leglenyűgözőbb dolog, amit valaha láttam, és közben lélegzetvisszafojtva vártam a válaszát.

- A munka megvár - mondta. - Más dolgok viszont nem.

Ezután mindhárman néma csendben fejeztük be a vacsorát.

Majd Marcelo bejelentette, hogy elmosogat, pedig ez az én dolgom lett volna. És hiába vettem rá gyilkos pillantásokat, nem is foglalkozott velem, csak kivonult a konyhába a tányérokkal meg az evőeszközökkel. Én pedig ott maradtam Dominickal az étkezőben. Egy ideig csak bámultuk egymást. Fogalmam sem volt, mit kezdjek ezzel az új helyzettel.

Dominicról sok mindent el lehetett mondani - könyörtelen volt, ingerlékeny, ambiciózus -, de azt nem, hogy valaha is bizonytalan lett volna. Amióta ismertem, világegyetemében céltudatos volt, akit mindig hajtott az ambíció. Legyen meg a diploma. Legyen meg a saját cége. Legyen olyan gazdag és sikeres, hogy akik valaha is kételkedtek benne, köpni-nyelni se tudjanak.

Dominic még csóró egyetemistaként is olyan magabiztosságot sugárzott, hogy elég volt egyetlen pillantást vetni rá, és az ember tudta,

neki egyszerően az a sorsa, hogy mindent elérjen, amit csak a fejébe vesz. Számára a siker mutatta az irányt, de most olyan elveszettnek tűnt, mintha csak iránytű nélkül sodródott volna a tengeren.

- Ále, én...

- Későre jár. Lefekszem - pattantam fel, és hogy a szívem miért dobogott olyan vadul, abba most semmi kedvem nem volt belegondolni, de alig tettem meg két lépést, és egy kéz máris elkapta a csuklómat.

- Kérlek!

Ennek az egyetlen szónak a nyers valósága máris lenullázta az akaraterőm egy részét. Megfordultam, és a szemébe néztem. Utáltam, hogy a pusztá érintésétől pillangók verdesnek a hasamban,

és hogy a hangja hallatán egyből gyorsabban ver a szívem. Azt kívántam, bárcsak azzal az egyetlen aláírással az érzéseimnek is ugyanúgy véget vethettem volna, mint a házasságunknak, de a papíron rögzített kapcsolatunk és a valóság között ég és föld volt a különbség.

- Neked most nem kellene itt lenned. - A fáradtság és az adrenalin furcsa keveréke zubogott az ereimben. - Ez egyikünknek sem tesz jót. Most váltunk el. Úgy nem fogunk tudni továbblépni, ha te folyton a nyomomban loholsz.

Dominic szeme élesen villant.

- Épp ez a lényeg - mondta halkan. - Nincs továbblépés. Számomra nincs.

Az egész testem megfeszült, de hiába. E szavak hatása ellen semmi nem védett meg.

- Meg se próbáltad.

- Akarod, hogy megpróbáljam?

Igen. Talán. Tulajdonképpen. Gyorsan kipislogtam a szememből a képzeletbeli jelenetet, ahogy Dominic besasszézízik valami menő estélyre egy gyönyörű szókével a karján, vagy ami még rosszabb, összebújnak a kanapén. Ezek voltak ugyanis azok a meghitt pillanatok, amelyekre én vágytam, és irigyeltem az életnek azon mozzanatait, amelyeket végül majd valaki mással fog megosztani.

Ne rágódj már ezen! Hiszen te akartál elválni, nem?

- Aláírtad a papírokat - húztam el a kezem. Érintésének nyoma égette a bőrömet, és minden akaraterőmre szükség volt, hogy ne fogjam meg ott a csuklóm.

- Csak a te kedvedért tettem, nem azért, mert akartam.

- És most mégis itt vagy, az én akaratom ellenére.

Parányi mosoly jelent meg az ajkán, de a tekintete komoly maradt.

- Egy szóval sem mondtad, hogy nem akarsz, hogy itt legyek, szóval ha úgy vesszük, nem az akaratod ellenére vagyok itt.

Kimerült sóhaj szakadt fel a torkomból, a fáradtság végül legyőzte az adrenalint.

- Mit akarsz, Dominic?

- Visszakapni téged.

A pulzusom megugrott. Hála isten, már nem fogta a kezem, különben pontosan érezte volna, ahogy a szavai mennyire megérintik a telkem.

- Nem kaphatsz vissza. - Talán ha elég sokszor mondom, elhiszi, és én sem fogom már érezni ezt a tompa fájdalmat a bordáim mögött.

- Tudom.

- Akkor meg?

- Inkább azt akarom, hogy kezdjük újra. - Dominic egy pillanatra sem vette te a szemét rólam. - Azt mondtad, hogy már nem is ismerjük egymást, és igazad volt. Azt mondtad, elhanyagoltalak, és magától értetődőnek vettem, hogy vagy nekem, és igazad volt. Valóban vak voltam, nem láttam, mi a legfontosabb. És nem tudom meg nem történné tenni a múltat, mindazt, amit elrontottam, de a jövőben még csinálhatom másképp, csinálhatom jól. Csak adj egy esélyt, hogy bebizonyítsam!

- Hogyan? - csúszott ki az alig hallható kérdés a számon. Nem tehetek róla. Annyira kíváncsi voltam, annyira elbűvölt ez a bensőséges őszinteség, amit az arcán láttam. Ez az őszinteség, ez volt az, ami évek óta hiányzott a kapcsolatunkból, és abban a pillanatban ő ott nem

Dominic Davenport, a Wall Street királya volt. Hanem csak Dominic. A jóképű, okos, elgyötört fiú, akibe oly sok évvel ezelőtt beleszerettem.

- Úgy, hogy nem taszítasz el. - A torka elszorult. - Csak ennyit kérek. Esélyt arra, hogy beszélgethessünk és megismerjük egymást olyannak, amilyenek most vagyunk. Tudni akarom, mi az, ami megnevettet, mi az, ami megríkat, hogy miket álmodz, amikor alszol, és mi tart ébren, amikor nem tudsz aludni. És bármennyi életbe telik is, újra fel akarom fedezni a lelked minden egyes részét, mert nekem te vagy az egyetlen. Minden életemben. És bármennyire is megváltozott minden körülöttünk az esküvőnk óta, de te meg én? Minket akkor is egymásnak rendelt a sors.

Dominic

Maga volt a pokol úgy találkozni Alessandrával, hogy közben nem érinthetem meg. Két nap, tizenhárom óra és harminchárom perc telt el a közös vacsora óta, és minden éber pillanatomat azzal töltöttem, hogy újra lejátszottam magamban a történeteket. Közvetlenül a szomszédban lakott, mégis rettegtem, hogy ha nem vésem elég mélyen az elmémbe, akkor kicsúszik az ujjaim közül, akár a finom homok.

Szerencsére Buzios nem egy nagy hely, szóval gyakran összefutottunk. A tengerparton, a sétányon, a szupermarketben, a zöldségesnél. Persze ezeken a helyeken az interakcióink csak néhány szóra korlátozódtak.

Alessandra még mindig tartott tőlem. A hétfői esti könvörgésemre is csak annyit mondott, hogy „most muszáj lefeküdnöm”, és azóta ahányszor csak meglátott, mindig úgy nézett rám, mint egy kobra, amely csak a megfelelő pillanatra vár, hogy lecsaphasson. Elég szarul éreztem magam, mert tudtam, hogy minden oka megvan rá, hogy ne higgyen nekem, de olyan jó volt nézni őt, meg mielőtt észrevette, hogy bámulom. A mosolyának villanása, az arcának ragyogása, az az érinthetetlen, megfoghatatlan valami, amiről megint eszembe jutott az a lány, aki annak idején a szárnyai alá vett a Thayeren, és nem engedett el, amíg meg nem tanultam egyedül is repülni.

- Itt a kávéd. Feketén, cukor és tejszín nélkül. Ahogy szereted, bármi is legyen az oka. - Alessandra volt az első, akit megláttam, amikor kiléptem Ruth professzor osztályterméből. A kezembe nyomta a papírpoharat, arcát elöntötte a várakozás é. az izgalom finom elegye. - Na. hogy menti

- Rendben volt - kortyoltam bele a forró italba. Élveztem ezt a keserű ízt, amitől ő mindig elfintorodott. - Ruth professzor egész jó fej volt, nem mondta, hogy fogva tart minket addig, míg mindannyian kel nem tudjuk mondani Shakespeare összes művét. Ami szerintem komoly eredmény.

- Ha-ha! Nagyon vicces. - Vidám pillantást vetett rám, bár a szája kicsit megremegett. - Én a záróvizsgáról beszélek, te nagyokos! Szóval? Átmentél?

Alessandra tiszta ideg volt, úgyhogy inkább letettem az eredeti tervemről, hogy húzom meg egy kicsit.

- Hetvennyolc százalék. - Nem bírtam elnyomni a mosolyomat. - Igen, átmentem. - Nem azt mondom, hogy én voltam a legjobb a csoportban, de baszki, így is ezerszer jobban sikerült, mint a legutóbb, amikor nekifutottam ennek a tantárgynak. Alessandrának hála évközben is elég jó jegyeket kaptam, szóval itt most hetvenöt százalék is elég lett volna, hogy meglegyen a tárgyam.

- Átmentél! Istenem, átmentél! - visított Alessandra, és olyan erővel ölelt át, hogy majdnem fellökött. Gyorsan kidobtam a kávémat egy szemetesbe, mielőtt még magunkra borítom az egésztestet. - Sikerült! Egy pillanatig sem kételkedtem benned!

- Ezért néztél ki úgy, mint aki mindjárt összehányja magát az izgalomtól, amikor megkérdezted, hogy sikerült!

- Hát, végül is a korrepetitori hírnevem forgott kockán. Nagyon nem örültem volna, ha belerondítasz az eddigi százszázalékos eredményembe. - Aztán elhúzódott kicsit, de a szeme csak úgy csillogott a büszkeségtől. A gyomrom megremegett. Ő volt az egyetlen, akinek valaha is számított, hogy átmegyek-e egy vizsgán. Sőt, talán még fontosabb is volt neki, mint nekem, és ami azt illeti, fogalmam sem volt, hogyan kezeljem ezt a helyzetet.

- De most komolyan! Tudtam, hogy menni fog! Te vagy az egyik legokosabb ember, akit ismerek, Dominic. Csak te másképp mutatod meg.

Az arcomat és a nyakamat elöntötte a forróság.

- Köszönöm... - Megköszörültem a torkom, és elengedtem a kezét. Ijesztően jó érzés volt Alessandrárt átölelni, és attól rettegettem, hogy ha most nem szabadulok el tőle, többé nem fogom tudni elengedni. - Köszönöm, hogy nem mondtál le rólam, pedig hát, eléggé tahó voltam... Nélküled nem sikerült volna.

Ez könnyebben ment, mint vártam. Nem igazán voltam jó a hálálkodásban. Talán mert azelőtt soha senkinek nem kellett megköszönnöm semmit. Mert nem volt mit.

Alessandra arca ellágyult.

- Ez a te érdemed, nem az enyém. Én csak az utat mutattam, végigmenni neked kellett rajta.

- Az igaz... - dörzsölgettem a nyakamat. Mintha egyre melegebb lett volna.

- Hát, akkor azt hiszem, ennyi volt. Még egyszer köszönök mindent. A diplomaosztón talán még összefutunk.

Nem volt okunk ezután is találkozni. Az utolsó félévben már csak pénzügyes óráim voltak, azokból meg csukott szemmel is le tudtam vizsgázni, és annak ellenére, hogy sokszor késő estig tanultunk együtt, annyira azért nem voltam naiv, hogy azt higgyem, akkor most már mindjárt barátok is vagyunk.

Alessandra pislogott párat, szemmel láthatóan váratlanul érte ez a hirtelen búcsú.

- Ja, aha. Mármost szívesen... - túrt egy tincset a füle mögé, és végignézett a folyosón elhaladó diákok tengerén. - Igen, akkor a diplomaosztón majd találkozunk.

Egy pillanatra úgy éreztem, mintha csalódottságot hallottam volna a hangában.

- Igen. Majd találkozunk. - Tisztára mint valami papagáj. Most komolyan, csak ezt a néhány szót ismerem?

Úgy tűnt, mintha arra várna, hogy mondjak még valamit. De mivel nem szóltam, félszegen még intett, majd elfordult és elsétált.

A szívem kis híján szétverte a bordáimat. Már a folyosó végén volt. Láttam, hogy mindjárt elnyeli a tömeg... Ki tudja, látom-e még az életben. Oké, a Thayer azért nem egy óriási egyetem, és megvolt a száma is, de valami azt

súgta, hogy ha most azonnal nem megyek utána, akkor valami nagyon különleges fog kicsúszni az ujjaim közül.

Már majdnem eltűnt...

Hirtelen bepánikoltam, és úgy rohantam utána, mint egy örült. Aztán pont, amikor befordult a sarkon, utolértem.

- Várj! Alessandra!

Megállt, és zavartan nézte kipirult arcomat.

- Mi a baj?

- Semmi. Mármint... - Nyögd már ki! - Szóval, hogy te mikor utazol haza, tudod, az ünnepekre? - Hivatalosan még a következő héten is voltak óráink, de sokan már előbb leléptek, ha nem volt szóbeli vizsgájuk.

- Kedden. Miért? - kérdezett vissza zavartan.

- Semmi, csak kíváncsi voltam...- illetve... - Baszki, tisztára mint valami általános iskolás hülye gyerek, aki először beszélget kettesben a szerelmével. Mi az isten bajom van már? - Nem vacsorázhatnánk szombaton? Mármint így együtt, tudod, te meg én. Kettesben.

Alessandra arcáról eltűnt a zavarodottság, a helyén az az ismerős incselkedő mosoly jelent meg, amitől a szívem teljes sebességre kapcsolt.

- Dominic Davenport, te most randira hívsz?

Baszki, ha lúd..., akkor legyen „all-in!” Nincsen ha, és, de...

- Igen.

- Nos, ez esetben nagyon szívesen vacsorázom veled - mondta ragyogó mosollyal.

Az első randevúnk felidézésének emléke annyira elvonta a figyelmemet, hogy majdnem túlmentem a bűvárközponton. De aztán összeszedtem magam, és próbáltam kirázni a lelkemből a kábaságot.

Noha Alessandra miatt jöttem el Buziosba, tény, hogy nagyon rám fért már egy kis kikapcsolódás. Nem sétálgathattam egész idő alatt fel-alá a szigeten, az még jelen körülmények között is túl szánalmas lett

volna. Délelőttönként online-értekezleteket tartottam, illetve kora reggel is a munkámmal foglalkoztam, de bíznom kellett a csapatomban, hogy képesek a távollétemben is rendesen működtetni a céget.

A gond inkább az volt, hogy én még soha nem voltam egyedül üdülni. Nem tudtam, mit kezdjek magammal, ezért mindenféle érdekesnek tűnő programra jelentkeztem. Egyik nap bűvárkodás, másik nap hajókirándulás.

Ja, és hogy egész véletlenül pont ugyanarra a bűvártanfolyamra iratkoztam be, mint Alessandra, miután Marcelo tegnap elkotyogta nekem a tervét, amikor összefutottunk a boltban? Hát, istenem, előfordul az ilyesmi egy ilyen kisvárosban. Hiszen annyira azért nincs sok lehetőség itt.

Bejelentkeztem a recepción, és odaléptem a kezdő bűvárok kis csoportjához. Volt ott egy ősz hajú fazon, pár kuncogó kiscsaj, meg egy párocska, akik fojtott hangon veszekedtek valamin. Végül a tekintetem megakadt egy fényes barna lófarkon... és ott is maradt.

Mikor is láttam utoljára így Alessandrát, ilyen lófarakkal? Már nem is tudom. Ez az apróság is csak arra emlékeztetett, hogy az évek során mennyire eltávolodtunk egymástól. Régen még teniszezni is együtt jártunk. Tulajdonképpen miatta kezdtem el egyáltalán teniszezni, akkor is mindig lófarkban hordta a haját, és mindig az a vakítóan fehér kis ruha volt rajta.

Épp a telefonját nézegette, de biztos megérezte, hogy őt bámulom, mert felnézett, és rögtön mozdulatlanná is dermedt. Nem szólt egy szót sem, de nem is kellett. Az arca többet mondott ezer szónál.

- Kicsi a világ! - léptem oda hozzá. - Jó reggelt, Alessandra!

- Jó reggelt. - Nem viszonzta a mosolyomat. - Micsoda véletlen, hogy pont ugyanabba a csoportba jelentkeztünk.

- Mondom, kicsi a világ - vigyorogtam, mint aki meg sem hallotta az élt a hangjában. Tekintetem végigsiklott a válla ívén, fel a nyakán egészen az arcáig. - Gyönyörű vagy.

A haja kivilágosodott a sok napfénytől, és a bőre is egészségesen lebarnult. Az orrán és az arcán megjelentek az apró szeplők, de csak

egész halványan, aki nem ismerte olyan jól az arcát, mint én, annak fel sem tűnt volna. De a legszembeütőbb változás az volt, hogy eltűnt arcáról az a New York-i merevség, és valami olyan bájos nyugalom és könnyedség vette át a helyét, amitől csak úgy sugárzott. Ezt a hatást a legjobb smink és a legdivatosabb ruha sem tudta volna elérni.

Alessandra mindig káprázatos volt, de most úgy ragyogott, hogy a mellkasom is belefájdult, ahogy ránéztem. Részben mert olyan hihetetlenül szép volt, részben pedig mert arra gondoltam, hogy el kellett hagynia a várost és el kellett hagynia engem, hogy rátaláljon erre a boldogságra. Ez fáj a legjobban.

A megbánás úgy ült a gyomromban, mint egy hatalmas kőszikla. És láttam, hogy átsuhan valami érzelem az arcán, de aztán gyorsan elfordult.

Csak ekkor vettem észre, hogy a többiek a csoportban elhallgattak. Az ősz hajú fickó a telefonját simogatta, a lányok viszont leplezetlen érdeklődéssel bámultak minket.

- *Bom dia!* - törte meg a kínos csendet a bűvároktatónk, aki vakítóan fehér mosollyal lépett oda hozzánk. Pontosan úgy nézett ki, mint azok a huszonévesek, akik egész nap vagy be vannak állva, vagy szörföznek. Elég bosszantó látvány volt. Aztán amikor láttam, hogy Alessandrát egy kicsit jobban szemügyre veszi, mint a többieket, az ingerültségem hirtelen heves birtoklási vágyba csapott át. Nem kevés akaraterő kellett hozzá, hogy ne vágjam pofán ott helyben.

- Ignacio vagyok, a bűvároktatótok. Ez teljesen kezdő tanfolyam, szóval nyugi, egyáltalán nem lesz kemény. - Először mindent elmondott portugálul, aztán megismételte angolul. Rohadtul közel állt Alessandrához, miközben előadta, pontosan hova is megyünk, meg ledarálta a biztonsági előírásokat. Aztán elsütött valami béna poént a bálnákról, amin Alessandra még nevetett is, úgyhogy én már lassan azon kezdtem fantáziálni, hogy miután pofán vágom, még a nyelvét is kitépem.

Iszonyú sokára végre csak felszálltunk a hajóra, és elindultunk a merülési hely felé. Arra gondoltam, ha lesz egy kis szerencsém, ez az

Ignacio véletlenül kiesik a hajóból, és mire észbe kapnánk, már fel is falja egy cápa. Végül is soha nem lehet tudni. Történtek már furcsább dolgok is.

- Jól vagy? Mert nagyon úgy nézel ki, mint aki ki akarja nyírni az oktatónkat - viccelődött Josh, a férj a veszekedős párból. - Részemről nem gond, csak arra kérlek, várj vele, amíg visszaérünk a partra. Jules fél a cápáktól.

Korábban már bemutatkoztunk egymásnak. Josh orvos, Jules pedig ügyvéd, Washingtonból jöttek. Az idősebb úriember

Argentínából érkezett, a fiatal lányok meg a São Paulo-i Egyetemről ugrottak le egy hosszú hétvégére.

- Nem is félek tőlük - szegte fal az állát Jules. - Csak nem szívesen találkoznék velük.

- Amikor a Cápaheket néztük, nem ezt mondtad.

- Bocs, hogy nem rajongok az olyan élőlényekért, amelyeknek ezer foguk van. De én legalább nem bógöm végig a Disney- filmeket...

Egy darabig hallgattam az évődésüket, aztán megint Alessandrára összpontosítottam, aki merengő arckifejezéssel bámulta az óceánt.

- Izgulsz? - kérdeztem halkán. A víz felszínén jól elvult, szeretett úszni meg szörfözni, de a bűvarkodástól rettegett. A nászutunk alatt sem volt hajlandó merülni, ezért is lepődtem meg, amikor Marcelo mesélte, hogy most megpróbálja.

- Kibírom. Korábban már bűvarkodtam. - Nem vette le a szemét a vízről.

- Mikor? - kérdeztem meglepetten.

- Tavaly, a Bahamákon.

Rémlett valami, hogy a lányokkal csináltak valami karib-tengeri körutazást. Ez azon a hétvégén volt, amikor nekem Londonba kellett repülnöm egy üzletkötés miatt, utána meg nem is emlékszem, megbeszéltük-e, hogy milyen volt az útja. Én nem kérdeztem, ő meg nem mondta el.

A megbánás úgy dagadt a tüdőmben, mint egy lufi.

- És hogy ment? - Biztos halálra volt rémülve.

A szégyen előntötte a lelkemet. Ha a házasságunk alatt kicsit több időt töltöttem volna vele, akkor biztos velem próbálta volna ki először a bűvárkodást. Fogtam volna a kezét a hajóúton, és felvidítottam volna, hogy ne izguljon annyira, rohadtul ott kellett volna lennem vele.

Annak idején, ott az oltár előtt megfogadtuk, hogy életünk nagy mérföldköveit együtt fogjuk átélni, és megszámolni sem tudnám, hányat hagytam ki azóta, hogy kimondtam ezt az ígéretet.

Túl sokat.

- Ahhoz elég jól, hogy újra kipróbáljam - vonta meg a vállát Alessandra.

- Aha. - Az ujjaimat végighúztam az ülésemen. Izzadt a tenyerem. Tisztára olyan voltam, mint egy elsőéves, aki elég bénán próbál beszélgetni a gimiben a legnépszerűbb lánnyal. - És mi vett rá, hogy így egymagad alámerülj? Mármint nem magad alá... na, mindegy.

Tényleg ilyen hülyeségeket beszélek? De már nem tudtam visszaszívni. Annyit viszont elértem, hogy legalább rám nézzen. Egy pillanatra még el is mosolyodott, én pedig magamban megfogadtam, hogy egész nap ilyen favicceket fogok nyomi, ha ez kell hozzá, hogy végre ne csak szomorúan vagy gyanakodva nézzen rám.

- Csak ki akartam próbálni valami újat - mondta. - Már ideje volt. Meg egy ideje már nem félek annyira a mélységtől. Nem azt mondom, hogy ezután merülési versenyeken indulok majd, de úgy alaptól az egész... Nem olyan rossz. Az embernek előbb-utóbb muszáj szembenéznie a félelmeivel, nem?

Némelyikkel biztosan. De azért vannak olyanok is, amelyeket jobb békén hagyni.

- Sajnálom, hogy nem voltam ott, hogy lássam - mondtam csendesen. Tényleg ott kellett volna lennem. Ahogy még oly sok más alkalommal is ott kellett volna lennem vele az évek során.

Úgy remegett a gyomrom, ahogy a hajó motorja zakatolt mögöttünk.

- Nem gond. Megszoktam már. - Alessandra ezt mint tényt közölte, de így még mélyebbre ment, mintha dühösen mondta volna.

A gyűlölettel még csak-csak kezdhet valamit az ember. De a könnyel? Azzal nem. Az már a lélekharang a kapcsolatban.

A hajó nemsokára megállt. Próbáltam megint beszélgetni kicsit Alessandrával, de vagy nem hallott, vagy direkt nem figyelt rám, ahogy a merüléshez készülődtünk.

A frusztráció szinte ott bizsergett a bőrömön. Buzios környékén a vizekben csak úgy hemzsegek a mindenféle tengeri élőlények, de én annyira csak Alessandrára figyeltem, hogy szinte semmit nem láttam a víz alatti élővilágból.

Alig hittem a szememnek. Mintha nem is ugyanaz a nő lett volna, aki már a gondolattól is elsápadt, amikor a jamaicai nászutunkon felvettem a búvárkodást. Most meg szépen elidőzött a korallok mellett, megcsodált egy arra haladó tengeri teknőst, és kecsesen úszott el egy sárga halraj mellett. Csak akkor ijedt meg egy kicsit, amikor egy angolna végigsimított a sípcsontján, de összességében annyira bájosan mozgott a víz alatt, hogy muszáj volt mosolyognom.

Rosszul esett, hogy ennyire eltávolodtunk egymástól, ugyanakkor jó volt látni, hogy mennyire könnyedén vesz most egy olyan akadályt, ami egykoron még teljesen kikészítette. Majd szétvetette a mellemet a büszkeség.

Az egész búvárkirándulás vagy négy órán át tartott. Mire kiértünk a partra, már mindenki kipurcant, viszont senki nem bánta, valóban csodálatos élmény volt.

Az argentin pali rögtön lelépett, az egyetemisták a telefonjukat bújták, és vihogtak a képeken, amiket út közben készítettek. Josh és Jules mondták, hogy ők még isznak egyet a parton az egyik bárban, és minket, többieket is elhívtak egy búcsúitalra.

- Nem vagy éhes? - kérdeztem Alessandrát, ahogy beléptünk a főépületbe. - Van itt egy klassz kis étterem az utcában. Ebédelhetnének egyet.

- Otthon eszem Marceióval - ingatta a fejét.

- Ő miért nem jött merülni?

- Elaludt.

- Jellemző.

Alessandra még csak-csak fel tudott kelni korán, ha nagyon muszáj volt, de az öccse... Egyszer, amikor nálunk volt egy hétig New Yorkban, az első három napban egyszer sem sikerült dél előtt kimásznia az ágyból.

Odabent az épületben némán lépkedtünk egymás mellett.

- És mi a helyzet a vacsorával? - próbálkoztam megint. - A Tartaruga Beach közelében van az az új étterem, szerzek egy asztalt. Három főre. Marcelo is jöhet - tettem hozzá gyorsan. Nagyon felkapott hely, de én azért el tudom intézni, hogy kapjunk egy asztalt.

Alessandra a padlót bámulta.

- Azt még nem tudom. Lehet, hogy este is otthon eszünk.

- Oké - dörzsöltem meg az arcomat. - Ha mégis lenne kedved hozzá, csak szólj. A számomat tudod, meg hát... végül is szomszédok vagyunk.

A bőrömről ott bizsergett az eltaszítottság jól ismert érzése.

Azóta nem voltam ennyire zavarban, amióta a középiskolában a tanár kitalálta, hogy felváltva olvassuk fel az egész *Hamletet*. Amikor rám került a sor, egy örökkévalóságba telt, mire kinyögtem egyetlen mondatot, a többiek meg végigröhögték az egészet.

- Igen, tudom - mondta Alessandra, és a hangja kicsit ellágyult. Oké, nem azt mondom, hogy megtört a jég, de ez is valami. - Most megyek. Aztán majd... majd találkozunk még.

Néztem távolodó alakját. És csak álltam ott megsemmisültem Nem is arról van szó, hogy arra számítottam, majd a nyakamba ugrik csak azért, mert ugyanazon a kiránduláson voltunk, de annyit azért reméltem, hogy... nem is tudom, hogy majd kicsit többet... beszélgetünk az úton... hogy többet haladunk.

De talán nem is érdemeltem többet.

Aztán én sem maradtam a városban, inkább visszamentem a villába, és a medence mellett olvastam a híreket. A munkaerőpiaci helyzetet, a tőzsdei árfolyamokat, meg a Sunfolk Bankról egy cikket. Az új elnök most tartott egy sajtótájékoztatót, az előző vezérigazgató pár hónapja

halt meg rákban. A Sunfolkon és az Orionon túl amúgy az utóbbi időben feltűnően sok bankigazgató halt meg... de most valahogy semmi nem tűnt annyira érdekesnek, hogy elvonja a figyelmemet a szomszédban lévő nőről, de aztán megláttam egy nevet és a hírt, ami szíven ütött.

A Thayer Egyetem Rektori Tanácsa jóváhagyta, hogy a Carter Hall egyik szárnyát az iskola néhai professzora, a 2017-ben elhunyt David Ehrlich után nevezzék el. A David Ehrlich szárnyban található a Thayer Közgazdasági Kara, ahol Ehrlich több mint húsz éven át oktatott.

Kétszer is elolvastam a bekezdést, egyrészt, hogy biztosan jól értettem-e, másrészt pedig, mert hirtelen elhinni is alig bírtam, hogy Ehrlich neve ilyen hosszú idő után újra felbukkan az életemben.

Amúgy épp ideje volt. Ő volt az egyik legjobb tanár a Thayeren, és az egyetlen professzor, aki úgy nézett rám, mintha én is normális diák lennék, nem csak valami megtűrt különc. Még a diploma megszerzése után is tartottam vele a kapcsolatot, és emlékszem, hogy annak idején mennyire megviselt a halála.

- Muszáj enned valamit - lépett mögém Alessandra, és szelíden próbált életet lehelni belém. - Nem élhetsz kizárólag alkoholon.

- Nincs étvágyam. - Csak bámultam kifelé az ablakon. Odakint, mint a gyász kíméletlen folyója, csak úgy ömlött az eső az égből. Késő délután volt. Egész nap esett, és valahogy helyesnek is tűnt, hogy Ehrlich temetését az év legnyomorultabb napján tartsák.

A körmenet, a koporsó, a búcsúztatás. Minden összefolyt. Csak arra a hidegre emlékeztem, ami a csontomig hatolt.

- Két harapás - mondta Alessandra, és eléem tett egy szendvicset. - Ennyi. Alig ettél valamit, amióta...

Amióta két hete megkaptam a hírt, hogy Ehrlich meghalt agyvérzésben. Ha nincs Alessandra, mostanra már hülyére ittam volna magam.

Egyesek talán csodálkoznak rajta, hogy miért visel meg ennyire egy volt professzorom halála, de az az igazság, hogy egy kezemen meg tudnám számolni azokat, akiknek én is ugyanolyan fontos voltam, mint ők nekem.

Ha Ehrlich nem erősködött volna, hogy járjak korrepetálásra, Alessandrát sem ismertem volna meg, és ha Ehrlich nem veti latba a kapcsolatait, az tuti, hogy a jövő hónapban nem tudnám beindítani a vállalkozásomat.

A mentorom volt, de a barátom is, sőt, ő állt a legközelebb ahhoz, hogy apámként tekintsek rá. Annyit segített, hogy összerakjam a Davenport Capitalt, de most már nem foga látni, ahogy az álom valóra válik.

Mintha egy szikla lett volna a mellkasomban, levegőt is alig kaptam tőle.

- Csak egy harapás - simogatta meg a hajamat Alessandra. - Ez az utolsó ajánlatom.

Rohadtul nem kívántam a kaját, de a kedvéért beleharaptam. Az elmúlt két hétben olyan feszült voltam, hogy kész csoda, hogy nem lépett le. De ő kitartott, és itt maradt velem a hangulatingadozások, az álmatlan éjszakák és az ingerült nappalok ellenére.

El nem tudom képzelni, mennyi jót tehettem az előző életemben, hogy őt megérdemeljem. Bárcsak tudnám, mert akkor most is csak azt tenném, hogy a következő életemben és minden ezt követő életemben megtaláljam a hozzá vezető utat.

- Na, ugye hogy nem is volt olyan szörnyű! - mosolygott, ahogy kivette a kezemből a szalvétát, és kidobta a kukába.

Lenéztem a kezemre, és meglepődve láttam, hogy az egész szendvicset megettem.

- Ez nem ér. Becsaptál.

- Nem én voltam. Én csak két harapást kértem. A többi már rajtad múlt - nevetett Alessandra. Az arca olyan szelíd volt, ahogy az ölembe ült és karját a nyakam köré fonta. A kezemet a csípőjére tettem, és élveztem a testéből áradó melegséget.

- Túl leszünk majd ezen is - mondta. - Meglásd.

- Tudom. - A bánat tengerként hullámozott bennem. Nem leszek mindig ennyire magam alatt, de Ehrlich halála örökre velem marad.

- Egyébként van valamim a számodra - mondta, és már nyúlt is a zsebébe, ahonnan elővett egy kis ezüstitárgyat. A szabad kezembe nyomta, és közben olyan gyengéden nézett rám, hogy a szívem belesajdult.

- Hogy soha ne feledd: legyen bármilyen sötét, valahol mindig ott a fény, csak meg kell találnod.

A nap lenyugodott, a szigetre ráborult az alkony. Alessandra és Marcelo háza sötét volt, és csendes. Eszerint mégiscsak elmentek valahová vacsorázni.

Az est csendjét csak az öngyújtóm kattánása törte meg. Sokáig bámultam a lángot, ahogy táncolt a sötétben, és megvilágította az ezüstbe vésett szavakat.

Domnak

Örök szeretettel, Ále

Alessandra

Bármilyen kemény is legyen a szikla, végül mégis a víz győz, pusztán csak a kitartása miatt. A természet már csak ilyen, akár tetszik, akár nem. Így van, és kész.

Attól félttem, hogy ugyanez lesz Dominickal és velem is. Minden egyes összefutás egy kis ütés volt a védelmi vonalamon. Minden beszélgetés, bármilyen rövid is, egy kicsit gyengítette az akaraterőmet.

Persze még csak a közelében sem voltam annak, hogy megbocsássak neki, de tény, hogy nem is rohantam el fejvesztve az ellenkező irányba, amikor megláttam. És nem tudtam eldönteni, hogy most akkor ez azt jelenti-e, hogy kezdek napirendre térni a válásunk felett, vagy inkább az a veszély fenyeget, hogy szép lassan minden visszaáll az eredeti kerékvágásba.

Bárhogy is legyen, át kellett gondolnom a dolgot, és ki kellett találnom, miként kezeljem azt a tényt, hogy válás ide vagy oda, ő attól még továbbra is folyamatosan jelen van az életemben. Mert még ha el is hagynám Buziost, New Yorkban is ugyanez lenne a helyzet. Hiszen közösek az ismerőseink, a barátaink, szóval elkerülhetetlen, hogy időnként összefussunk. És nem koptathatom le mindig. Az egyszerűen túl macerás.

- Tessék, egy ital, hogy jobban menjen a morfondírozás - tréfálkozott Marcelo, és a kezembe nyomott egy mini kókuszhéjat.

- Nem lesz ez egy kicsit sok? Már hármat bedobtam. - Ennek ellenére elfogadtam. Batidas de coco: kókusztej, cukrozott sűrített tej, kókuszvíz

és cachaça. Ki tudna erre nemet mondani?

Amúgy meg Marcelónak ez volt az utolsó napja a szigeten, muszáj volt visszamennie dolgozni, úgyhogy még egyszer beugrottunk pár italra a kedvenc tengerparti bárunkba. Kicsit sajnáltam, hogy ilyen gyorsan le kell lépnie, de végül is nem számíthattam arra, hogy az öcsém örökké mellettem marad. Ráadásul épp azért hagytam el Dominicot meg a várost is, hogy visszanyerjem az önállóságomat, márpedig ez azt jelentette, hogy mindenkitől független leszek, nem csak a férjemtől.

A volt férjemtől, helyesbített egy hang a fejemben, ami gyanúsán emlékeztetett Sloane-éra.

Felhörpintettem az italt.

- Megleszel itt egyedül? - kérdezte Marcelo. - Anya riói lakása üresen áll, ha inkább oda szeretnél menni. Azt hiszem, Tulumon van. Vagy Hawaiiin. Vagy L. A.-ben - csóválta a fejét. - Igazából fogalmam sincs.

- Hé, kettőnk közül úgy mégis ki az idősebb? - böktem meg a térdemmel a lábát. - Nyugi, megoldom. Egy kicsit még szeretném élvezni a szigetet.

Dominictól eltekintve Buzios maga volt a paradicsom. Szépen lebarnultam, az izmaim is visszanyerték a formájukat az órákig tartó szörfözéstől, úszástól és vitorlázástól. Volt egy csomó új karkötőm, amiket egy kis műhelyben magam készítettem, és a fizikai feszültség is kezdett már oldódni, hála 3 mindennapos jógának a strandon.

Az elmúlt két hétben újra belekezdtem azokba a hobbikba, amikben, ha nem is voltam túl jó, nagyon is élveztem őket. Például megint elkezdtem rajzolni, és újfent tisztáztam magamban, hogy mik azok a dolgok, amelyeket nem élvezek, például amikor próbálok lépést tartani a huszonévesekkel egy bárban.

Végre egyszer a saját tempómban élhettem a mindennapjaimat, és ezt imádtam.

- Hm... Úgy látom, valaki más is szeretné még élvezni a társaságodat... ~ biccentett Marcelo valakire mögöttem. - Már jön is!

Hátrafordultam, és a szívem hirtelen nagyot dobbant, mielőtt megláttam a dús barna hajú alakot a hófehér mosolyával.

- Helló! Alessandra, ugye? - Ignacio, a csütörtöki bűvároktatóm széles mosollyal jött oda hozzánk. - Tudo bom? - *Mi a helyzet?*

- Minden oké. És veled? - válaszoltam portugálul. A mellkasomban a remegést az alkoholra fogtam, nem a csalódásra.

- Nem panaszkodom. - Kíváncsi pillantást vetett Marcelóra, aki már nyújtotta is a kezét.

- Marcelo. Alessandra öccse vagyok.

Kicsit elcseverésztünk, aztán Marcelo elvonult a mosdóba. És nem is törődött a morcos tekintetemmel.

- Jóképű pali - súgta még oda. - Jó szórakozást!

Nagyszerű. A saját öcsém akar összehozni egy félig-meddig idegennel.

- Szóval, meddig maradsz Buziosban? - kérdezte Ignacio.

- Szerintem úgy egy hétig. Még nem döntöttem el - simítottam ki egy hajtincset az arcomból.

Biccentett, majd a bal kezemre pillantott. Azt hittem, hogy majd visszavesz, amikor meglátja a jegygyűrűmet, de aztán eszembe jutott, hogy nincs is már a gyűrű az ujjamon.

A mellkasom megint megremegett.

- Ha úgy érzed, jó lenne valaki, aki megmutathatná neked a sziget legjobb eldugott helyeit, akkor ne is keress tovább. Én vagyok az embered - hajolt közelebb, és olyan összeesküvős hangon hozzátette: - Én már gyerekkorom óta járok ide. Úgy ismerem a helyet, mint a tenyeremet.

Azt nem kötöttem az orrára, hogy gyermekkoromban én is szinte minden évben itt töltöttem a nyarat.

- Valóban? És milyen helyek azok? - kérdeztem kacéran.

Túl fiatal volt hozzám, de egy kis flört még nem árt senkinek. Amúgy meg jó volt emlékeztetni magamat rá, hogy Dominicon kívül más férfiak is léteznek a világon, akik szóba jöhetnek romantikus kapcsolatok terén. Nem ő volt az egyetlen. Távolról sem.

Ignacio elvigyorodott.

- Hát, van például egy titkos part...

Egy darabig még eldumálgattunk, és valahogy fel sem tűnt nekem, hogy Marcelo milyen sokáig maradt távol. Könnyen ment a beszélgetés, nem voltak elvárások, pont, amire szükségem volt.

Eszünk ágában sem volt kapcsolatot létesíteni egymással, de még csak összejönni sem akartunk, bár azt azért gyanítottam, hogy Ignaciót nem nagyon kéne biztatni a szexre. Egyszerűen csak jól éreztük magunkat együtt.

Elhallgatott az andalító popzene, és egy vidám szamba csendült fel. A bárban többen éljeneztek, a székeket és asztalokat félretolták, és már ott is volt a rögtönzött táncparkett. A délutáni lusta üldögélést egy pillanat alatt felváltotta a harsány nevetés és a tánc.

Én csak csóváltam a fejem, amikor Ignacio nyújtotta a kezét.

- Ahhoz én már kicsit sokat ittam, hogy nekiálltak táncolni. Úgy fogok kinézni, mint egy idióta.

- Ugyan már! Részegen a legjobb! - intett Ignacio a bárpult felé. - Vagy szerint a többiek pontozni fogják?

Végül is? Ha már mindenképp hülyét kell csinálnom magamból, miért ne tehetném egy üdülőhelyen?

Hangosan felnevettem, amikor Ignacio odavonszolt a táncparketre, és úgy megpörgetett, hogy teljesen beleszédültem. Azt nem mondanám, hogy a táncunk egy kicsit is hasonlított a szambára, de nem érdekelt. Tényleg remekül éreztem magam.

- Hoppá! - Az utolsó pörgetésnél elvesztettem az egyensúlyomat, és belecsapódtam a mellkasába.

- Csak óvatosan! - Ignacio erősen megtartott, és a nevetése elvegyült a zene hangjaival. - Azt hiszem, ma már tényleg nem kellene többet innod.

- Nem is vagyok ré... - De abban a pillanatban a torkomra fagyott a szó, mert megpillantottam azt a jellegzetesen szőke haját.

A lélegzetem is elakadt. Dominic odalépett közénk, és olyan fagyos tekintettel bámulta Ignaciót, hogy a hideg futkosott a hátamon.

Becsületére legyen mondva, Ignacio nem ijedt meg.

- Helló, haver! Mi a pálya? - A hangja barátságos volt ugyan, de kihallatszott belőle az óvatosság - Tudod, épp táncoltunk.

- Hát, most már nem táncoltok - jelentette ki Dominic halálos nyugalommal.

- Van valami probléma? - kérdezte Ignacio hunyorogva.

- Nincs - válaszoltam a volt férjem helyett. - Dominic épp távozni akar. Ugye?

Nem mozdult.

A harag egy pillanat alatt kijózanított.

- Ha most azonnal nem hagysz békén minket - mondtam csendesen -, soha többé nem beszélek veled.

Életemben nem adtam még ultimátumot senkinek, de most minden egyes szót komolyan is gondoltam. Általában nem szoktam ilyen drámaian fogalmazni, de már nagyon elegendem volt belőle, hogy minden egyes alkalommal előadja a féltékeny rinocérosz magánszámát, ha csak meglát egy másik férfival. Ha valaha is volt joga beleszólni bármilyen szinten abba, hogy mikor mit csinálok, azt hetekkel ezelőtt végleg elveszítette.

A tekintetünk találkozott. Láttam, hogy a döbbenet kiült az arcára, amelyet csalódottság és fájdalom követett.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez a spontán reakciója nem dobogtatta meg egy kicsit sem a szívemet. Mindannak ellenére, ami köztünk történt, én soha nem akartam fájdalmat okozni neki, de azt sem engedhettem, hogy csak úgy átgázoljon rajtam.

Az én arcomon pedig egyértelműen látszott, hogy nem viccelek, mert néhány pillanat múlva, ami ott akkor inkább tűnt egy örökkévalóságnak, Dominic sarkon fordult, és szó nélkül távozott.

De a pillanat varázsát sikeresen szétcseszte. Ezek után bármennyire is próbáltam megint jól érezni magam, táncolni, és újra Ignacióra figyelni, a gondolataim folyton elkalandoztak, és azon kaptam magam, hogy Dominicon agyalok. Ezek után már békén hagyott bennünket, de továbbra is ott maradt a bárban, és én végig magamon éreztem a

pillantását, a jelenléte olyan volt, akár egy fekete lyuk, amin minden gondolatomat magába szívta.

Aztán nem bírtam tovább. Amikor véget ért a dal, mondtam Ignaciónnak, hogy hozok még egy italt, és ott hagytam a táncparketten.

Odaléptem a bárpulthoz, Dominic úgy ült ott, mint egy király, aki épp szemlét tart a birodalmában. Közvetlenül elé álltam, és az ujjammal megböktem a mellkasát.

- Elég!

- Már megint mit csináltam? - vonta fel a szemöldökét.

- Azt, hogy *itt* vagy.

- Ez egy nyilvános hely, *amor*. Nekem ugyanannyi jogom van itt lenni, mint neked.

- Tudod, hogy értem. És ne nevezz *amornak*! - A szívem olyan vadul kalapált, hogy azt hittem, kiugrik a helyéről. - Mert nem... Már nem vagyok...

- Mi nem vagy? - kérdezte Dominic immár sokkal halkabban.

- Már nem vagyok a feleséged. - Nem kellett volna annyit innom. A fejem zsongott, és izzadt a tenyerem.

- Az nem - mondta, és egy pillanatra se vette le a szemét az enyémről. - De még mindig a szerelmem vagy. Ez nem változott.

A franca. A pokolba vele!

Hogy mindig annyira tudja, mikor mit kell mondani... már ha egy kicsit is odafigyel. A hétfői vacsora után is, amit mondott, azóta is ott visszhangzott a fejemben.

Csak ennyit kérek. Esélyt arra, hogy beszélgethessünk és megismerjük egymást olyannak, amilyenek most vagyunk.

Persze, volt annyi eszem, hogy ne dőljek be neki, de néha olyan nehéz volt, mintha egy zuhanó kő próbálna ellenállni a gravitációnak.

A telefonom berregni kezdett a zsebemben. Végre levettem róla a szememet, örültem, hogy valami eltereli a figyelmemet, de közben a pulzusom az egekbe szökött. Aztán, ha lehet, még jobban rákapcsolt, amikor megláttam, hogy ki hív, de azért fogadtam a hívást. Ebben a pillanatban valahogy minden okosabbnak tűnt, mint kettesben maradni

Dominickal. Persze voltak mások is a bárban, de ha ő ott volt, számomra senki más nem létezett.

Elfordultam tőle, és szorosan a fülemhez nyomtam a telefont.

- Anya? Minden oké?

Legutóbb az anyám akkor hívott fel, amikor elvesztette az útlevelét, és lekérte a New York-i gépet, miután szétbulizta az agyát valami milliárdos európai kastélyában. Másnap meg díszvendég volt egy divatgálán, úgyhogy nekem kellett megoldanom, hogy varázsoltanak neki valami sürgősségi útlevelet, hogy még aznap repülőre ülhessen, hogy ne maradjon le az eseményről. Mondjuk, nem is sikerült volna, ha történetesen nem Davenport a nevem.

- Persze, minden a legnagyobb rendben - csicseregte. - Mi több, csodálatos hírem van, drágám! Na, felkészültél? Mondhatom?

Az hittem rosszul hallok, amikor bedobta a hírt. Bár nem is tudom, miért lepődtem meg, neki elképesztő érzéke volt ahhoz, hogy mindig a lehető legrosszabbul időzítsen.

- Micsoda? Mármint a jövő kedden? Ez most komoly?

- Persze, hogy komoly. Tudod, hogy ilyesmivel nem viccelnék. És neked és Marcelónak természetesen muszáj eljőnnötök. Hiszen a családhoz tartoztok, ez nem kérdés.

- Igen, de...

- Bocs, most mennem kell. Bernard már türelmetlenül vár a pezsgőfürdőben - vihogott, ami elég nyugtalanító volt az ötvenhét éves anyámtól. - Akkor nemsokára találkozunk! Ne felejtsd el bekenni a bőrodet, és igyál sok vizet. Hogy szép legyél a nagy napon.

- Anya, ezt nem lehet csak így...

De már csak a süket telefonba beszéltem. Kinyomott.

- Mi van? - kérdezte Dominic, amikor újra felé fordultam. Felvonta a szemöldökét. A beszélgetés elég hirtelen ért véget, ebből is érezhette, hogy valami nincs rendben.

Annyira paff voltam, hogy még az iménti haragomról is megfeledkeztem. Nem is tehettem mást, mint hogy egyszerűen kiböktem az igazat.

- Anyám megint férjhez megy - mondtam, és a szemében a saját döbbenetemet láttam tükröződni. - Három nap múlva.

Alessandra

Fénykorában Fabiana Ferreira isteni idomairól, gyönyörű hullámos hajáról és a felső ajka fölötti kicsinyke anyajegyéről volt ismert. Majdnem annyit keresett, mint a kilencvenes évek szupermodell-szentháromsága, Naomi Campbell, Linda Evangelista és Christy Turlington, és a *Vogue*-tól a *Mode de Vie*-n át egészen a *Cosmopolitan*ig ott virított a képe minden magazin címlapján.

A modellvilágban elért sikerein túl azonban még híresebb volt sikertelen kapcsolatairól. Negyvenéves korára túl volt három házasságon és ugyanennyi váláson.

És noha már közeledett a hatvanhoz, még mindig nyugodtan letagadhatott volna húsz évet, ahogy a sminkes az utolsó simításokat végezte az arcán. Hetven óra telt el azóta, hogy felhívott, és tessék, itt vagyok mellette Rióban, hogy segítsék neki előkészülni a negyedik esküvőjére.

- Köszönöm, drágám! - mondta, amikor átadtam neki egy üveg kókuszvizet. - Úgy örülök, hogy rád megy ez a ruha. Lorena tényleg zseniális. - Lorena volt az egykori stylistja és legjobb barátnője.

- Én is örülök - mondtam szárazon. És mivel nem igazán volt időm válogatni, akkor is ezt a ruhát viselném, ha nem állna ilyen jól.

Miután anyám felhívott, Marcelóval összepakoltunk, és elkezdtünk készülni az esküvőre. Annyira bestresszeltem, hogy még a repülőjegyet is elfelejtettem megvenni, de Dominic volt szíves felajánlani, hogy elhoz minket a magángépével. Erre persze alaptól nemet mondtam volna, de az adott körülmények között volt már épp

elég bajom, nem hogy még amiatt is aggódnom kelljen, ha esetleg késnek a járatok, vagy elkeveredik a reptéren a poggyásunk. Szóval elfogadtam a nagylelkű felajánlást, ami persze azt is jelentette, hogy most ő is itt volt velünk, mert elég nagy udvariatlanság lett volna ezek után nem meghívni az esküvőre, de ezzel ráérek később is foglalkozni.

Ebben a pillanatban inkább azon agyaltam, hogy anyám mindjárt férjhez megy valakihez, akit három nappal korábban nem hogy nem ismertem személyesen, de még csak nem is hallottam az illetőről.

- És hogy találkoztál Bernarddal? - A ruhapróbák, a fotózások és az utolsó pillanatra beütemezett tortakóstolások mellett eddig nem is volt alkalmunk beszélni a kapcsolatáról.

A jelek szerint Bemard valami telekommunikációs nagykutya, szóval volt elég pénze és ismeretsége, hogy nem egészen egy hét alatt megszervezzon egy luxusesküvőt. Anya azt mesélte, hogy egy nappal azelőtt kérte meg a kezét, hogy engem felhívott.

- Egy butikban a Montaigne sugárúton. Hát nem isteni? - áradozott. - Én épp cipőt vettem, ő pedig az anyukája születésnapjára keresett valami ékszert. Szerelem volt első látásra. Aznap este meghívott vacsorára, elmentünk egy étterembe, ahol a világon a legistenibb libamáját készítik, a többi pedig, ahogy mondani szokás, már történelem.

Ékszereket az anyjának? Na, persze. Tuti, hogy inkább a csaját akarta meglepni valamivel, de inkább befogtam a szám. Régóta tudom már, hogy a szerelmi életéről anyámmal teljesen felesleges vitatkozni.

- És mikor történt ez sorsszerű találkozás? - kérdeztem.

- A párizsi divathéten. - Anyám kritikusan méregette magát a tükörben. - Ide, meg ide kérek még egy kis púdert - mutatott két makulátlan pontra az arcán. - Nem akarok úgy kinézni a fotókon, mint egy olvadó fagyi - magyarázta a sminkesnek, jóllehet az arca így is tökéletes volt.

Én közben még leragadtam a párizsi divathétnél.

- Szeptemberben? - bámultam rá. - Nem gondolod, hogy... - *Ez ostobaság? Hülyeség? Elhamarkodott döntés?* - ... meggondolatlanság

férjhez menni valakihez, akit csak két hónapja ismersz?

- Ha ő az igazi, akkor nem. A szerelem az nem idő kérdése - igazította meg a haját. - Ott vagytok például ti is, Dominic meg te. Egy év után már össze is házasodtatok, nem?

Elszorult a szívem.

- Azért a két hónap meg az egy év az nem teljesen ugyanaz. Amúgy pedig már nem vagyunk házasok mi sem.

A legtöbb emberbe szorult annyi tapintat, hogy nem emlegeti a másik házasságát, ha tudja, hogy csak nemrég vált el az illető, de anyám és a tapintat még csak köszönőviszonyban sem voltak egymással. Nem arról van szó, hogy rosszindulatú lenne, inkább csak feledékeny, ami valahol még rosszabb is.

- Hát igen. Nagy kár. Nem sok olyan gazdag és jóképű férfi szaladgál a világban, mint ő - préselte össze az ajkát. Addig persze nem volt elragadtatva Dominictól, amíg meg nem kereste az első millióját. Aztán az első százmillió után már egész jó véleménnyel volt róla, és amikor huszonhat éves korára megvolt az első milliárdja is, kimondottan megkedvelte. - Amúgy ha jól láttam, most is vele érkeztl? Akkor talán mégsem olyan rossz a helyzet.

- Anya, elváltunk. A helyzet ennél rosszabb már nemigen lehet.

- Akkor hogyhogy itt van?

- Mert az utolsó pillanatban hívtál, és ő hozott el minket Marcelóval a magángépén - vettem rá egy szigorú pillantást.

De nem különösebben zavarta.

- Alessandra, drágám, Buziosból Rióba a repülőút mindössze három óra. Ezt megköszönhetted volna valami szerény kis ajándékkal. Emiatt aztán nem kellett mindjárt meghívnod az esküvőre is.

Csak bámultam a krémek és rúzsok hosszú sorát az asztalon.

Mondjuk, most az egyszer, lehet, hogy igaza volt. Persze az, hogy Dominic a hivatalos válásunk után is részt vesz velem egy ilyen családi eseményen, még nem a legrosszabb döntés a rossz döntések történetében, de valahogy képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy kísérő nélkül vegyek részt az anyám esküvőjén. Persze ott volt Marcelo

is, de ő vőfélykedett. Úgy érezte, ezzel sokat segít a leendő mostohaapánknak. Amúgy ő korántsem találta olyan reménytelennek anyám döntéseit házasság terén.

Én viszont már a gondolattól kiütést kaptam, hogy még egy Fabiana Ferreira esküvőt végig kell ülnöm, emellett az, hogy Dominic folyton játssza a féltékeny férjet meg ott liheg a nyakamba, hirtelen nem is tűnt olyan borzalmasnak. Egyébként Dominic azon kevesek közé tartozott, akik pontosan értették, mennyire összetett a kapcsolatom anyámmal, és annak ellenére, ami köztünk történt, amikor megkaptam a hírt, ösztönösen is nála akartam vigasztalást keresni.

A ceremónia kezdetéig már csak egy óra volt hátra. Anyámat istápolni olyan volt, mintha átmentem volna bébiszitterbe. Erővel kellett elvennem tőle a laposüvegét, és folyamatosan csitítgatnom kellett, mert bevágta a hisztit, amikor a szegény sminkes nem volt hajlandó újramezteni az amúgy tökéletesre sikerült munkát, aztán áradozva ontottam magamból a bókokat, hogy nagy nehezen végre el tudjam mozdítani a tükör elől... de végül csak sikerült épségben eljutnom vele az oltárhoz.

Szerencsére, ellentétben az első két fényűző esküvőjével (a harmadik csak egy erős alkoholos befolyásoltság alatt született pillanatnyi rossz döntés volt egy vegasi Elvis-kápolnában), ez egész rövid és meglehetősen visszafogott volt. Talán ha húsz-huszonöt vendég volt, bár ez is szép teljesítmény ahhoz képest, hogy ennyire az utolsó pillanatban tudta meg mindenki, hogy egyáltalán lesz esküvő, beleértve az ittú párt is. Lorenán kívül ott volt még Ayana, az a szupermodell, akinek anyám volt a mentora, aztán láttam még Lilah Amirit is, a híres divattervezőt meg még néhány divatlapszerkesztőt.

Dominic a menyasszony felőli oldalon ült, csodaszép fekete öltönyben, ünnepélyes arccal. Végig a bőrömön éreztem a tekintetéből áradó melegséget, ahogy elsétáltam mellette egy csokor liliummal a kezemben.

Ezúttal én voltam az egyetlen koszorúslány, de ahogy elvonultam a násznép előtt, kezemben a virágokkal, és megszólalt a zene, hirtelen

egy másik esküvő emlékei jöttek elő valahonnan a nagyon távoli múltból.

A kápolna ajtaja kinyílt. Megszólalt Wagner Lohengrinjéből a nászinduló, és az én hasamban szárnyra kaptak a pillangók.

Eljött a nagy nap. Férjhez megyek.

Én, Alessandra Ferreira. Férjhez megyek.

Még mindig nem bírtam felfogni. Kislányként persze én is fantáziáltam a szőke hercegről, később pedig elnézegettem Pinteresten a szebbnél szebb esküvői ruhákat, de soha nem gondoltam volna, hogy ilyen fiatalon bekötik a fejemet. Épp csak elmúltam húsz, még meg sem száradt a tinta a főiskolai diplomámon, és épp a felnőtt élet első buktatóival ismerkedtem. A házasságról pedig nagyjából semmit sem tudtam.

A hófehér szaténruhám szoknyája minden lépésnél lágyan susogott. Egyszerű ünnepség volt, anyám legnagyobb bánatára talán úgy ötven vendéget hívtunk, de sem Dominic, sem én nem akartunk nagy felhajtást.

Dominic úgy állt az oltárnál, mint a cövek. Két kezét összekulcsolta maga előtt. Fehér zakó, fekete nadrág. És egy vörös rózsza a hajtókáján.

Szívdöglesztő.

Amikor pedig a tekintetünk találkozott, mindenem úgy remegett, mint falevelek az őszi szélben. Az izmai láthatóan megfeszültek, de az arcából úgy sugárzott a szeretet, hogy szinte éreztem, amint a forró indák átkúsznak a termen és magukhoz ölelnek.

Akik nem ismerték, csak a kemény arcvonásait látták, és nem értették, hogy a híres supermodell lánya miért egy ilyen kis „senkivel” köti össze az életét, meg arról sutyorogtak, hogy túl fiatalok vagyunk még a házassághoz.

De engem nem érdekelt. Felőlem aztán pletykálhattak kedvükre. Nekem nem kell az ő jóváhagyásuk, ahogyan hosszú évekre sem volt szükségem, hogy tudjam, ő az igazi.

- Tökéletes vagy - suttogta Dominic, amikor megálltam mellette az oltár előtt.

Félénk mosolyt villantottam rá, a mellkasomat majd szétvetette a boldogság. Nem sok mindenben lehettem biztos az életben, de akkor és ott biztosan tudtam, hogy én vagyok a legszerencsésebb lány a világon.

Most szintén az oltár előtt álltam. Levegőt is alig kaptam, annyira fojtogattak a könnyek, és nem kevés akaraterő kellett hozzá, hogy az emlékeket visszaparancsoljam a helyükre a lelkem mélyén eltemetett kis dobozába, amelyet lakattal zártam le.

Ne is nézz rá!

Tudtam, ha most ránéznék, nem tudnám visszatartani a sírást, és egyáltalán nem hiányzott, hogy itt most nekiálljak bógni ennyi ember előtt.

Annyira koncentráltam, hogy ne sírjak, szinte nem is figyeltem a szertartásra. Ez aztán tényleg nem volt valami jó ötlet! Komolyan azt hittem, hogy képes leszek erre pár héttel a válasom után?

Ne nézz rá! Ne nézz rá. Ne... nézz... rá!

Persze, milyen lány lettem volna az anyámnak, ha nem jövök el az esküvőjére, de attól még ragaszkodhattam volna hozzá, hogy csak közönséges vendégként legyek jelen. Eleget játszottam már a koszorúslányt, amúgy is az egész ünnepség olyan kis visszafogott volt, hogy egyáltalán nem volt szükség rá, hogy valaki ott álljon egy rakás liliommal a kezében, amíg ők angolul és portugálul elmondták a fogadalmukat.

Az ismerős szavak után megint előrángatták az emlékeket. Hirtelen ott visszhangzott a fejemben az én esküm, amit Dominicnak tettem.

Fogadom, hogy támogatni foglak, bátorítani foglak, és mindenképp szeretni foglak, jóban-rosszban, betegségben-egészségben, gazdagságban-szegénységben. Te vagy számomra az egyetlen ma, holnap és mindörökké.

Soha nem szegtem meg ezt a fogadalmat. Akkor sem, amikor elköltöztem otthonról, akkor sem, amikor elküldtettem neki a válási papírokat, és akkor sem, amikor ellöktem magamtól. Azt ígértem, hogy mindig is szeretni fogom Dominicot, és szerettem is, még akkor is, amikor nem kellett volna.

Egy könnycsepp gördült végig az arcomon. Gyorsan letöröltem, de zavaromban elkövettem a legnagyobb hibát, amit abban a pillanatban tehettem.

Ránéztem.

És ezek után már nem bírtam levenni róla szemem.

Dominic

Brazíliában voltam, és csak úgy hemzsegetek körülöttem a mai és korábbi divatmodellek, de csak egyvalaki volt, akiről nem bírtam levenni a szemem.

Alessandra az oltár mellett állt, halványnarancssárga ruhában, amely a borús égbolt ellenére is káprázatosan ragyogott. Arcának csodás keretet adott a frizurája, és a nyakát aranycsillám tette még gyönyörűbbé.

Ha én menyasszony lennék, tuti nem hívnám meg az esküvőmre, hiszen mindenképpen ő lenne a legszebb. Milliószer szebb mindenki másnál.

A ruhája ezúttal nem fehér, hanem narancssárga. Ez itt nem Washington, hanem Rió. És ő most koszorúslány, nem menyasszony.

Nem, ez nem a mi esküvőnk... De ahogy ott állt fent, olyan gyönyörű volt, hogy szinte már nem is tűnt valódinak... Fájdalmasan tudatosult bennem, hogy mindez a szépség valaha az enyém volt.

Én pedig elvesztettem.

Fogadom, hogy a legjobb barátod leszek, a bizalmasod és társad mindenben. Soha nem kell egyedül szembenézned a világgal, mert én mindig, örökké ott leszek melletted.

Annak idején mindezt komolyan is gondoltam. Sőt még most is komolyan gondolom. De más dolog a szándék, és más, amit az ember valóban cselekszik. Az én fejemben pedig az évek során mintha a kettő összekeveredett volna.

Hiszen szeretni valakit önmagában még nem elég. Ki is kell mutatni. Az még nem elég, hogy nagyra becsülöm a másikat, ezt vele is éreztetni kell.

Csak hát idővel annyira hozzászoktam, hogy Alessandra engem mindig mindenben támogat, hogy fel sem fogtam, érzelmileg mindez milyen nehéz lehetett számára. Hogy tulajdonképpen ő tartotta össze a kapcsolatunkat. És bármennyire is erős, a legerősebb embernek is kell valaki, akire támaszkodhat. Én pedig megfogadtam, hogy az a valaki én leszek, és ezt a fogadalmamat számtalanszor megszegtem.

Olyan érzés volt ezt belátni, mintha egy vasököl facsarná a szívemet.

Alessandra mereven nézett előre, ahogy az édesanyja végighaladt a padosorok között, és elkezdődött a ceremónia. Láttam az arcán, és ahogy szorította a virágcsokrot, hogy a könnyeivel küszködik.

Már nem voltam tisztában lelkének minden rezdülésével, de amit még ismertem belőle, azt nagyon is pontosan ismertem. Nem az anyját siratta. Hanem minket. Kettőnket.

Az az ököl most még erősebben szorított. Gyűlölhetne akár ezer nap tüzével is, a közelébe sem érne annak, ahogy én gyűlöltem magam abban a pillanatban.

Egy csillogó könnycsepp gördült le az arcán. Gyorsan letörölte, de amikor újra felnézett, a tekintetünk találkozott. A szemében fájdalom csillogott, és ez a fájdalom engem is letaglózott.

Az egész életemet azzal töltöttem, hogy felépítsem a birodalmamat, de ott helyben boldogan hajlandó lettem volna szemétre vágni az egészet, ha azzal elérhetném, hogy újra mosolyogjon.

A múlt és a jelen összemosódott, ahogy ezernyi emlék és megbánás hálójában vergődve néztük egymást. A vérem megint vadul zubogott a fülemben, olyannyira, hogy a szertartásból már nem is hallottam semmit. Csak amikor a többi vendég felállt és megindult a bálterembe, akkor fogtam fel, hogy maga az esküvő véget ért.

Alessandra egy pillanatig még a szemembe nézett, aztán elfordult. Apró kis mozdulat volt ez, mégis olyan érzés, mintha megint elveszíteném.

Mintha üvegszilánkok szaggatták volna a torkomat.

Szerencsére nem volt hatalmas banzáj, így könnyen megtaláltam, miután koszorúslányként eleget tett minden kötelességének. Már épp elindultam felé, de Marcelo megállított.

- Szia. Beszélhetnénk?

Kicsit aggasztó volt ez a kérdés így. Bár a válasz ellenére ő továbbra is barátságos volt velem Buziosban, de most rá egyáltalán nem jellemző módon komolynak tűnt, ahogy a terem egyik csendes sarkába kísért.

- Bármit is forgatsz a fejedben, azt javaslom, inkább ne tedd - vágott egyből a közepébe. - Legalábbis ne ma csináld.

- Miért, szerinted mit forgatok a fejemben? - húztam fel a szemöldökömet.

- Azt én nem tudhatom, de az biztos, hogy Alessandrához van köze - biccentett a nővére felé, aki épp egy modellel beszélgetett, akinek az arcát mintha már láttam volna a Times Square nagy hirdető tábláján is.

- Nagyon nem lenne jó időzítés, Dom. Tudod, hogy anyánk már eleve az örületbe kergeti. Egyáltalán nem hiányzik neki, hogy most még te is rátegyél egy lapáttal.

- De hát csak beszélni szeretnék vele. Eszemben sincs megbántani.

- Mármint annál jobban, mint amennyire eddig megbántottad?

Ez fájt. Pedig nem kellett volna ennyire fájni, hiszen tudom, hogy igaza van. De talán pont azért ütött ekkorát. Erre nem tudtam mit mondani.

Marcelo felsóhajtott, és megdörzsölte az arcát.

- Nézd, tudod, hogy kedvellek. Jó sógor voltál, és rengeteget köszönhetek neked. De Ále a nővérem. És számomra ő mindig is fontosabb lesz.

A „voltál” szó megint rendesen mellbe vágott. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer még egy egyszerű múlt idő is fájni fog, de az elmúlt két hónap során rengeteg hasonló dologgal kellett szembenéznem.

- Buziosban is távolságtartóbban kellett volna viselkednem: Talán túlzottan... - ingatta a fejét Marcelo. - Baszki, nem is tudom. Hiszen tíz

évig olyan voltál nekem, mint egy testvér. És ezt nem lehet csak úgy egyik pillanatról a másikra elfelejteni. Tudod, én azt akarom, hogy mindketten boldogok legyetek, és azt hittem, ha megoldjátok a problémátokat, azzal mindenki csak nyerhet.

- De hát ez még mindig lehetséges - mondtam, és önkéntelenül már majdnem nyúltam is az öngyújtóért. Ez volt az egyetlen tárgy, ami megmaradt nekem Alessandrából, de lassan már kezdett kínessá válni, hogy szinte percenként tapogattam a zsebemet, hogy ott van-e még.

- Nem - mondta Marcelo halkán. - Láttam az arcát a szertartás alatt, ahogy rád nézett. Dominic, összetörted a szívét. Ezt csupán annyival nem tudod helyrehozni, hogy utána jössz Brazíliába, és beszélgetsz vele.

Marcelo szavai egész este ott visszhangoztak a fejemben.

Igaza volt. Az, hogy otthagytam a munkámat és eljöttem Brazíliába, csak egy csepp volt a tengerben. Márpedig nekem az egész tengerre szükségem lett volna, hogy rendbe hozzam a dolgokat Alessandrával, csak hát úgy elég nehéz, ha ő folyton elszalad a partról.

Miután Marcelo elment elintézni valamit a felszolgálókkal, Alessandrát a bárpultnál találtam meg. Onnan nézte, ahogy az anyja és az újdonsült mostohaapja, bár mindketten rendesen kimerültek, nagyon boldogan táncolnak.

- Negyedszerre csak összejön, nem? - léptem oda mellé, a liliomok és az eső illata rávetette magát az érzékeimre.

- Adná az ég! Nem hiszem, hogy anyámnak még egy esküvőjét végig tudnám csinálni. - Alessandra az előtte álló koktél krémes felszínét bámulta. - Még meg sem tudtam köszönni rendesen, hogy elhoztál minket a gépeden. Tényleg sokat segítettél.

- Ugyan! Ez csak természetes.

Csend telepedett közénk. Általában kerültem az efféle összejöveteleket, kivéve, ha hálózátépítés szempontjából hasznosak voltak. De amúgy: túl sok ember, túl sok zaj, túl kevés gátlás. Összességében ez is borzalmas, de így még mindig sokkal elviselhetőbb, hogy Alessandra is mellettem van. Ha belegondolok, ő volt az egyetlen oka annak, hogy annyi társasági összejövetelen vettem részt az évek során.

- Meg kéne...

- Ha azt szeretnéd, hogy...

Megint pont egyszerre szólaltunk meg. Aztán intettem, hogy kezdje inkább ő.

- Meg kéne néznem, hogy minden rendben van-e a kajával - mondta.

- A torta, hm, az nagyon fincsi lesz.

- Az öcséd már intézi.

- Meg át kéne vennem még a DJ-vel a számokat. Tudod, nem könnyű megtalálni az egyensúlyt a brazil és az amerikai zenék között. Nem akarom, hogy bárki is azt érezze, hogy...

- Álé! - szóltam közbe halkán. - Ha azt akarod, hogy elmenjek, én elmegyek. Nem kell kifogásokat keresned, hogy elkerülj engem.

Soha nem volt könnyű dolga az anyjával, akinek mindig fontosabbak voltak a barátai, meg az egymást váltó férjek, mint a gyermekei. Normál esetben Fabianának kellett volna gondoskodnia Alessandráról, de amint egy légtérben voltak, Alessandra egyből felvette ezt a szülőszerepet. Láttam rajta, hogy most is azon aggódik, hogyan fogja leállítani Fabianát, hogy ne igyon olyan sokat, ami már kínos lenne a saját esküvőjén.

Tudtam jól, hogy van elég baja nélkülem is.

Alessandra csak a poharával babrált, és nem nézett rám.

Egy pillanatig csak vártam, és a remény apró magja kezdett kicsírázni a hasamban.

- Akarod, hogy elmenjek?

Egy örökkévalóság telt el, mire alig láthatóan megcsóválta a fejét.

Annyira persze én sem voltam naiv, hogy azt higgyem, azért szeretné, hogy maradjak, mert készen áll a nagy kibékülésre. Marcelón kívül én voltam itt az egyetlen, aki megértette, hogy miért aggódik az anyja viselkedése miatt, és egyedül én voltam itt őmiatta, nem pedig az anyja miatt.

És bármit kérhetett. Ha azt mondta volna, hogy itt helyben álljak neki felmosni a padlót, még azt is megtettem volna.

- Na, gyere! - nyújtottam a kezem. - Ugye nem akarsz egyetlen tánc nélkül végigcsinálni ezt az estét?

Legnagyobb meglepetésemre Alessandra nem ellenkezett. A poharát letette a bárpultra, és a tenyerét az enyémbe csúsztatta.

A táncparketre vezettem. A szabad kezemet a csípőjére tettem, és lassan andalogni kezdtünk a zenére. A pulzusom egy pillanat alatt az egekbe szökött.

Ezt most el ne baszd!

- Emlékszel még a mi lagzinkra? - motyogtam. - Valaki feltörte a DJ gépét...

- És a nyitótáncuk alatt egyszer csak megszólalt valami rap a kilencvenes évekből! - mosolygott Alessandra. - Szerintem azóta sem láttam olyan ijedséget az arcodon - tette hozzá nevetve.

- Igen, elég sok dologban jó vagyok, de arra táncolni? Az már meghaladja a képességeimet.

A DJ aztán elég gyorsan úrrá lett a helyzeten, de soha nem tudtunk meg, ki volt a hunyó. Viszont lett belőle egy jó sztori, és soha nem felejttem el, hogy Alessandra milyen lazán vette az egészet. Ha akkor még nem szerettem volna jobban, mint amennyire ésszel fel tudtam fogni, ott helyben fülig beleestem volna.

- Ha lenne egy időgépem és most visszamehetnék tíz évet, sok mindent másképp csinálnék - mondtam. - Többek közt a DJ számítógépe mellé is őrt állítanék. - És úgy szeretnék, ahogy megérdemled.

Oké, ami a DJ gépét illet, az csak vicc volt, de a többi halálosan komolyan gondoltam. Mert hiába vannak milliárdok a

bankszámlámon, ha pont azt az egy dolgot nem kaphatom meg, amire a legjobban vágyom.

Egy második esélyt. Tőle.

- Hát, igen... - Alessandra mosolya szomorú lett. - De nincs értelme a múltban élni.

- Nem. Tényleg nincs! - A torkom elszorult. A szívdobogásom megint felerősödött a bordáim mögött. - Ezért inkább gyere el velem egy randira. Most, mármint a jelenben.

- Dom... - sóhajtott fel.

- Brazíliában még soha nem randiztunk. Eddig mindig a családdal voltunk, amikor ide utaztunk.

- Ez azért még nem elég ok...

- Nekem ahhoz nem kell külön ok, hogy veled legyek, *amor*. De felsorolok tízezret is, ha csak az kell hozzá, hogy igent mondj.

Láttam, hogy nyelt egy nagyot.

- Mindig annyira tudod, mikor mit kell mondani.

- Dehogy tudom! - Bárcsak úgy lenne! Bárcsak kimondtam volna azt az ezer dolgot, és bárcsak feltettem volna azt az ezer kérdést, amit kellett volna! Ahelyett, hogy csak legyintettem ezekre. - Nézd, nem azt kérem, hogy akkor most egyből költözz vissza, sőt azt sem, hogy kezdjünk el rendszeresen randizni... - mondtam. - Egyszerűen csak szeretnék annyi időt tölteni veled, amennyit megengedsz.

Nem válaszolt.

- Tudom, hogy ezzel nem teszem jóvá a külön töltött éjszakákat meg a lemondott közös programokat, de... nem is tudom... - A frusztráció és a reménytelenség kikezdte a hangomat. - Rohadtul sajnálom! Az egészet, de tényleg!

A retorika itt már nem segített. A lényeghez nem kellett nagy szókinsz. A megbánás, a szégyen és a büntudat ebbe az egy szóba sűrűsödött.

Sajnálom.

A zene véget ért. A táncot abbahagytuk, de mintha a lábunk gyökeret eresztett volna, miközben a szívem továbbra is vadul zakatolt.

- Jó, egy randi - mondta végül Alessandra. A megkönnyebbülés hullámai végigszaladtak a testemen, ő viszont mindjárt le is fékezte őket, amikor hozzátette: - De aztán ennyi! Ez nem azt jelenti, hogy akkor most megint járunk! EÉ azt sem, hogy nem találkozhatok más férfiakkal. Ha úgy döntök, hogy másokkal is randizni akarok, akkor úgy döntök, és te nem fenyegetheted meg őket, és más módon sem tehetsz keresztbe!

A pusztá gondolatra is megfeszült minden izmom, hogy valaki mással randizzon, de sikerült elfojtanom a zsigeri reakciómat. Azért annyi eszem nekem is volt, hogy lássam, mire megy ki a játék. Teszt és büntetés. De voltam annyira kétségbeesett, hogy elfogadjam ezt a feltételt.

Határozottan rábólintottam hát, mielőtt még visszavonná az ajánlatát. Egy randi. Jól van, ezzel már lehet kezdeni valamit.

- Megegyeztünk.

Alessandra

Hogy mit csináltál? - láttam Sloane rosszállással teli arcát a képernyőn.
- Mi a francért mentél bele egy randiba a volt férjeddal? Te szívész valamit? Most rögtön repüljek oda?

- Nem! Nem olyan szörnyű a helyzet, mint amilyennek elsőre hangzik. Megmondtam neki, hogy csak egy randi, és ez nem jelenti, hogy mindjárt járunk is, és nyugodtan randizhatunk másokkal is.

- És randizol másokkal?

- Nem, egyelőre nem - ismertem be. - Majd ha visszamegyek New Yorkba.

Két nap telt el anyám esküvője óta, és összehoztunk egy online beszélgetést, hogy a barátnőimnek elmondjam, mi minden történt a héten. Az anyámék tegnap elmentek nászútra, Marcelo pedig reggel visszarepült São Paulóba, mert már nagyon várták a munkahelyén - az esküvőre mindössze egy extra szabadnapot kapott a főnökétől -, szóval most csak az enyém volt a család riói lakása.

Még nem volt meg, hogy pontosan mikor utazom vissza. Már december közepe volt, akár újévig is ellehetek itt. Isabella azt mondta, hogy a bolttal minden rendben, az online áruház pedig még mindig szünetelt. Semmi okom nem volt hát, hogy New Yorkba menjek.

- De mégiscsak azzal randizol, akitől két hónapja váltál el - mondta Vivian szelíden. - Mi csak aggódunk, hogy...

- ...visszaesel - fejezte be helyette Isabella. - Mármost érted, egy gazdag, dögös pasi elrepül utánad egészen Brazíliáig, csak azért, hogy

visszaszerezzen... Oké, én meg tudom érteni, hogy odavagy érte, de azt azért te sem hiszed, hogy ez majd megoldja a problémáidat?

- Nem, és nem vagyok oda érte! - A hangom kicsit megremegett a féligazságtól. - Csak ismerem Dominicot! Egyszerűen nem adja fel, amíg meg nem kapja, amit akar. Úgyhogy szépen elmegyek vele egy randira, aztán mehet isten hírével.

Mondjuk ez így azért sokkal könnyebbnek hangzott, mint amilyen valójában volt, de Dominic ahhoz túl büszke, hogy tétlenül végignézze, ahogy más férfikkal randizom, ő meg a partvonalról könyöröggön egy kis figyelemért. Szerintem legfeljebb egy hónapig fog még így teperni.

- Hát, ha te mondd... - Isabella nem volt meggyőzve. - De azért remélem, tudod, mit csinálsz, te csaj! Mi csak nem akarjuk, hogy megint tönkrevágd magad.

- Nyugi, nem fogom. Ígérem.

Kopogás szakított félbe. A hűtőben nem volt semmi kaja, úgyhogy rendeltem valamit reggelire.

Gyorsan megígértem még a barátnőimnek, hogy majd elmesélem, mi volt Dominickal, és kiszálltam a beszélgetésből. Ahogy odaléptem a bejárati ajtóhoz, arra számítottam, hogy az ételfutár lesz az.

Ehelyett két széles váll és szálkás izmok töltötték be az ajtót. A szemem gyorsan végigfutott a fehér pamuton, fel a cserzett bőrön, a feszes nyakizmokon egészen a sötétkék szempárig.

- Kajáltál már? - kérdezte Dominic köszönés helyett, annyi időm sem volt, hogy megkérdezzem, mi a fenét keres anyám ajtaja előtt reggel kilenckor.

- Nem, de már rendeltem valamit.

- Hadd találjam ki! Açaít a Mimi Sucosból?

Karba tett kézzel néztem rá.

- Lehet... - Most komolyan ennyire kiszámítható vagyok?

- Akkor mondd le! - mondta olyan határozottan, hogy kis híján már fogtam is a mobilomat, hogy sztornózzam a rendelőt. - Elviszlek egy jobb helyre.

- Hova? - A Mimi Sucos készítette a legjobb agait a városban.

Arcán kaján vigyor jelent meg, amitől a szívem kénytelenkedően, de mégiscsak repesni kezdett.

- Majd meglátod.

Valami olyasmire számítottam, hogy Dominic meghív egy divatos villásreggelire, esetleg egy szép tengerpartra, egy privát piknikre... És tulajdonképpen így is lett.

Florianópolisban.

A Riótól repülővel másfél órányira fekvő Floripa (ahogy a helyiek nevezik) az eldugott öblök, káprázatos tengerpartok és lenyűgöző túraútvonalak valóságos Mekkája. Egyik fele a szárazföldön található, a másik pedig a Santa Catarina-szigeten, és nekem Bahia mellett ez a kedvenc helyem Brazíliában.

Két órával azután, hogy Dominic megjelent az ajtóban, a magángépével már le is szálltunk Floripában. Egy bérelt autó várt minket a kifutón, és elvitt bennünket a város legfényűzőbb szállójába.

- Azért ez is van olyan jó, mint Mimi's, nem? - vigyorgott Dominic, amikor két felszolgáló valóságos lakomát pakolt elénk az asztalra.

Az elnöki lakosztály erkélyén ültünk, ahonnan pazar kilátás nyílt a tengerpartra. Odalent a fehér homokon heverésző emberek akkorának tűntek, mint a hangyák, a szél a hullámok és a nevetés halk moráját hozta felénk.

- Ez hihetetlen! - csóváltam a fejem, még akkor is, amikor a gyomrom már hangosan korgott, ahogy megéreztem a friss rántotta és a sütőből kivett mindenféle finomság mennyei illatát. A repülőn is bekaptam valamit, de egy kosár vajas pao de queijóhoz semmi sem fogható, ha arról van szó, hogy az ember lányát túlzott szénhidrátbevitelre kell csábítani. - Nem túlzás ez egy kicsit? Egy egyszerű villásreggeli Rióban ugyanúgy megtette volna.

- Ez mégiscsak az első randink. - Dominic hajába belekapott a lány tengeri szellő. Amióta utánam jött Brazíliába, szépen lebarnult, és most a fehér pólóban és rövidnadrágban egész kipihentnek látszott. - Úgyhogy a legjobbat érdemled - mondta, mintha mi sem lenne természetesebb.

A kísértés ádáz harcot vívott az életösztönömmel. Tudtam, hogy nem lenne szabad elcsábulnom, de képtelen voltam ellenállni, hiszen csupa olyasmi vett körül, amit imádtam.

Finom ételek. Tenger. Napsütés. Dominic.

Az utolsó gondolatot gyorsan el is hessegettem, majd kikaptam egy sajtos kenyeret a kosárból, és félbetörtem. *Nyugi! Nem vagy oda érte!* - figyelmeztettem a hasamban verdeső pillangókat. Élvezem az ingyen kaját meg az ingyen utat, aztán megyek haza. Ennyi.

- Florianópolis és Bahia között vacilláltam, de aztán arra gondoltam, hogy Floripában régebben voltál már. - Dominic biccentéssel megköszönte a felszolgálóknak a közreműködést, akik rögtön el is vonultak, és diszkréten becsukták jnaguk mögött az erkélyajtót. - Így aztán idejöttünk. - Akár lehet belőle egy hosszú hétvége is.

A pillangókat gyorsan leöntöttem egy korty narancslével, és másra tereltem a szót.

- Neked nem kell visszamenned New Yorkba? Jó ideje eljöttél már.

Persze eltekintve az ügyfelekkel való személyes találkozóktól, valószínűleg minden mást el tudott intézni távolról is, de Dominic szerette rajta tartani a szemét a cégen, mindig tudni akarta, mi zajlik az irodában. A Davenport Capital volt az ő királysága, ahol vasökölrel uralkodott. Soha nem hittem volna, hogy képes ilyen sokáig távol maradni tőle.

- A lényeges dolgokat innen is meg tudom csinálni - erősítette meg a feltételezésemet.

- Az igaz.

Egy darabig csak szép csendben falatoztunk. Nem kínos csend volt ez, inkább olyan, amelyet a bizonytalanság táplál. Mégis hogy kell

viselkedni egy első randevún, ha a partnered történetesen az, akivel tíz évig éltél házasságban?

Az időjárás túl hétköznapi téma lett volna, minden egyéb viszont túl veszélyesnek tűnt. Ahányszor csak kinyitottam a szám, hogy valami beszélgetésfélét kezdeményezzek, bármi is lett volna a téma, mindig volt benne valami, ami kettőnkre emlékeztetett.

A florianoápolisi túraútvonalakról a nagy kirándulásaink ugrottak be New York állam északi részén.

A legújabb akciófilmről az, ahogy pattogatott kukoricával a kezünkben egymás után néztük meg a *Halálos iramban* filmeket még a kapcsolatunk elején.

Az anyám Fidzsi-szigeteki nászútján készült Instagram- videókról pedig a mi jamaicai nászútunk jutott eszembe. Akkoriban még nem engedhettünk meg magunknak fényűző lakosztályokat, így aztán egy hangulatos kis házikót béreltünk a tengerparton, és egész héten csak úsztunk, finomakat ettünk és még finomabbakat szeretkeztünk. Életem egyik legjobb hete volt.

A nosztalgia fájdalmas hullámai szaladtak át a szívemen. Én magam mondtam Dominicnak, hogy a múltat nem lehet visszahozni, de azt hiszem, bármit megadnék érte, hogy visszafordíthassam az idő kerekét, hogy újra kiélvezhessem azoknak a napoknak minden másodpercét.

A sors iróniája, hogy az ember folyton vágyakozva gondol vissza a régi szép időkre, de ott és akkor, amikor benne van a pillanatban, valahogy soha nem értékeli kellőképpen, és csak akkor jön rá, milyen boldog volt, amikor az idő már tovaszárgaldott.

- Nemrég találkoztam az öcsémrel - mondta Dominic halkan.

Ez olyan váratlanul jött, hogy hirtelen felkaptam a fejem. Annak idején több mostohatestvére is volt, de csak egyet tartott igazán a testvérének.

- Romannal?

Nemigen szokott a családjáról mesélni. Annyit tudtam, hogy az apja meghalt, az anyja pedig még kisbaba korában eltaszította, és mindegyik nevelőcsaládot szívből gyűlölte, ahol csak megfordult. Azt is említette,

hogy ő és Roman közel álltak egymáshoz, de aztán Romant gyűjtogatásért javítóintézetbe zárták. Ennyi.

- Igen. Aznap este, ott a bárban, miután kijöttünk a mosdóból... - Az arcom hirtelen felforrósodott annak emlékére, hogy mit is csináltunk mi ott, abban a mosdóban. - Utána meg ott volt a LeBoudoir megnyitóján is.

Ez azért elég meglepő. Hiszen ott én szinte mindenkit ismertem. Az egyetlen, akit nem tudtam hova tenni, az az volt, aki...

Lelki szemeim előtt megjelent a jéghideg zöld szempár és a holtsápadt arc.

- Akkor ő volt az, aki nekem jött... - hűtötte le a bőrömet a felismerés. Utána kivettem a fejemből, de abban a pillanatban... valahogy nagyon nyugtalanító volt az a pár másodperc. - Ő volt Roman?

Az alapján, ahogy Dominic korábban mesélt róla, inkább egy vézna fiúcskát képzeltem el, kicsit durcás vagy morcos arckifejezéssel, nem pedig olyasvalakit, aki inkább emlékeztetett egy bérgyilkosra. Habár az is igaz, hogy kamaszkorukban találkoztak utoljára. Ennyi idő alatt Roman alaposan megváltozhatott.

Dominic kurtán bólintott. Gyorsan elmondta az egészet, bár ami azt illeti, nem sok minden volt, amiről mesélhetett.

- Aztán azóta a vacsora óta nem láttam és nem hallottam róla semmit. Ráállítottam pár embert, hogy keressék meg, de egyelőre nem akadtak a nyomára.

- Talán végzett a dolgával a városban, és elutazott - vettem fel.

- Nem. Még New Yorkban van - mondta Dominic határozottan. - Ha nem úgy lenne, akkor már megtalálták volna.

Az igaz. De ha Dominic pénzével és kapcsolataival nem képesek felkutatni... Hirtelen nyugtalan remegést éreztem a gyomromban.

- De hát csak nem akar bántani téged, ugye? Hiszen ti közel álltatok egymáshoz, nem?

- Hát igen, de itt a múlt idő a lényeg. Attól tartok, sosem bocsátotta meg, hogy annak idején nem hazudtam neki alibit, amikor elkapták -

futott át egy árnyék Dominic arcán. - Párszor kerestem azóta, de olyan volt, akár egy szellem. Azt hittem, nem is él már.

A hangjából csipetnyi bűntudatot éreztem ki.

Dominicnak soha nem volt sok barátja, de azon kevesek mellett a végsőig kitartott, akik hozzá hűségesek voltak. Valamikor mesélte, hogy Roman többször is elvitte a balhét helyette. Egyszer, amikor Dominic pénzt lopott a nevelőanyjától buszjegyre, hogy elmehessen megnézni egy közeli főiskolát, Roman szintén megvédte, és azt mondta, ő nyúlta le a pénzt, mert randira hívott egy lányt. A nevelőanyjuk meg olyan erősen elverte a nadrágszíjával, hogy szegény napokig nem tudott a hátán aludni.

Dominic soha nem mondta, de így is tudtam, mennyire nagyon sajnálja, hogy a dolog Romannal úgy ért véget, ahogy.

- Szeretnéd újra tartani vele a kapcsolatot? - kérdeztem szelíden. - Hosszú idő telt el azóta. Mindketten megváltoztatok.

- Az a helyzet, hogy nem bízom benne - mondta kitérően. - De tudni akarom, mi a fenét keres New Yorkban, és hogy miket művelt azután, hogy kikerült a javítóintézetből. Ez minden.

Volt egy olyan érzésem, hogy Dominic nem mondott el mindent. Sok megoldatlan problémája volt Romannal, de ha még mindig házások is volnánk, akkor sem az én dolgom lenne begyógyítani a múltjának sebeit. Bizonyos utakat az embernek egyedül kell végigjárnia.

Egy másik erkélyről hangos nevetés hallatszott, ami aztán elsöpörte a töprengő hangulatot.

- Ne haragudj - dörzsölte meg az arcát. - Nem éppen ilyen beszélgetést terveztem az első randinkra, csak New Yorkról kérdeztél, és... - nyelt egy nagyot. - Te vagy az egyetlen, akinek valaha is meséltem Romanról.

- Tudom - mondtam halkan. - Nem kell bocsánatot kérned.

Ez volt az a Dominic, aki annyira hiányzott nekem. Aki megnyílt és őszintén beszélt velem, aki nem bújta valami felismerhetetlen álarc és vaskos pénztárca mögé. Tudom, attól rettegett, hogy ha az emberek

belátnak a függöny mögé, akkor fejvesztve menekülnek tőle, pedig éppen ezek a féltve őrzött titkok tették őt igazán emberré. A legtöbben a mítoszra, a legendára kíváncsiak, amikor Dominic Davenporttra gondolnak. Én nem, én az embert akarom.

Pontosabban *akartam* - emlékeztetett egy szigorú hang a fejemben.
Ne felejtse el, ez itt most nem igazi randi!

Nem felejtettem el. De azért azt se felejtsük el, hogy magánrepülőgép ide, pazar ételek és luxuslakosztály oda, eddig nekem mégiscsak ez az egyszerű, őszinte beszélgetés tetszett a legjobban.

Luxussal engem nem lehet levenni a lábamról, de ez a sebezhetőség... ez addig ostromolta a védelmi vonalamat, míg egy része csak megadta magát.

Alessandra és Dominic

ALESSANDRA

Dominickal az első napunkat Floripában semmittevással töltöttük. Valakit megkért, hogy hozzon nekem egy bőröndnyi új ruhát meg sminkkészletet, mivel nem úgy készültem, hogy éjszakára is itt maradunk, és lefoglalt egy másik lakosztályt is arra az esetre, ha nem akarnék egy fedél alatt maradni vele. Végül megegyeztünk, hogy maradhat, de csak külön hálósobában. Az elnöki lakosztály olyan hatalmas volt, hogy simán ki tudtunk térni egymás útjából, ha ahhoz volt kedvünk.

Arra számítottam, hogy majd teljesen be lesz táblázva a nap mindenféle programokkal, de Dominic meglepő módon rám bízta, hogy mint csináljunk. A közös étkezéseken kívül tisztes távolságot tartott - talán néha már kicsit túlzásba is vitte. Másnap reggel olyan érzésem volt, mintha ez nem is randi lenne, hanem egy munkatársammal jöttem volna el valami kiküldetésre.

- És mi ezzel a baj? - kérdezte Isabella. Felhívtam, hogy megkérdezzem, minden rendben van-e a bolttal, mivel előző nap a csoportos csevegés során nem volt lehetőségünk erről beszélni. - Ott heverészel a medence partján, amíg csak akarsz, aztán ha meguntad, hazajössz. Nem ezt akartad?

- De, talán. Csak valahogy olyan más így, hogy ennyire passzívan viselkedik. - Most komolyan csak azért repültünk el ide, hogy rám hagyjon mindent?

- Hát, nem tudom. Az emberek néha változnak. De mindegy is, a lényeg, hogy érezd jól magad, és ne gondold a munkára, oké? - mondta Isabella. - Sloane ezerrel szervezi a megnyitódát, én meg imádom, hogy körülöttem így zajonganak a munkások, miközben írok. - Ő volt az egyetlen, aki ha ilyesmit mondott, azt komolyan is gondolta. Isabella zajban tudott igazán jól koncentrálni. - És a hétvégén fel ne merj hívni még egyszer! Ha vészhelyzet van, majd én hívlak.

- Jól hangzik - nevettem. - És még egyszer köszönöm, Isa!

Tényleg szerencse, hogy Vivian bemutatott Sloane-nak és Isabellának. Az egyetemi barátnőimmal már évek óta nem tartom a kapcsolatot, és bár voltak alkalmi ismerőseim New Yorkban, úgy igazán soha nem éreztem magam egyetlen baráti csoport tagjának sem, amíg Vivian a szárnyai alá nem vett.

Iszogatások, shoppingolás, csajos esték... A barátságunk is csak megerősítette bennem azt az érzést, hogy rengeteg dologból kimaradtam a házasságom alatt. És most itt nemcsak a meghitt beszélgetésekre gondolok, hanem az ilyen apró dolgokra is, amelyek mind hozzátartoznak a normális élethez.

Mert az, hogy feladtam a céljaimat valaki más kedvéért, az nem volt normális. Hogy a hobbijaim helyett inkább a társasági kötelezettségekre koncentráltam, csak azért, mert azok jobban szolgálták a férjem üzleti érdekeit, az sem volt normális. Hogy mellékszerepet játszottam főszerep helyett egy párkapcsolatban, az meg aztán végképp nem volt normális.

Dominicnak megvoltak a maga hibái, de azért valljuk be, nem csak rajta múlt, hogy így félrementek a dolgok. Nekem már sokkal korábban ki kellett volna állnom magamért, mindazért, amit akartam. Persze fiatalon még azt hittem, hogy a szerelem önmagában elég ahhoz, hogy bármilyen problémát meg tudjunk oldani, de aztán rá kellett jönnöm, hogy a felnőttléthez nagyon is hozzátartozik az a felismerés, hogy a jól működő kapcsolathoz elengedhetetlen, hogy az ember önmagát is szeresse, ne csak a párját.

Letettem a telefont, magamra kaptam egy könnyű kis ruhát, és kimentem a nappaliba. A napsugarak szelíden hatoltak át az üvegfalon, és arany árnyalatokat festettek a halvány tölgyfa padlóra. A gyomrom hangosan korgott az éhségtől, de nem igazán tudtam eldönteni, hogy most akkor hívjam a szobaszervizt, vagy inkább várjak Dominicra.

Elindultam a szobája felé, és már épp kopogni akartam, amikor meghallottam a hangját odabentről.

- ...mondom, hogy nem tudok visszamenni New Yorkba most hétvégén. - Mély hangjától kellemes borzongás futott végig a hátamon. - Nem érdekel! Mondd meg Grossmannak, hogy várnia kell! - Rövid szünet. Látni ugyan nem láttam, de el tudtam képzelni az ingerült arckifejezését. - Ezért fizetlek, Caroline! Oldd meg valahogy, mert én addig nem megyek haza, amíg Alessandra itt van. Ez nem vita tárgya.

A nevem hallatán liftezni kezdett a gyomrom. Azt eddig is sejtettem, hogy Dominic rengeteg üzleti lehetőségről marad le, amíg itt tölti az időt velem, de sejteni valamit, vagy így élőben megtapasztalni, az két különböző dolog.

Még akkor is a hallottak hatása alatt voltam, amikor kinyílt az ajtó, és Dominic majdnem felbukott bennem. A bosszúság rögtön eltűnt az arcáról, és helyét átvette a meglepetés.

- Alessandra? Mi a baj?

Hirtelen szomorúság szorította el a szívemet a gondolatra, hogy szerintem csak akkor jövök ide hozzá, ha valami baj van.

- Semmi... - babráltam a karkötőmmel. - Az étkezéseken kívül terveztél mára valami programot?

- Délutánra béreltem egy kenut - mondta óvatosan. - Mert?

- Szóval akkor délelőttre nincs semmi?

Csak ingatta a fejét.

- Akkor jó! - mondtam, és ott helyben döntöttem. - Mert elmegyünk a piacra.

DOMINIC

Florianópolisban a piacot egy régi gyarmati épületben rendezték be a város központjában. Rengeteg stand, rengeteg ember, ruhákat, élelmiszereket, kerámiákat és helyi kézműves termékeket árusító kofák. A levegőben angol és portugál szavak repkedtek, ahogy az idegenvezetők kalauzolták át csoportjukat a bódék között, a helyiek pedig az anyanyelvükön alkudoztak.

Reggeliére Alessandrával bedobtunk pár coxinhát (ami valójában olyan, mint egy krokett, csak csirkehúsból), ahogy a standok között sétálgattunk.

- Szerinted melyik a szebb? - mutatott fel két sálat. - Én nem tudok dönteni.

Hosszasan bámultam őket. Tök ugyanúgy nézett ki mindkettő.

- Az - mutattam a jobb oldalra.

- Oké, kösz! - mondta, és megvette a másikat. - Most mi van?

- Semmi. - Tudtam, hogy úgyis a másikat választja. Mindig ezt csinálta. Direkt a másikat vette meg. Volt egy olyan érzésem, hogy a női divatot illetően nem tartja sokra az ízlésemet, amin akár meg is sértődhettem volna, volna teljesen igaza.

Röpke pillantást vetettem rá, de már mentünk is a következő bódéhoz. Szándékosan nem tábláztam be a napjainkat Florianópolisban. Nem akartam tolakodó lenni, vagy arra kényszeríteni, hogy most akkor aztán minden percet velem töltsön, amíg itt vagyunk. Úgyis több napig maradunk, ráérünk, gondoltam, szép lassan majd csak kialakul, hogy mihez lenne kedve, úgyhogy tulajdonképpen kellemes meglepetésként ért, amikor előállt ezzel a piacdologgal.

Én mondjuk jobb szerettem a Michelin-csillagos éttermeket, Alessandra viszont imádta az ilyen kifőzdéket.

- Felhívtad a céget ma reggel? - kérdezte. - Hallottam... Vagyis, mintha úgy hallottam volna, hogy Caroline-nal beszélsz.

- Ja, csak átbeszéltük, hogy állnak a dolgok. - Most, hogy nem voltam jelen, Caroline volt a szemem és a fülem, és minden héten részletesen beszámolt a történetekről. Az egyik fontos ügyfelem ezen a hétvégén New Yorkba látogat, de én csak azért nem fogok hazarepülni, hogy fényezzem az egóját, ugyanis most sokkal szívesebben töltöm az időt itt, Brazíliában Alessandrával.

- Ha már a munkánál tartunk, a boltoddal minden rendben? - kérdeztem. - Hallom, Isabella lett a főnök, amíg te itt vagy. - Hiába, Kai már csak ilyen. Mindig is megbízhatóan és pontosan továbbította a híreket.

- Igen, és Monty a helyettese - nevetett Alessandra. - Ha jól tudom, az egyik munkás majdnem szívrohamot kapott, amikor meglátta a kígyót, de a jelek szerint jót tesz a munkamorálnak a jelenléte. Az emberek valahogy szorgalmasabban dolgoznak, ha egy piton bámulja őket.

Pedig a királypiton az egyik legbarátságosabb hüllőfaj, de a legtöbben csak a kígyót látják benne.

- A préselt virágokhoz nem értek, de ha üzleti vagy pénzügyi kérdésekben bármi segítségre lenne szükséged, csak szólj! - Ezt már két évvel ezelőtt is felajánlhattam volna, amikor elindította az online vállalkozását, de annyira csak a saját dolgaival voltam elfoglalva, hogy csak több héttel később esett le, hogy Alessandra egyedül összerakott egy vállalkozást. Egy szót sem szólt róla, valószínűleg mert úgy gondolta, túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy ilyesmivel foglalkozzam. Kaitól tudtam meg.

- Köszönöm! - biggyesztette az ajkát Alessandra.

- Már az induláskor ott kellett volna lennem melletted. - Éreztem, hogy a szégyen rám veti magát. - Céget alapítani, azért az nem semmi.

- Nem gond! Akkoriban csak egy kis online üzlet volt az Etsyn. Azért ezzel még nem kerültem be a világ 500 legnagyobb cége közé.

Ezen most valahogy nem tudtam mosolyogni. Ha tényleg nem lett volna gond, akkor a kapcsolatunk most nem itt tartana.

- De komolyan! Ha bármire szükséged van, hívj fel bátran! Ha értekezleten vagyok, az irodában akkor is tudják, hogy téged kapcsolniuk kell. - Amúgy a Floria Designs nagyon is sikeres volt, szóval nem hinném, hogy túlzottan rászorulna a segítségemre, de attól még a lehetőséget nyitva hagytam.

Hirtelen a büszkeség majd szétfeszítette a mellemet. Nagyon bántam, hogy lemaradtam életének arról a mérföldkövéről, hogy elindította az első vállalkozását, ugyanakkor rohadtul büszke is voltam arra, amit felépített.

- Miért pont préselt virágok? - próbáltam valahogy fenntartani a beszélgetést. Mert tudtam, hogy ha elhallgatunk, megint visszahúzódik, és szerettem volna minél tovább élvezni ezt az állapotot.

- Az az igazság, hogy unatkoztam, és kellett egy hobbi. - Az arcát enyhe pír borította. - A virágokat meg mindig is szerettem, és valahogy rátaláltam egy ilyen „csináld magad” oktatóanyagra, ami azt mutatta be, hogyan kell a virágokat lepréselni. Aztán kipróbáltam, és nagyon tetszett. Hát így - vonta meg vállát. - A többi már történelem.

- És mi vitt rá arra, hogy a hobbiból vállalkozást indíts?

- Nem is tudom - mondta elmerengve. - Azt hiszem, akartam valamit, amit a sajátomnak nevezhetek. Hiszen annak idején mindenünk a tiéd volt. A házunk, az autók, a ruhák. Még ha én is vettem őket, mindent a te pénzedből fizettünk. Szóval eljutottam arra a pontra, hogy... - nyelt egyet - ...hogy már úgy éreztem, nem is vagyok önmagam. Kellett valami, ami... nem is tudom... ami valahogy azt mutatja, hogy én is létezem. Érted? Hogy számítok. Mint egyén, nem csak mint valakinek a felesége, vagy valakinek a lánya vagy a nővére.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy nem is sétálunk már. Nem tudom, mikor álltunk meg, vagy hogy mióta álltunk ott, de ha akartam volna, se bírtam volna megmozdulni.

Azt eddig is tudtam, hogy Alessandra nem volt boldog a házasságunk alatt. Hiszen ezért is váltunk el. De azt egész eddig nem fogtam fel, milyen mélyen is gyökerezett benne ez a boldogtalanság,

hogy nemcsak a kapcsolatunkkal nem volt elégedett, hanem önmagával sem.

Én hülye meg azt hittem, hogy ha mindenre van pénzünk, és ha neki nem kell vágyania semmire, mert mindene meglesz, akkor majd boldogok leszünk. Az elején egy vasunk sem volt, én pedig soha többé nem akartam lesülyyedni arra a szintre. Csak azt nem vettem észre, hogy neki nem az anyagi jólét a legfontosabb.

Hanem az együtt töltött idő. Az odafigyelés. A beszélgetések.

Ez pedig marhára nem pénzkérdés. Csak én annyira azon voltam, hogy a pénz számunkra soha többé ne legyen probléma, hogy semmi másra nem figyeltem.

- Számítasz - mondtam. - Nagyon is számítasz.

Talán ő volt az egyetlen, aki valaha is igazán számított. És még ha soha többé nem is fog szeretni, még ha kudarcot is vall minden próbálkozásom, hogy visszaszerezsem, akkor is ő lesz számomra a Nap, amely körül az egész világom kering.

Alessandra szemében furcsa fény csillant. És bár gyorsan elkapta a tekintetét, a remegő hangja elárulta.

- Hát... na jó... ennyit mára a lelkizésből! Még rengeteg árus portékáját meg akarom nézni, mielőtt elmegyünk arra a csónakázásra.

A délelőtti hátralévő részében aztán megmaradtunk a biztonságos témáknál: sport, ételek, időjárás. De én továbbra is azt az arckifejezését láttam magam előtt, amikor elmesélte, hogy miért is nyitotta meg a Floria Designst.

Amikor végeztünk a piacozással, egy közeli osztrigabárban ebédeltünk (a reggeli az ő ötlete volt, én választottam az ebédet), utána pedig elindultunk a kenukölcsönző felé. Alessandrával annak idején kenuzni mentünk a nászutunkon, és arra gondoltam, ezzel a kis programmal felidézhetem a boldogabb napokat. Hiszen egyszer már működött a dolog közöttünk. Miért ne működhetne újra?

Sajnos hosszú évek óta nem kenuztunk már, úgyhogy a képességeink... enyhén szólva berozsdásodtak.

- Talán ez mégsem volt olyan jó ötlet - mondta Alessandra a vadul billegő hajóban. Aztán zaklatottan körülnézett. A legközelebbi hajók is egész parányinak tűntek a távolban. - Kellott volna kérnünk egy túravezetőt.

- Ugyan minek? - húztam meg az evezőt, mire a kenu még erősebben inogni kezdett. - Csak el tudunk irányítani egy csónakot, nem?

- Ez is ilyen macsóízé? - fordult hátra. - Mint hogy a férfiak soha nem kérnek útbaigazítást senkitől, ha eltévednek? Akkor sem lennél hajlandó segítséget kérni, ha felborulnánk?

- Ne már! Ez egy lagúna - mondtam. - Nem kell ide segítség! - Arról nem is beszélve, hogy egyedül akartam lenni vele. Eszem ágában sem volt odaültetni közénk valakit harmadiknak, hogy gajra vágja nekem a randit. - Nyugi! Minden oké lesz.

- Ha te mondd... - jött a kétkedő válasz.

De bármennyire is kételkedett, ahogy beljebb mentünk, a kenu egyre stabilabban mozgott alattunk. Én sem voltam már olyan feszült, és kicsit hátra is dőltem, hogy élvezzem a környezetet. Meg tudtam érteni Alessandrát, hogy miért imádta annyira ezt a helyet. Olyan volt, mintha...

- Ūristen! - visította. - Ez egy delfin, vagy mi?

- Nem hiszem, hogy errefelé lennének... Ále, ne! - De már késő volt. Hirtelen annyira bedőlt, hogy a kenu egy pillanat alatt felborult, mi pedig annak rendje és módja szerint belecsobbantunk a hideg vízbe.

A visítása és az én káromkodásom egyszerre töltötte meg a békés levegőt. Aztán a víz összezárult a fejünk felett, és minden elcsendesedett, mígnem köhögve és prüszkölve fel nem jöttünk a felszínre. Szerencsére esés közben kioldottuk magunkat, így aztán nem ragadtunk a csónak alatt, de az, hogy itt kell taposnom a vizet a lagúna kellős közepén, hát... ez nem szerepelt a terveim között.

Egy még cikornyásabb káromkodással nyugtáztam a helyzetet.

Alessandrára néztem, akinek remegett a válla, miközben eltakarta az arcát.

A rémület azonnal elsöpörte a bosszúságomat.

- Mi az? Megsérültél? - Te jó ég, beverte a fejét? Beletelne egy kis időbe, amíg sikerül visszafordítani a kenut, de legalább...

Aztán egy ismerős hang jött ki az ujjai között. Csak nem... nevetett?

Elvette a kezét az arca elől. És nem. Nem nevetett, egyenesen vinnyogott a röhögéstől, olyannyira, hogy már hangot se bírt kiadni.

- Jól vagyok - nyögte ki nagy nehezen, és úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult. - Csak... úgy nézel ki, mint...

Hunyorogva néztem rá, pedig a szám még mindig remegett. Én nem találtam annyira viccesnek a helyzetünket, de a nevetését hallva nekem is muszáj volt mosolyognom.

- Mint mi? Mint egy delfin? - kérdeztem.

- Nem - mondta bocsánatkérés nélkül. - Mint egy ázott patkány.

Ez még jobban meglepett, mint a hideg víz, amikor beborultunk.

- Egy nagy fenét! Ne már!

- De igen, bocsi! - Alessandra végre abbahagyta a nevetést, de a vidámság ott maradt az arcán. - Te nem látod magadat! Én viszont igen, úgyhogy jobban meg tudom ítélni - mondta, majd felsikított, amikor egy hatalmas adag vizet fröcsköltem az arcába. Kitérőlt a cseppeket a szeméből, és rám bámult.

- Te lefröcsköltél?

- Véletlen volt - vontam meg a vállam.

Alig hagyták el a szavak a számát, ő máris megtorolta, és a következő pillanatban vad vízi csata vette kezdetét. Nevetés és visítás hangjai töltötték be a levegőt.

Olyanok voltunk, mint a parton szabadon engedett gyerekek, és levegőt is alig kaptam a támadásai után, de volt valami végtelenül felszabadító az egészben, úgyhogy nem is érdekelt. Mit számított, hogy időtlenül viselkedtünk? Ha egyszer ennyire jólesett?

Mire befejeztük, úgy néztünk ki, mint akik ruhában zuhanyoztak. Kétszer.

Alessandra szemfestéke két fekete csíkban folyt le az arcán. A haja összegubancolódott, a rúzsának pedig már nyoma sem maradt.

- Tudom - mondta, amikor észrevette, hogy bámulom. - Most már nem csak te nézel ki úgy, mint egy ázott patkány.

- Pont nem erre gondoltam.

- Hanem? - mondta valamivel halkabban, ahogy közelebb húzódtam hozzá.

Letöröltem egy kóbor vízcseppet a homlokáról, mielőtt még belefolyt volna a szemébe.

- Hanem arra, hogy... - eresztettem lejjebb a kezemet, de aztán az arcánál egy kicsit elidőztem. - ... hogy te vagy a legszebb dolog, amit valaha is láttam.

A légzésünk felgyorsult a víz lágy hullámai felett. Nevetésünk utolsó visszhangjai is elhaltak, és átadták helyüket a forró, súlyos várakozásnak.

Alessandra ajkai szétváltak. Nem húzódott el, ahogy gyengéden megmarkoltam a haját, és centiről centire közelebb húztam a fejemet hozzá, míg a szánk össze nem ért.

Voltak olyan csókok, amelyeket a szenvedély táplált. Másokban túláradt az érzelem. De ez? Ez felért egy hatalmas

kinyilatkoztatással.

Mert amikor Alessandra felemelte az állát, és visszacsókolt, végre megértettem, ha csak egyetlen pillanatra is, mit is jelent az igazi boldogság.

Se sóvárgás, se reménykedés, se aggodalom. Csak ő. Csak mi ketten.

És nekem nem is kellett semmi más.

Alessandra

Megcsókoltam a volt férjemet.

Megcsókoltam a volt férjemet. És jó volt.

Mi az isten van velem?

Nyögve temettem az arcomat a párnámba. Az ébresztő már háromszor csipogott, de nem bírtam rávenni magam, hogy felkeljek. Mert kikelni az ágyból azt jelentette volna, hogy szembe kell néznem a tegnapi döntéseim következményeivel, és én inkább szerettem volna még a káprázat védelmező buborékában henyélni kicsit.

De sajnos az univerzumnak más tervei voltak. Nem egészen egy perccel azután, hogy elhatároztam, egész délelőtt ágyban maradok, megszólalt a telefonom. Nem foglalkoztam vele. De aztán megint csörgött.

Újabb nyögés szakadt fel a torkomból. Arra gondoltam, bárcsak ne tettem volna be a biztonság kedvéért tegnap a kenukölcsönző egyik értékmegőrzőjébe, amikor kieveztünk. Mert akkor most a lagúna fenekén lenne, és nekem nem kellene beszélnem senkivel - rápillantottam a digitális órára - hajnali negyed kilenckor.

Fogadtam a hívást és kihangosítottam, anélkül hogy a fejemet felemeltem volna, vagy megnéztem volna, ki az.

- Halló?

- Jó reggelt! - csiripelte Isabella. - Na, hogy vagy? Remélem, élvezed a kiruccanást!

- Ez egy kicsit bonyolult... - nyögtem a párnába a választ.

Az a csók tegnap Dominickal túl sokáig tartott. Egyrészt. Másrésztől, ha úgy vesszük, tarthatott volna kicsit tovább is. A valóságban valószínűleg nem csókolóztunk pár percnél tovább, de az a forróság... és az íze oly mélyen bevéődött az érzékeimbe, hogy most, majdnem egy teljes nappal később is tisztán éreztem.

Ahogy a szája lágyan, de határozottan az enyémre simult. Ahogy a nyelvét olyan mesterien érintette az enyémhez. Az a finom bizsergés, ami végigfutott a hátamon, amikor megragadta a hajamat.

Már az emlékétől tiszta libabőr lettem.

- Ja, ja, gondolom... - Isabella mintha kicsit zavarban lett volna. - Khm, csak úgy kíváncsiságból, most épp a szállodában vagy?

- Igen. Szundikáltam még egy kicsit - mondtam, ami tulajdonképpen igaz is volt. Mondjuk meg is lepődtem, hogy ilyen korán hívott. Isabella nem az a korán kelő típus.

Várjunk csak! Miért is hív ilyen korán?

Felültem az ágyban, az adrenalin egyből megindult a véremben.

- Mert? Csak nincs valami baj?

- Hát... - hallottam, ahogy nagy levegőt vesz. - Az van, hogy volt itt egy csőtörés. És hát, az egész üzletet, szóval, érted, előntötte a víz.

A döbbenet leszaggatta rólam a kábultság maradványait. jj[öntötte a víz. Ezek a szavak úgy lüktettek a bőröm alatt, mintha egy másik szívem nőtt volna.

- Mennyire durva? - kérdeztem meglepően nyugodt hangon, pedig a pánik máris elkezdte rövidre zárni az agyamat.

Mást is kellett volna kérdeznem, hogy most akkor mit csináljak, de teljesen lefagytam, amíg Isabella válaszára vártam.

- Eléggé. A víz megrongálta a legtöbb viráglenyomatot, és a villanyvezetékek egy részének is annyi. Most éjjel történt, még nem teljesen mértük fel a károkat. Kai hívott valakit, aki már rajta van. - Éreztem a hangjában a büntudatot. - Annyira sajnálom! Ha előbb jöttem volna...

- Ne már, nem a te hibád! Akkor se tehetél volna semmit. - Isabella már így is óriási szívességet tett nekem azzal, hogy vigyázott a boltra,

amíg távol voltam, amúgy meg ő nem vízvezeték-szerelő. Én sem tudtam volna, hogy mit kell tenni csőtörés esetén.

- Mindegy, csak szólni akartam, de ne aggódj! Mindent kézben tartunk - folytatta Isabella, bár a büntudata még mindig érezhető volt. - Kai már intézkedett, a csövet két órán belül kicserélik. Csak gondoltam, jobb, ha tudsz róla, hogy ez volt.

- Köszönöm, hogy szóltál! - Közben a saját büntudatom is elkezdett formálódni a vállamon. Az ünnepélyes megnyitóig nem egészen két hónap van már csak hátra. Sloane szervezte az egészet, és már egy sor nagymenő vendég kapott meghívót - olyanok, akikre nyugodtan rálehetett bízni, hogy vigyék hírét a dolognak. Egy ilyen üzlet fenntartásához azért valamivel komolyabb stratégia kell, meg nagyobb vevőkör, mint egy online áruházhoz. Ezt most nem szűrhatom el!

Mindezt pontosan tudtam, ennek ellenére két hete itt csücsülök Brazíliában. Persze, kellett egy kis kikapcsolódás, de egy idő után már direkt halogattam a visszatérést. Mert Brazília maga volt az álom, New York viszont a valóság. És most már legfőbb ideje felhagyni a meneküléssel a valóság problémái előtt. Nem tukmálhatom rá a barátnőimre az üzletem megnyitásával kapcsolatos összes terhet. Isabellának ott a könyvírás, Kai meg egy több milliárd dolláros vállalatot vezet. Nem az én csőtörésemmel kellene bajlódniuk.

- Mondd meg Kainak, hogy hagyja, én majd elintézem - mondtam. Azzal rápillantottam a bőröndömre, amely tárva-nyitva hevert a szoba másik végében. - Még ma visszarepülök New Yorkba.

Most muszáj volt Dominic segítségét kérnem. Egyetlen New York-i járatra sem volt szabad hely, és amikor elmondtam neki, mi történt, rögtön kijelentkeztünk a szállodából, és két órán belül már a levegőben is voltunk. Ennyi.

Azért néha tényleg nem árt, ha az embernek van egy magángépe.

Útközben nem beszéltünk a csókunkról. Amikor épp nem ettünk és nem aludtunk, akkor dolgoztunk. Utánanéztem, mit kell tenni csőtörés esetén, mindenből rendeltem pótalkatrészeket, és küldtem egy e-mailt az építési vállalkozóknak, hogy egy darabig le kell állniuk a munkával, amíg el nem hárítottuk a károkat. Dominic meg tette, amit a nagy befektetési cégek vezérigazgatói tenni szoktak.

Próbált segíteni, de visszautasítottam. Már az is hatalmas segítség volt, hogy hazavitt a gépén. Eszem ágában sem volt még több szívességet kérni tőle.

Mire este leszálltunk New Yorkban, valamivel már jobban éreztem magam... amíg meg nem láttam a boltot.

Isabella nem túlzott. Tényleg az egésztest elöntötte a víz. Az egyik gipszkartonfal annyira átázott, hogy le is dőlt, és több elkészült virágos munkám is a víz martaléka lett. Szerencsére a kávézó berendezését még nem szállították ki, de a munkahelyi számítógépem, a nyomtatóm és még egy csomó irodai gép tönkrement.

A folyamatban lévő virágképeim, és a galériámba szánt kiállítási darabok is mind odalettek. Hiába. Ember tervez... Ez több ezer dollárba fog kerülni, és ami a legdurvább, csak a jóisten tudja, hány munkaóra kellene ahhoz, hogy készen legyünk a megnyitóra.

Az el nem sírt könnyek a torkomat szorongatták. Egy ilyen csőtörés csak úgy jön. Nincs hibás. Néha beüt a krach. Mégis, nekem ez most inkább baljós előjelnek tűnt. Mintha az univerzum valamit üzeni akarna. Hogy nekem ez nem való, hogy én sokkal inkább arra vagyok jó, hogy mások álmait váltsam valóra, mintsem hogy a saját álmaimat teljesítsem be.

Csak bámultam a vizes padlót, ahol úgy csillogtak a törött üvegszilánkok, mint az életem megannyi törött kis darabja.

A válasom. A vállalkozásom. A kapcsolatom az anyámmal. Minden félelmem, minden kétségem és bizonytalanságom, amiket sikeresen elfojtottam az életem elveszett éveiben, annak idején, amikor nem is éltem igazán, most áttörték a gátat, és a könnyek csak úgy ömlöttek a

szememből, és rajtuk keresztül csak elmosódva láttam a világot. A világot, amely legyőzött.

Annyira belemerültem az önsajnálatba, hogy képtelen voltam ellenállni, amikor Dominic átölelt és magához húzott. Ragaszkodott hozzá, hogy elkísérhessen a boltba, mivel késő volt már, és én nem vitatkoztam vele. Nem volt hozzá erőm.

Arcomat a mellkasába fúrtam. A helyiséget betöltötték a zokogásom lágy hangjai. Biztos jól telebőgtem az ingjét, de egy szót sem szólt. Ha jobban belegondolok, azóta nem szólt egy szót sem, hogy beléptünk ide. Nem is kellett mondania semmit.

Az, hogy most itt volt velem, többet mondott ezer szónál. És ebben a pillanatban nem érdekelt, hogy mit tett és mit nem tett a házasságunk alatt.

Egyszerűen csak álltam az ölelésében, mélyen magamba szívtam megnyugtatóan ismerős illatát, és hagytam, hogy a karjában tartson.

Alessandra

Egyetlen éjszaka erejéig megengedtem magamnak, hogy az önsajnálatban dagonyázzak.

Miután nagyjából felbecsültem a károkat a boltban, hazamentem, lezuhanyoztam, és úgy aludtam el, hogy közben mélyen sajnáltam magam. De valahol szombat este és vasárnap reggel között az önsajnálatom elszántsággá keményedett.

Éveket töltöttem a pálya szélén. Most, hogy végre nagy nehezen sikerült kilépnem a komforttónámból, nem fogom hagyni, hogy az első szembejövő akadály letérítsen az útról.

Ez csak fizikai kár, nem halt meg senki, nincs pénzügyi katasztrófa. Egy ilyen probléma nagyon is kezelhető. A legrosszabb, ami történhet, hogy el kell halasztanom a megnyitót, na bumm. Persze lesznek bizonyos veszteségek, amelyeket muszáj lesz leírnom, például a vendéglátás. De hát nem lehet mindig nyerni.

E gondolatokkal felvértézve a hétvége hátralévő részében összeraktam a cselekvési tervet, és utánanéztem, honnan tudnék új bútorokat szerezni, illetve a készleteket újra feltölteni. Na, ez azért okozott némi fejfájást. Nekem sürgősen kellett a szállítás, hogy időben rendbe tudjuk hozni a helyiséget a tervezett megnyitóra, márpedig az ilyenekre (különösen az ünnepek alatt) borsos sürgősségi pótlékot számoltak fel. És akkor még finoman fogalmaztam. A bérlői biztosításom a költségek egy részét fedezte, de azért így is elég mélyen bele kellett nyúlnom a zsebembe.

Szerencsére viszont engem nem terhelt felelősség semmilyen kárért. Aident már annál inkább, úgyhogy hétfőn mindjárt be is nézett, hogy felmérje a helyzetet.

- Na, jól van! A jó hír az, hogy ennél sokkal rosszabbul is elsülhetett volna - mondta a bejárás után. Meglepően nyugodt volt, habár gondolom, hogy mivel több ingatlant üzemeltetett, neki már nem ez volt az első csőtörés az életében. - A villanyvezetékek nagyobbik része nem szorul cserére, és a mennyezet sem omlott be.

Gyenge nevetés kapirgálta a torkomat. Ebédidő volt. Reggel hat óta egyfolytában takarítottam a romokat, és valószínűleg úgy néztem ki, mint valami zombi, de arra már nem volt erőm, hogy emiatt még aggódjak is.

- Micsoda mázli! És mi a rossz hír?

Essünk túl rajta, nem igaz? Ha már lehet választani, akkor inkább jöjjön egy nagy pofon, mint ezer kicsi odabökés.

- A rossz hír az, hogy rengeteg virágot kell lepréselned a megnyitóra - simított végig Aiden az asztalon, ahová a tönkrement nyomokat tettem. - Mennyi veszett oda?

- Huszonöt... - fújtam egy nagyot. Már csak az legalább egy hétbe telik, mire mindegyiket sikerül pontosan úgy elrendeznem, ahogy szeretném őket. De ennyit újra legyártani a következő két hónapban... az képtelenség. Hacsak nem mindennap reggeltől estig ezzel foglalkozom. Márpedig ezt a luxust most nem engedhetem meg magamnak. A munkaidőm nagyobbik felét még úgy is az adminisztráció tette ki, hogy voltak virtuális asszisztenseim.

- És mit szólnál hozzá, ha én... - mondta Aiden, de a mondat közepén elhallgatott, mert megszólalt a bejárati ajtó feletti kis csengő.

Élesen kirajzolódó állcsont. Aranyszőke haj. Szálkás izmok és könyörtelen pillantás a személyre szabott szürke öltönyben. *Dominic*.

A sokk hideg hulláma szaladt végig a testemen. Hosszú idő óta ez az első munkanapja. Mi a fenét keres itt?

Egymásra néztünk, tekintetében éreztem a gyengéd aggodalmat, de aztán Aiden felé fordult. Mintha valaki megnyomott volna egy

kapcsolót: az aggodalom hirtelen eltűnt a jégréteg alatt, feszült csend ereszkedett a rommá ázott helyiségre.

- Helló! - mondta Aiden szívélyesen, de a szemében valami egészen más villant. - Alessandra volt férje, ugye?

Nem lehetett nem észrevenni, hogy külön hangsúlyozta a „volt” szót. Most aztán végképp nem hiányzott nekem, hogy még vért is kelljen törölgetnem a padlóról, márpedig pontosan ott fogunk kikötni, ha Aiden tovább provokálja Dominicot.

Dominic szája mosolyra húzódott, de ez a mosoly oly sötét volt és hideg, mint az éjféli jég.

- Találkoztunk már?

- Hogyne! A múltkor épp a kellemes vacsoránk közepén zavartál meg bennünket! - Aiden ugyanúgy mosolygott. - Ahogy most is épp félbeszakítottál valamit.

- Na, ebből elég! - léptem közéjük gyorsan, mielőtt a tesztoszteron elnyelte volna a maradék eszüket. - Bármennyire is lenyűgöz ez a bájcevej, nekem ma még rengeteg dolgom van. Szóval: Aiden, köszönöm, hogy ilyen gyorsan ide tudtál jönni. Hívlak majd, ha bármilyen kérdés merülne fel. Dominic, érted mit tehetek? - kérdeztem határozottan.

- Én azért jöttem, hogy segítek rendet rakni - válaszolta, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét Aidenről, aki úgy állt mellettem, mintha gyökeret eresztett volna. Igyekeztem nem hangosan felsóhajtani. Férfiak. - A megnyitóig már nincs túl sok idő. Gondoltam, minden segítő kéz jól jöhet.

Maga a gondolat, hogy Dominic kétkezi munkát akar végezni, számomra annyira abszurd volt, hogy majdnem felnevettem.

- De neked is van épp elég munkád! - Még csak nagyjából sem tudtam elképzelni, mennyi minden gyűlhetett össze az asztalán, amíg Brazíliában süttették a hasunkat. - Megoldom. Nem lesz könnyű, de megoldom.

- De hát a virágokat is meg kell csinálnod - mondta Aiden. - Nem kellene az idődet szemétteltakarításra pocsékolnod. Dominicnak igaza

van. Most minden segítségre szükséged van. - A pultnak támaszkodott, és karba tette a kezét. - Szívesen beállok én is. Amúgy is jobb szeretem a fizikai munkát, mint a számokat.

Ez megint egy fricska akart lenni Dominic irányába, akinek dermesztő nyugalma vihar előtti csendre emlékeztetett.

- Átszerveztem a munkanapjaimat - mondta Dominic, mintha Aident nem is hallotta volna. - Ezentúl csak délelőtt megyek be dolgozni, akkor lesznek az értekezletek meg a találkozók, délután pedig neked segíték.

A tekintetünk megint találkozott. A szívem nagyot dobbant, ahogy szavai ismét bekúsztak a védelmi vonalaim mögé.

Ösztönösen nemet akartam mondani. Mert más dolog Brazília, és megint más Dominicot visszaengedni a New York-i életembe. És akkor Aidenről még nem is beszéltünk.

Viszont Aidennek is igaza van: tényleg le kell gyártanom a virágokból annyit, amennyit csak tudok. Nem nyithatok ki úgy egy préseltvirág-boltot, hogy egyetlen préselt virág sincs benne. Az építési munkálatok pedig addig nem haladnak, amíg a csőtörés okozta károkat el nem hárítottuk. Tiszta hülye lennék, ha elutasítanám az önként jelentkezőket.

- Rendben! - mondtam, és csak remélni tudtam, hogy ezzel nem zúdítok további bajt a saját fejemre, de most a bolt helyreállítása volt a legfontosabb. - Ha segíteni akartok, gyertek, amikor csak akartok. De... - emeltem fel a kezem, amikor láttam, hogy már nyitják is a szájukat - ...itt nem lesz veszekedés, egymás sértegetése, meg passzív agresszivitás! ViselkedjeteK civilizáltan, ha kérhetem!

- Ez csak természetes! - mondta Aiden. - Semmi okunk rá, hogy ne így tegyünk. Nem igaz, Dominic?

Dominic mosolyában nyoma sem volt a jókedvnek.

- Abszolút.

Egy darabig csak néztem Aiden felszegett állát és Dominic szemében a veszélyes csillogást.

Aztán felsóhajtottam.

Ez megint nem semmi egy hét lesz.

Dominic

Útban vagy! - löktem oldalba Aident a szükségesnél valamivel nagyobb erővel. Alessandra óva intett minket a passzív-agresszív megnyilvánulásoktól, de az nehogy már az én hibám legyen, ha a pali elélem áll, amikor a szemetet akarom kivinni. A parasztja képes elállni nekem az utat!

Botladozva visszanyerte az egyensúlyát, és kemény vigyorral bámult rám.

- Az nem jutott eszedbe, hogy esetleg kikerülj? Van mellettem hely bőven.

- Az lehet, de ott minden csupa szemét - tölttem egy marék virágot egy óriási zacskóba.

- Akkor meg lehet ám várni is egy kicsit! - sepregette tovább az üvegszilánkokat egy zsákba. - Ha nem vetted volna észre, nem csak te dolgozol itt.

A szemöldököm kicsit megremegett. Még nem egészen három órája voltam a boltban, de ennek az Aidennek már most szívesen bemostam volna egyet a szakállas pofájába.

Alessandra azt mondta, hogy kapcsolatuk csak plátói, de az tuti, hogy egyetlen üzlettulajdonos sem ilyen jó fej a bérlőjével, hacsak nem akar tőle valamit.

Még jó, hogy én itt vagyok, ügyelek rá, hogy a kis tetű ne próbálkozzon semmivel. Mondjuk ettől függetlenül is segítettem volna Alessandrának, de így, hogy Aiden is itt időzött, véletlenül sem

hagytam volna ki egy napot sem, és az tuti, hogy én addig nem teszem ki a lábam az üzletből, amíg ő nem húz el szépen.

- Az lehet, de én vagyok az egyetlen, aki hatékonyan végzi a munkáját - mondtam hűvösen. - Mégis mióta sepregeted már azt az üveget?

- Nem mindig a sebesség a lényeg. A jó munkához idő kell - mondta Aiden. - Meg odafigyelés. Ezen a téren úgy látom, van még mit tanulnod.

Kezdett felmenni bennem a pumpa. Olyan könnyű lenne felkapni az egyik nagyobb üvegszilánkot, és...

- Na, minden oké? - Alessandra fáradtnak tűnt, ugyanakkor jóval optimistábbnak is, mint amikor először mértük fel a károkat.

- Persze! - feleltük kórusban Aidennel. Ő rám mosolygott, én meg vissza. Aztán együtt mosolyogtunk Alessandrára.

- Jól haladunk - mondtam, ami igaz is volt. Két nap alatt eltakarítottuk a romok nagy részét, és holnap már kezdhethjük is helyre tenni a bútorokat

Alessandra felvonta a szemöldökét, de nem firtatta túlzott vidámságunk okát. Azt hiszem, már annak is örült, hogy nem azt látta, ahogy épp egymást püföljük, vagy valami még rosszabb történik.

Ezek után már ott maradt velünk a földszinten, úgyhogy Aidennel aznap nem cseszegettük többet egymást.

Az ingem teljesen átázott az izzadságtól, az izmaimat pedig rendesen megviselte, hogy több órája hordtam ki a hatalmas szemeteszsákokat a konténerbe. Tény, hogy időnként eljártam edzeni, de fizikai munkát azóta nem végeztem, hogy megalapítottam a Davenport Capitalt. Az olyan feladatok, amelyekhez nem kell ész, általában elég fárasztóak, ugyanakkor furcsamód meg is nyugtatják az embert.

Az új időbeosztásom miatt reggel és a délelőtt folyamán tudtam csak érdemben a cégre koncentrálni, vagyis hat-hét órába kellett bezsúfolnom a találkozókat az ügyfelekkel, illetve a pénzügyi helyzet értékelését. Utána viszont komolyan jólesett eljönni ide, a Floria

Designshoz, ahol nem kellett gondolkodni, csak pakolni és kihordani a szemetet.

Az embereim nem örültek ennek az új rendszernek, de mégiscsak ők dolgoztak nekem, nem pedig fordítva. És amíg a befektetési portfóliók jól teljesítenek, márpedig jól teljesítenek, addig mindenki befoghatja.

- Tessék! - nyomott a kezembe Alessandra egy pohár vizet, amikor végeztünk. Aiden húsz perccel korábban lelépett, mert volt egy asztalfoglalása, én pedig utána lassítottam kicsit a tempón, hogy több időt tölthessek Alessandrával. - Úgy látom, rád fér.

- Kösz. - Az ujjaink összeértek, ahogy átvettem a poharat. Elektromos bizsergés futott végig a bőrömon, Alessandra pedig olyan gyorsan lépett hátra, hogy majdnem felbukott egy kartondobozban.

Eszerint ezt nem csak én éreztem.

- Szépen haladunk - mondtam halkan. - Szerintem hétvégére meg is leszünk.

- Jaj, az jó lenne! - Az arcát és a dekoltázsát is elöntötte a halvány pír. Olyan imádnivaló volt, hogy kis híján megragadtam és a legszívesebben megint megcsókoltam volna, de az a helyzet, hogy azt a lagúnás csókot sem beszéltük még meg. És ha valamit nem akartam, akkor az az, hogy elkapkodom a dolgot, vagy túl messzire megyek. - Még egyszer köszönöm, hogy segítettél ebben az egészben - mutatott körbe a boltban. - Egyáltalán nem lett volna muszáj.

- Tudom, de én így akartam - mondtam tárgyilagosan.

Alessandra éveken át támogatott engem, én pedig nem tettem meg ugyanezt őerte. Legalábbis nem olyan mértékben, mint kellett volna. Ha mostantól tíz éven át mindennap fogkefével súrolnám fel a boltját, még akkor sem lennének kvittek. Távolról sem. Ezért akartam személyesen segíteni, ahelyett, hogy csak úgy felbéreltem volna egy brigádot, akik seperc alatt lezavartak volna itt mindent. Mert úgy éreztem, hogy a figyelmem, a törődésem többet ér, mintha csak úgy kiszervezném a munkát.

Egy darabig még hallatszott a szuszogásunk, aztán elmerültünk a csendben.

Fűnyírás, mosogatás, pincérkedés. Életem első felét azzal töltöttem, hogy fillérekért szolgáltam ki másokat. Aztán amikor meglett az első millióm, megesküdtem, hogy soha többé nem fogok mások után takarítani. De most úgy éreztem, hogy akár azt is boldogan megtenném akár életem végéig is, ha azzal elérhetném, hogy Alessandra úgy nézzen rám, ahogy most.

Mintha, de tényleg csak mintha, a remény apró szikrája, amelyet a válásunk óta hordoztam magamban, mégse lenne hiábavaló.

Ahogy megjósoltam, szombaton valóban a végére értünk a takarításnak. Addigra már olyan bőrkeményedések éktelenkedtek a tenyeremen, mint egy kubikosnak, de megérte.

- Na, ezt szépen összehoztad - mondtam, amikor Alessandra látható megkönnyebbüléssel lerogyott a székébe. - A boltod hivatalosan is visszatért az eredeti állapotába.

- Ja, nagyjából. Mondjuk még vagy ezer virágot kell kiszáritanom a megnyitóig, de... - Aztán a sóhaja mosollyá olvadt. - Istenem, de jó érzés lesz hétfőn besétálni ide úgy, hogy végre nem egy halom szemét fogad!

- Arra, hogy ne is legyen több szemét! - emeltem ünnepélyesen a kólásdobozomat.

Nevetett, és az enyémhez csapta az övét.

- Ámen!

Az íróasztala mellett ültünk, ami tele volt pakolva kínai kajával. Nem tudtuk eldönteni, mit szeretnénk, úgyhogy mindenből rendeltünk egy kicsit. Marhahús brokkolival, tavaszi tekercs, szezámagos csirke, rák, édes-savanyú mártás, ami csak volt. A futár rendesen le is döbbsent, amikor látta, hogy csak ketten vagyunk ennyi kajára.

Az a fasz Aiden is próbált itt maradni, de én gyorsan kiugrottam a mosdóba telefonálni, ami percek alatt megoldotta a problémát.

Valamelyik másik ingatlanjával volt valami. Lenyűgöző, hogy egy méretes kődarab mekkora kárt tud okozni egy panorámaablakban.

Amúgy nekem már napokkal ezelőtt elfogyott a türelmem a palival szemben. Úgyhogy örülhet, hogy beértem egy tetves kővel.

- Fogadok, hogy lenne jobb dolgod is, mint itt üldögni velem szombat este - szúrt fel Alessandra egy darab brokkolit a villájára. - Most komolyan! Hol kellene lenned?

Aznap este két jótékonyági gálára volt meghívóm, valamint egy privát kiállítás megnyitójára, és egy vacsorára a Singhs toronyházba. De én mindet lemondtam.

- Sehol - mondtam. - Pontosan ott vagyok, ahol lenni akarok.

Alessandra tekintete megmerevedett. Az ételét visszatette az asztalra. A csend pedig hirtelen úgy megfeszült közöttünk, hogy attól féltem, bármely pillanatban elszakad, mint egy húr, és véget vet ennek a törékeny bajtársiasságnak, amely Brazília óta kialakult közöttünk.

Szívesen a szőnyeg alá söpörtem volna a nehéz témákat, jóval továbbra is csak élvezzük ezt az estét. Ugyanakkor tudtam jól, hogy ez így csak felületi kezelés, korántsem igazi gyógy mód. Alessandra és én mindig is nagyok voltunk abban, hogy csodaszép ragtapaszokkal tüntessük el a kapcsolatunk sebeit. Ami végül is egész jól működött. Egy darabig.

De a legmagasabb hegyen néha tényleg csak úgy lehet átkelni, ha megmásszuk.

- Beszélünk kellene arról, ami ott a lagúnában történt. - mutattam rá az elefántra, amely egy ideje már ott üldögélt közöttünk. - Arról a csókról...

- Az csak egy csók volt - tologatta Alessandra a papírdobozban a brokkolit, anélkül, hogy felnézett volna. - Végül is randiztunk. Egy randin pedig megesik az ilyesmi.

- Ále...

- Nem! Nem kell mindjárt többet belemagyarázni, mint ami volt! - mondta remegő hangon. - Te kértél egy randit. Én pedig belementem. Ennyi.

- Ha valóban nem jelentene semmit, akkor most a szemembe tudnál nézni. - Az én kajám is ott üldögélt magában a tányéromon, de nem igazán érdekelt. Már elment az étvágyam. - Ne hazudjunk tovább egymásnak, és magunknak se. Szerintem ennyit megérdemlünk, nem?

- Most mit akarsz, mit mondjak? - kapta fel a kezét, arcára kiült a csalódottság. - Azt szeretnéd, hogy áradozzak, hogy igen, nagyon élveztem a csókot, és nem bántam meg, pedig meg kellett volna? Hát, jó. Igen, élveztem, és nem, nem bántam meg. De köztünk soha nem is a fizikai vonzalommal volt a probléma. Ha csak rád nézek, én... - A hangja elcsuklott. - Azt hiszem, soha senkit nem tudnék jobban szeretni, mint téged, és lehet, hogy utánad eleve senkit nem is tudnék szeretni. De azt hiszem, mindent neked adtam már, amit csak adhattam, és önként tettem, mert soha nem tudtam elképzelni egy olyan világot, ahol ne lennénk együtt.

Az arca hirtelen elmosódott a lelkemet szorító fájdalom mögött.

- Ez viszont most egy másik világ. És én ebben a világban élek, és félek. - Az álla megremegett. - Nem tudom, hogyan éljek nélküled, Dom! Több mint tíz éve nem randiztam már senkivel, és egyszerűen... nem tudom... - A hangja szinte már csak suttogás volt. - Nem ígérhetek neked többet, mint amennyit már eddig is ígértem.

Próbáltam volna megszólalni, de ahogy igyekeztem megfogalmazni valami választ, egyből elporladt az egész. Csak ültem csendben, és némán figyeltem, ahogy módszeresen apró darabokra zúzza a szívemet.

- És látom, hogy igyekszel. Tisztában vagyok azzal is, hogy mi mindent adtál fel csak azért, hogy Brazíliában végig ott legyél velem, meg hogy itt segíts a boltban, és ezt igazán nagyra értékelem. De egyszerűen nem állok készen többre, mint ami most köztünk van. És még csak azt sem tudom, hogy ez valaha is meg fog-e változni. - Egy magányos könnycsepp gurult le az arcán. - Összetörted a szívemet, Dom! És még csak ott sem voltál, hogy legalább végignézd...

Ha eddig azt hittem, tudom, mi az a fájdalom, hát rohadtul tévedtem. A törött csontok, és ahogy a nevelőanyám annyiszor elvert a

korbáccsal, semmi volt ahhoz képest, ahogy Alessandra szavai most fehéren izzó lándzsaként döftek belém.

Soha nem akartam bántani őt, mégis ez lett a vége. Jó szándék ide vagy oda. És hiába kértem volna ezerszer is bocsánatot, szavakkal azt már nem lehetett helyrehozni, amit elrontottam.

- Értem. - Mintha nem is én mondtam volna ki ezt a szót. Olyan durva volt ez a hang, túl nyers ahhoz, hogy az enyém legyen, de most csak ennyire tellett tőlem. - Nézd, ha időre van szükséged, rendben. Ha randizni akarsz másokkal, rendben. Én nem fogok beleavatkozni. Nem értékeltelek kellőképpen, amikor még velem voltál, úgyhogy most ez a keresztem, amit viselnem kell. De nekem mindig te leszel életem szerelme, és én mindig itt leszek, és várni fogok rád. Egy hónap múlva is, egy év múlva is, vagy akár egy élet múlva is. - Ahogy hallottam a zokogását, az én arcomon is forró könnyek szaladtak lefelé. - Biztosra veszem, hogy százával állnak sorba a férfiak, aki szeretnének veled lenni. Én csak annyit kérek, hadd álljak be én is ebbe a sorba.

Életemben nem vállaltam ekkora kockázatot. Brazíliában azt javasolta, randizgassunk másokkal, de akkor és ott ez csak egy elméleti felvetés volt. Itt és most viszont már kőkemény valóság. Maga a gondolat is fojtogatott, hogy ölbe tett kézzel kell végignéznem, amint egy másik férfi megérinti.

De én egyszer összetörtem a szívét, és ezért cserébe ezerszer is hagyni fogom, hogy ugyanezt megtegye velem, ha ez kell hozzá, hogy egy napon visszajöjjön hozzám.

Alessandra

Most komolyan azt mondta, hogy rendben van, ha másokkal randizol? - ráncolta a homlokát Isabella. - Ez azért nagyon nem vall rá.

- Nyilván hazudik - ütögte a tollát a jegyzetfüzetéhez Sloane. - Szerintem arra játszik, hogy Alessandra majd elmegy pár randira, egyik sem fog tetszeni neki, aztán máris szalad vissza hozzá. - Mellette Hal dülledt szemekkel bámult ránk a kis üvegéből.

Életemben most először éreztem némi irigységet egy fura aranyhal irányában. Én is olyan szívesen lennék hal egy akváriumban, a világon semmi gondom nem lenne, egész nap csak úszkálnék, meg eszegetném a kaját. Ez a kis állat nem is tudja, milyen jó élete van.

- Nem beszélhetnénk valami másról? - dörzsölgettem a halántékomat. Hiába próbálom kiverni a fejemből Dominicot, hogy végre továbbléphessek, ha állandóan csak róla beszélünk. Már annyiszor végigvettük az egész braziliai ott-tartózkodásunkat, meg a tegnapi esti beszélgetést, hogy a legszívesebben sikítottam volna. - Viv, mi a helyzet Buffy Darlingtonnal?

Sloane lakásán gyűltünk össze. A múlt héten aláírtam a bérleti szerződést arra a másik helyre, ahova újév után tudok majd beköltözni, szóval addig biztos itt maradok.

Alapból egy filmnézős estét terveztünk, de annyira belemerültünk a pletykákba, hogy a filmből semmit se láttunk (kivéve persze Sloane-t, aki simán tudott egyszerre beszélgetni, filmet nézni, és még kíméletlen kritikát is írni róla).

- Jaj, ne is mondd! - sóhajtott Vivian. Buffy a New York-i felső tízezer egyik nagyasszonya, és elképesztően igényes, ha valamilyen esemény lebonyolításáról van szó. Idén Viviant kérte fel, hogy szervezze meg neki a karácsonyi partiját, úgyhogy Viv már három hónapja ezen stresszel. - De az utolsó pillanatban minden a helyére került. Amúgy a parti holnap lesz.

- Buffy bulija holnap, a Valhalla karácsonyi gálája kedden - ásított Isabella. - Hiába, ilyen a december New Yorkban.

- Nekem totál az agyamra megy! - mondta Sloane. - A vízcsapból is a karácsony folyik. A zenék. A nyálas filmek. A rénszarvasos pulóverek. Istenem, azoktól a pulóverektől behalok!

- De hiszen az összes nyálas filmet megnézed - mutattam rá. - Akkor annyira csak nem utálhatod őket.

- Tudod, kedvesem, olykor el kell viselni a borzalmakat azért, hogy a közönszerűt értékelni tudjuk. Márpedig a mai filmek többsége olyan.

Isabella, Vivian és én lopva egymásra pillantottunk. Folyton azon viccelődtünk, hogy Sloane egymaga is életben tartaná a filmipar „romantikus vígjáték” ágát. Ahhoz képest, hogy állítólag ki nem állhatja ezeket a bugyuta filmeket, az összeset megnézi, amint a mozikba kerül.

- Ki kér még egy italt? - nyomott a szájába Isabella egy marék pattogatott kukoricát, és már nyúlt is a rumosüvegért.

- Épp a szerkesztési fázisban vagyok a második könyvemmel. Ahhoz pedig rengeteg pia kell - motyogta.

- Kösz, én nem kérek - ráztam meg a fejem. Nekem már megvolt a három. Ha többet iszom, még valami hülyeséget csinálok. Például ráírok valakire abban a társskereső alkalmazásban, amit aznap reggel hirtelen felindulásból letöltöttem. Jó pár arcot megnéztem, aztán az egyik végül is egész normálisnak tűnt, be is jelöltem. De persze ettől úgy berezeltem, hogy rögtön be is zártam az alkalmazást, mintha nem is létezne.

Nyilvánvaló, hogy ami a randizást illeti, rendesen berozsdásodtam.

- Ezt előbb befejezem - mondta Sloane, és ahogy a toll a kezében szinte repült a papír felett, alig hallhatóan motyogott. Nem értettem pontosan, de valami olyasmi volt, hogy elviselhetetlenül hosszú, émelyítően nyálas, meg olyan szinten irreális, hogy ehhez képest az anya-lánya testcsere teljesen hihető.

- Vív? - fordult Isabeíla a kis négyesünk utolsó tagjához.

- Egész este csak vizet iszol. Lazíts már egy kicsit! - rázta meg csábos mosollyal a rumos üveget.

- Szeretnék, de nem lehet... - túrt Vivian egy tincset a füle mögé. - Még vagy hét hónapig.

Erre már Sloane is felkapta a fejét. Isabellának leesett az álla, mire a szájából mindjárt ki is gurult egy pattogatott kukorica a padlóra.

Én bírtam megszólalni elsőként:

- Csak nem?

- De. Terhes vagyok - erősítette meg Vivian a gyanúmat. A mosoly helyét pedig átvette a széles vigyor, amikor sikítozni kezdtünk örömünkben. Aztán jött a nagy ölelések meg kérdések eufórikus özöne.

- És tudjátok már, mi lesz?

- És milyen nevekben gondolkodtok?

- Lehetek én a keresztanya?

- Atyaég, te *tényleg* terhes vagy?

Vivian és Dante három éve voltak házасok, úgyhogy csak idő kérdése volt, mikor jön a gyerek. És tényleg őszintén örültem nekik, ugyanakkor képtelen voltam elnyomni a szomorúságot magamban, ahogy átfutott az agyamon, hogy a mi házasságunk másképp alakult.

Dominic és én szintén akartunk gyerekeket. De már az elején megegyeztünk, hogy előbb egzisztenciálisan legyünk rendben, legyen normális lakásunk, pénzünk, karrier, ahogy kell, a gyerek ráér utána is.

Sajnos mire odáig eljutottunk, ő már annyira megszállottja lett a munkájának, hogy utána nem is próbálkoztunk komolyan.

És végül is így volt jó. Bármennyire is szerettem volna egy kisiút vagy egy kislányt, tulajdonképpen egy szál magam neveltem volna fel

őket, márpedig én nem akartam, hogy a gyerekeim apa nélkül nőjenek fel:

Csengettek.

- Majd én kinyitom! - pattantam fel, Sloane és Isabella pedig tovább bombázták a kérdéseikkel Viviant.

Egy huszonéves, fehér pólós srác állt az ajtó előtt.

- Alessandra Ferreira?

Egy kis ajándékdobozt tartott a kezében.

- Én vagyok - húztam fel a szemöldökömet zavartan. Tudtommal nem rendeltem semmit.

- Itt írja alá, kérem! - nyújtotta felém az irattartóját.

Odafirkantottam az aláírást, és ahogy lelépett, már le is téptem a díszcsomagolást. Egy fehér doboz volt alatta, amiből nem derült ki, mi lehet benne, de amikor felnyitottam, majdnem megállt a szívem.

- Most komolyan ajándékot hoztál nekem az első randira? Ennyire tetszem neked? - ugrattam, ahogy kivettem a kis tasakot Dominic kezéből.

Alig láthatóan elpirult.

- Ezt nem a randiért kapod. Csak szeretném megköszönni, amit a félév alatt értem tettél.

- Mi a... - Egyből elakadt a szavam, amint megláttam, mi van benne. Egy jópofa kis fehér bögre, aranyozott füllel, rajta egy piros almával, alatta pedig ott virított a felirat: „A világ legjobb tanára”.

Éreztem, ahogy a gombóc nőni kezd a torkomban.

Még egyetlen diákomtól sem kaptam semmit, legfeljebb egy Starbucks kávéutalványt. Ez viszont annyira nem Dominic volt. Mármost valahogy érzelmileg is, meg maga az ajándék is annyira meglepett, hogy tényleg nem bírtam megszólalni.

A hallgatásomat valószínűleg sikerült félreértenie, és azt hitte, nem tetszik, mert hirtelen még vörösebb lett.

- Tudom, kicsit bugyuta, és te igazából korrepetitor vagy, nem tanár - szabadkozott. - De pár hete mondtad, hogy eltörött a kedvenc bögréd, és...

mindegy, hagyjuk! Nem érdekes! Visszaviszem. Látom, nem... - És már nyúlt is érte, hogy elvegye.

- Ne! - húztam a mellkasomhoz a bögrét védelmezőn. - Nagyon tetszik! Imádom. És nehogy azt hidd, hogy visszakaphatod, Dominic Davenport. Megtartom. Örökre.

Végül aztán nem így lett. Ugyanis ez a bögre is eltörött, amikor New Yorkba költöztünk. Nagyon le voltam sújtva, de amit most a kezemben tartottam, az a pontos mása volt annak, amit az első randevúmon ajándékozott nekem. Ugyanaz az alma, ugyanaz a felirat: „A világ legjobb tanára”.

Az első randevúnk. Tényleg, december huszonegyediké van! Ez volt az első, hogy megfeledkeztem az évfordulónkról. Annyira lefoglalt a munka a boltban, meg ez az egész válás is...

Remegő kézzel vettem ki a dobozból a kézzel írott cédulát.

Ezen a napon mindig rád gondolok.

Nem volt aláírás, de nem is kellett. Ez a macskakaparás egyértelműen Dominic kézírása.

Éreztem, ahogy a könnyek szűrni kezdik a szememet.

- Mi az? - kérdezte Isabella. A többiek kíváncsian néztek rám.

Visszatettem a cetlit a dobozba, és becsuktam.

- Semmi - mondtam pislogva, és próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra. - Nem számít.

Alessandra és Dominic

ALESSANDRA

Miután Isabella és Vivian távoztak, Sloane pedig elment aludni, bebújtam a gardróbba, előkaptam a mobilomat, és küldtem egy üzenetet a srácnak, akivel a társkereső alkalmazás összepárosított. Egyből vissza is üzent, és másnapra, vagyis kedd estére már le is beszéltük a randit.

Az egész olyan gyorsan ment, hogy szinte beleszédültem, de végül is pont ezt akartam. Ha túl sokat agyatok, még magába szív az a bűntudatmocsár, ami a gyomromban kezdett kialakulni. Egyértelműen megmondtam, hogy másokkal is akarok randevúzni, és Dominic beleegyezett. Semmi okom nem volt arra, hogy bűntudatot érezzek, de hát a régi beidegződésektől nehéz szabadulni.

Már nem vagytok együtt. Azt csinálsz, amit akarsz.

Egy szép napon az érzéseim talán utolérik az eszemet. Addig pedig összeszedem magam, hogy tisztességes esélyt adjak ennek a srácnak.

Akit úgy hívtak, hogy Dalton. Kellemes megjelenésű, tanult fiatalember, jóképű, egy kiköpött Ralph Lauren modell. Nemrég költözött New Yorkba Ausztráliából, amolyan fiatal „üzletember”, homályosan valami vagyonkezelői alapról tett említést, ha jól értettem, de amúgy roppant értelmes és szórakoztató beszélgetőpartner volt.

- Csini vagy - mondta Sloane még délután. - És ne görcsölj, csak érezd jól magad!

- Tizenegy év után ez lesz az első randim. - Azt a vacsorát Aidennel nem számoltam, mert az valahol a platói és a romantikus közötti szürke zónába esett. - Mi van, ha valami hülyeséget csinálok? Vagy ha kifogyunk a beszédtemákból? Egyébként csókolóznak még manapság az emberek az első randin, vagy ezzel meg kell várni a harmadikat?

A nyaklánccal babráltam. Dalton azt mondta, elvisz egy gálára a belvárosban - „sokkal kellemesebb lesz, mint csak iszogatni egy bárban” -, én pedig éjsötét selyemruhát vettem fel arany ékszerekkel. Kicsit túlzásnak tűnt ez a gáladolog mindjárt egy első randevúra, de azért valóban jobb lesz, mint kiabálva beszélgetni, hogy halljuk egymás hangját a karácsonyi zeneáradatban.

Sloane a vállamra tette a kezét.

- Nyugi! Lélegezz! - parancsolta. Én pedig engedelmeskedtem, egyszerűen azért, mert soha senki nem mondott nemet Sloane Kensingtonnak. A csaj kész hadvezér. - Minden rendben lesz. Az első randevúk mindig kicsit kínosak. De attól még nem kell izgulni. Csak érezd jól magad, ha meg eldurvulna a dolog, felhívsz, és érted megyek.

- Oké, rendben. - Vettem egy nagy levegőt. Megoldom. Mégiscsak felnőtt nő vagyok. Nem fogok mindjárt az első nehézség láttán a barátnőmhöz futni. - Várj, te amúgy hova mész ma este? Azt hittem, dolgozol.

A legtöbb normális ember karácsony hetére már nem vállalt be melókat, de Sloane nem tartozott ebbe a csoportba. Szerintem legszívesebben, ha lehetne, a kezéhez ragasztaná a telefonját.

- Úgy is van - vette le a kezét a vállamról, majd karba tett kézzel állt előttem. Az arcán a rózsaszín leghalványabb árnyalata jelent meg. A szokásos kosztüm helyett most csillogó arany estélyit és magas sarkút viselt, amitől mindjárt egynyolcvannak nézett ki. - Egy ügyféllel találkozom egy... egy privát partin.

Sloane nem szokott ilyen dadogva beszélni, ami elég gyanúsak is tűnt, de nem volt időm ezen morfondírozni, mert a következő pillanatban megszólalt a mobilja, és közben valaki csengetett. Gyorsan búcsút intettem neki, ő ment telefonálni, én pedig nyitottam az ajtót.

- Ejha, a valóságban még szebb vagy! - villant Dalton sötét szemében az elismerés, ahogy alaposan megmustrált a liftben. - Nagyon örülök, hogy üzentél.

Kicsit kényelmetlenül éreztem magam, de azért mosolyogtam.

- Én is.

Egy autó várt ránk a ház előtt. Útközben arról beszélgettünk, hogy eddig milyen benyomásai vannak New Yorkról, illetve hogy mennyiben más az élet az Egyesült Államokban, mint Ausztráliában.

- Itt legalább nem lesnek rád minden sarkon olyan vadállatok, akik simán befalhatnak - nevettem, amikor az amerikai kultúra furcsaságairól panaszkodott.

- Az igaz - vigyorgott. - De tudod, nem mindegyik kígyó veszélyes ám...

Kellemesen eldumáltunk, de akárcsak Aidennel, Dalton társaságában sem éreztem azt a bizonyos bizsergést. De végül is fiatal az éjszaka, van még időnk bőven megkedvelni egymást.

- Imádni fogod a helyet - mondta, amikor az autó megállt egy őrzött kapu előtt. - Eddig azt hittem, hogy Sydney-ben csodálatos az épületük, de ez a New York-i, hát ez mindenben lepipálja. Valószínűleg ezért is nevezik ezt zászlóshajónak - nevetett.

Én már kevésbé.

Ugyanis egyből felismertem ezt a kaput. Akárcsak a főépülethez vezető hosszú, kanyargós magánutat és a hatalmas főépületet fehér márványoszlopokkal, melyek ott tornyosultak előttünk. Az elmúlt öt évben jó párszor volt szerencsém részt venni itteni rendezvényeken.

A rettegés vasmarokkal szorította a szívemet, ahogy megindultunk felfelé a vörös szőnyeggel borított lépcsőn.

Talán nem lesz itt. Dominic utálja az ilyen partikat, és mindig csak azért volt hajlandó részt venni az efféle gálakon, mert az üzletnek jót tett a kapcsolatépítés. De két nappal karácsony előtt... Biztos van jobb dolga is, mint itt bájologni.

De végül minden abbéli reményem, hogy talán mégiscsak elkerülhetem valahogy a volt férjemet, miközben egy másik pasival

randizok, szertefoszlott abban a pillanatban, amint beléptünk a Valhalla Klub báltermébe.

Körbenéztem, és már meg is láttam. Széles váll, szívdőglesztő arc és perzselő tekintet, amely egyenesen rám szegeződött - miközben Dalton kezét éreztem a derekamon.

DOMINIC

- Karácsonyi buliban nem gyilkolunk - figyelmeztetett Dante. - Vivian szerint elúzi a szerencsét.

- Én aztán nem gyilkolok meg senkit. - Sosem vérezném össze az öltönyömet! De egy kis csonkítás azért még belefér, nem? Igen, ennek a lehetősége felettébb vonzónak tűnt... bárcsak ne ígértem volna meg Alessandrának, hogy nem avatkozom bele a dolgaiba!

A birtoklási vágy szinte fojtogatott, ahogy végig kellett néznem, amint ezzel a Dalton Campbell-el táncol. A ruhája testének minden csodás ívét kiemelte, és ahogy a haját feltűzte, gyönyörűen látszott a meztelen háta. A szeme, a haja, a mosolya... minden olyan átkozottul szép volt rajta, hogy az ember szeme is belekápázott.

Önkéntelenül is az öngyújtómmal kezdtem játszani, amikor Dalton odasúgott neki valamit, mire ő felnevetett. A zöld szemű szörnyeteg forró leheletét éreztem az arcomon.

Az, hogy így premier plánban végig kelljen néznem, hogy Alessandra egy másik férfival randizik... hát, nem tudom, van-e olyan helyzet, ami ennél is közelebb áll a pokolhoz. Erről a Daltonról amúgy nem sokat tudtam, csak annyit, hogy a Campbell család bányászatból szerezte a vagyonát, és hogy csak nemrég költözött ide Sydney-ből, és mint ilyen, most már a Valhalla New Yorki-i tagozatához tartozik. De máris utáltam rajta mindent.

- Akkor jó - terelte vissza Kai a figyelmem egy részét a korábbi beszélgetésünkre. De fél szemmel még mindig azt néztem, ahogy

Dalton keze Alessandra derekán pihen. Ez azért mégiscsak illetlenség! Nyilvános helyen vagyunk. A bugris parasztja! - Ma ünneplünk, úgyhogy ha lehet, ne bámuld már úgy a szerencsétlent, mintha itt helyben ki akarnád nyuvasztani.

Dante tegnap este jelentette be, hogy Vivian terhes. Egyébként ez valóban jó hír, én is osztoztam az örömeikben. Valamennyire.

Russóék három éve voltak házasságok, és máris jön a gyerek. Mi Alessandrával tíz évig életünk házasságban, és az egészségből nem maradt semmi, kivéve azt a gyémántot, ami most is ott lapult a zsebemben, na meg a darabokra tört szívem.

Lehet, hogy mazochista vagyok, hogy magammal hurcolom mindenhová a jegygyűrűjét, miközben ez is csak a kudarcainkra emlékeztet, de akárcsak az öngyújtó, ez is azon ritka kézzelfogható emlékek közé tartozott, amit meg tudtam őrizni.

- Még nem sikerült eldöntenünk, hogy szeretnénk-e, ha a baba neme meglepetés lenne - mondta éppen Dante Kai kérdésére, amit pont nem hallottam. Ahogy vigyorgott, szemében a büszkeség, az öröm és némi aggodalom csillogott. Annyira távol állt most a megszokott mogorva énjétől, hogy senki meg nem mondta volna róla, hogy annak idején, amikor először találkoztak, ő még szívből gyűlölte Viviant, akivel most ilyen boldog házasságban él. - Én szeretném, ha meglepetés lenne, de Viv inkább tudni szeretné. Tudod, ő szereti előre megtervezni a dolgokat...

Próbáltam a beszélgetésre figyelni, de képtelen voltam levenni a szememet Alessandráról és Daltonról. Vivian és Isabella is itt voltak valahol, de a jóisten tudja, hova tűntek. Alessandrával még nem is találkoztak.

Az állam megremegett, amikor Alessandra megint nevetett valamin, amit Dalton mondott. Egyszerűen muszáj volt kimennem a teremből, nem bírtam már tovább elviselni ezt a látványt.

- Mindjárt visszajövök - mondtam, és otthagytam Dantét és Kait anélkül, hogy választ vártam volna.

Olyan volt, mintha valami zöld füst töltötte volna meg a tudómet, amikor kiléptem a bálteremből, és elindultam a kert felé. A kabátomat bent hagytam, a csípős decemberi este pedig átmarta magát a zakóm puha anyagán. De hiába, az ereimben csordogáló nyomorúságot ez sem tudta eloszlatni.

Katt. Lecsuk. Csak az öngyújtóm aprócska lángja adott némi meleget.

Gyerekkoromban nem bánt velem kesztyűs kézzel az élet. Ütöttek-verték nadrágszíjjal, ököllel és szavakkal egyaránt, de semmi nem fájt úgy, mint az, amit az elmúlt órában kellett elszenvednem.

Olyan voltam ma este, mint egy szellem, aki mindent lát, de képtelen bármit is tenni.

Addig maradtam kint a hidegben, míg már az arcom is elzsibbadt, és a tél fagyos lehelete egyenesen a csontjaimba mart. Már azon gondolkodtam, egyszerűen lelépek, de volt bennem valami morbid kíváncsiság, úgylát inkább maradtam.

Látni akartam, hogy Alessandra és Dalton még mindig táncolnak-e. Bármennyire is fájt őket együtt látni, a gondolat hogy „mi lesz, ha együtt távoznak”, még borzalmasabb volt.

Gondoltam, előbb még bemegyek a mosdóba. Aztán már éppen befejeztem a kézmosást, amikor az egyik fürkéből nevetést hallottam.

- Na, láttad a fényképet, amit küldtem? - hallottam az erős ausztrál akcentust. - Nekem mondd, baszod? Kurvára dögös. Állítólag nemrég vált el, szóval biztos ráférne már egy alapos kúrás.

Halálos csendben álltam a tükör előtt.

Aztán újabb nevetés. A mosdóban nem volt más, csak én meg ez a kibaszott bunkó a fürkében, én pedig hallottam, ahogy bugyogott az önelégültség a hangjában.

- Fasz! Hülye leszek lekötni magam. Bármennyire is jól néz ki. Tuti, hogy jó kis szűk pinája van... Aha, mondom! Ő üzent először. Gondolhatod, mennyire ki lehet éhezve, ha mindjárt azzal indít, hogy randizni akar. - A végében lezubogott a víz. - A rejtett kamera? Naná. Hülyéskedsz, még jó. Majd együtt megnézzük. Ja.

A fülke ajtaja kinyílt, és Dalton lépett ki. Egy pillanatra meglepetés futott át az arcán, amikor meglátott, de nem fogta a szitut.

- Bocs, haver, odébb mennél kicsit? - biccentett a kagyló előtt. - Tudod, vár a nőm - kacsintott, jelezve, hogy tudja, hallottam, mit beszélt. A baromarcúja még azt hitte, hogy egy csapatban játszunk!

- Persze - töröltem meg a kezem halálos nyugalommal, majd a papírtöröltöt bedobtam a szemetesbe.

- Kösz! És... - De a következő pillanatban vadul felüvöltött, amikor az öklöm a pofájába csapódott. Ömlött az orrából a vér, és ahogy az orrcsontja reccsent, na, az végre elmosta az iménti röhögésének az emlékét is.

- Mi a fasz? - szorította az orrára a kezét, miközben a fájdalom eltorzította az arcát. - Kiperelem a szart is belőled, te geci!

Dalton megint felüvöltött, amikor elkaptam a gallérját.

- Majd én megmondom, mit csinálsz, te kis köcsög! - sziszegtem. - Most szépen visszamész a nagyterembe, bocsánatot kérsz a hölgytől, amiért a drága idejét raboltad, és soha az életben a közelébe se mész! Aztán elkotródsz a mocskos kis lakásodba, és leszereled azt a kurva kamerádat, mielőtt az FBI kap egy fülest arról, hogy miket szoktál művelni. És ha megtudom, hogy mindezekből bármit is nem tartottál be, megtalálalak, érted? Megtalálalak, levágom a szánalmas kis pöcsödet, és ledugom a kibaszott torkodon! Érthetően fogalmaztam?

- Te tiszta örült vagy, haver! - köpött Dalton a mosdókagylóba. - Tudod te, ki az én apám...

Még erősebben szorítottam a nyakát, míg végül már az egész feje belilult. És a szavak érthetetlen nyögésekké torzultak a torkában.

- Érthetően fogalmaztam? - kérdeztem újra.

Kétségbeesetten bólintott, szeme már kidüldelt az oxigénhiánytól.

- Nagyszerű - mondtam, és ott hagytam a nyivákoló marháját a padlón. A haragtól alig láttam, de bármennyire is szerettem volna szarrá verni a bunkó parasztot azért, ahogy Alessandráról beszélt, már így is átléptem egy határt.

Persze én ezt egy kicsit sem bántam, de volt egy olyan sanda gyanúm, hogy Alessandra talán nem mindenben értene egyet velem.

Ez persze pár perccel később be is igazolódott, amikor homlokát ráncolva a telefonjára pillantott, és kilépett a bálteremből. Dantét és Kait nem láttam sehol, úgyhogy egyedül álldogáltam a bárpultnál, amikor Alessandra pár perccel később visszatért, és az arca szinte izzott a dühtől.

- Gyerünk kifelé! Most azonnal!

Követtem egy csendes emeleti helyiségbe. Nem is foglalkoztam vele, hogy mindenki minket bámul, és összevissza sugdolóznak. A válasunk elég nagy visszhangot kapott a pletykalapok társasági rovataiban, és szinte már láttam magam előtt a holnapi szalagcímekeket.

A CAMPBELL CÉG ÖRÖKÖSÉT MEGTÁMADTÁK A VALHALLA GÁLÁN!

DOMINIC ÉS ALESSANDRA DAVENPORT NYILVÁNOSAN HAJBA KAPTAK.

LEHET, HOGY A PÁR HÁZA TÁJÁN NAGYOBB A BAJ, MINT HITTÜK?

- Te megütötted Daltont? - kérdezte Alessandra amint négyszemközt maradunk. - Mi az isten ütött beléd? Ez súlyos testi sértés!

- Hadd magyarázzam el!

- Nem! - bökte meg ujjával a mellkasomat. - Azt mondtad, hogy nem fogsz beleavatkozni, ha mással randizom.

- Tudom, de...

- Három nappal ezelőtt! És amikor tényleg eljövök szórakozni valakivel, az az első dolgod, hogy szétvered az illető képét a mosdóban?

- Ále, ez a fickó...

- Pontosan ezért nem tudok megbízni benned, Dominic! Jössz nekem a nagy megértő dumával, aztán meg...

- De hát videóra akart venni! - üvöltöttem most már tehetetlenségemben.

Alessandra elhallgatott. Csak bámult rám döbbenten.

- Hallottam, ahogy telefonon beszél a vécében valami haverjával. - A mocskosabb részeket inkább kihagytam, azt nem kellett hallania. - A parasztja azt tervezte, hogy felvisz magához, és titokban videóra veszi, ahogy szexeltek. - A harag vad hullámokban szaladt végig a testemen. - Szerinted mi az istent kellett volna csinálnom?

- Szólhattál volna.

- És hittél volna nekem?

Nem válaszolt.

- Valóban azt mondtam, félreállok, és nem fogok beavatkozni. Azzal randizol, akivel csak akarsz, és így is van - mondtam. - Mert nincs jogom megszabni neked, hogy mit tehetsz és mit nem. De azt nem fogom karba tett kézzel végignézni, hogy tiszteletlenül bánnak veled! - A hangom egész fátyolos lett az érzelmektől. - Bármit megteszek érted, *amor*, de a lehetetlenre azért én sem vagyok képes.

Alessandra nyelt egyet. Haragja szemmel láthatóan csillapodott, és hirtelen olyan kicsinek és olyan fáradtnak tűnt ebben a fényűző környezetben.

Önkéntelenül is ökölbe szorítottam a kezemet, annyira szerettem volna megérinteni.

- Menj vissza nyugodtan a buliba - mondtam, amikor nem szólt egy szót sem. - Sajnálom, hogy tönkretettem az estédet, de sokkal jobbat érdemelsz, mint ez a bunkó Dalton.

Még nálam is jobbat érdemelt, csak én legalább tisztában is voltam vele. Talán az egész világon nincs olyan férfi, aki méltó lenne hozzá.

Elindultam a folyosón, de két lépés után megállított.

- Dominic!

A szívem nagyot dobbant. Megfordultam, de válaszolni már nem tudtam, mert addigra odalépett hozzám, megragadta az ingemet, magához húzott...

...és megcsókolt.

Alessandra

Nem tudom, hogy történt, vagy mi készítetett rá, hogy megtegyem. Az egyik pillanatban még csak néztem Dominicot, ahogy elsétál. A következőben pedig megragadtam az ingjét, a számat az övére tapasztottam, a nyelvünk összeért, és a világ elmosódott előttem a vágy, az ízek és az érzékek ködében.

Az alkohol és az érzelmek vad hullámvasútja túllendített a gátlásoknak azon a pontján, ahonnan már nincs visszaút. Mindössze fél óra leforgása alatt az emberi érzelmek teljes skáláján sikerült végigszáguldanom: harag, sokk, kéjvágy és ezek ezernyi árnyalata, meg a végtelen fáradtság.

Belefáradtam abba, hogy kényelmetlenül érzem magam a saját bőrömben. Rohadtul unom az udvarias csevegéseket, meg hogy folyton azon kelljen agyalnom, hogy a másik kedvel-e, vagy sem. Belefáradtam az érzelmek vad hullámaiba, felejtsem el mindenki, és hadd felejtsek el én is mindent.

És egy éjszakára így is lett.

Dominic elgyötört nyögése mélyen a szívembe hatolt, és begyújtotta az apró tüzeket, melyek szétterjedve végül hatalmas, térdet remegtető, agyzsibbasztó kéjvágyban emésztették fel a lelkemet.

Azon az éjszakán szexeltem utoljára, mielőtt aláírta a válási papírjainkat. Azóta csaknem három hónap telt el, de amit most mondott, hogy Dalton azt tervezte, hogy felvisz magához, és lefekszik velem, egy pillanat alatt ráébresztett, hogy egyáltalán nem állok készen

arra, hogy Dominicon kívül bárki mással összejöjjenek. Legalábbis így biztosan nem.

Botorkálva indultam meg hátrafelé, és húztam őt is magammal. Kicsit keresgéltek a kezeink, aztán csak kinyitottunk egy ajtót a folyosón, és tántorogva beléptünk egy helyiségbe, ahol végre magunk lehettünk.

Karjának szorítását végig a derekamon éreztem, ahogy áthaladtunk a termen. Bőrkönyveket és ólomüvegeket láttam. Szóval ez a könyvtár.

Az ész és az emberi értelem szentélye, de mindez most a semmibe veszett, és nem maradt más, csak a mindent elsöprő kéjvágy.

A mi kapcsolatunkban most semmi sem volt valódi, de be kellett érniünk ezzel az egyetlen igazsággal. A kötelék közöttünk elképesztően erős volt, még akkor is, amikor a szívem darabokra tört, és a szilánkjai minden erővel szét akarták szakítani a lelkemet.

A térdem egy bőrdívány hátuljának ütközött. Dominic nekiszorított, a teste az enyémre fonódott, és olyan elképesztő szenvedéllyel csókolt, hogy a lábujjaim is beleremegtek. Már az első érintésétől benedvesedtem, és ahogy a vágytól remegő hangon fel- felnyögött, a lábam között egyre erősödött a lüktetés.

- El sem tudod képzelni, mit művelsz velem, Ále. - Forró, erős ujjak martak a fenekembe. - Az egész világot is elpusztítanám, ha azzal a kedvedre tehetek. És eltipornék minden férfit, aki csak egy pillanatig is azt hiszi, hogy az övé lehetsz.

Borostája puha bőrémet súrolta. Lehelete végigsimított az arcomon, és végigfutott rajtam a borzongás.

Abban a pillanatban a testem minden sejtje kívánta őt, a kéjvágy kiölt belőlem minden ellenállást, testestül-lelkestül csak az övé voltam.

- Akkor most bassz meg úgy, mintha komolyan gondolnád, Dom! - Persze ebben azért volt egy leheletnyi gúny. Egy aprócska odabökés, de annyira nem erős, hogy a szívébe találjon, épp csak arra volt elég, hogy úgy feltűzelje, hogy pontosan azt kapjam, amit annyira akartam.

- Már hogy ne gondolnám komolyan? - kérdezte parázsló szemekkel.

- Aláírtad a válási papírokat. - A szavak keserűen jöttek a nyelvemre. Ez az ocsmányság, amely szerelmünk kútját mérgezte, most már mindig is velünk marad. A mellőzöttség. Az elhanyagoltság. Önteltség. Apátia. De ma este valahogy mégsem volt ott az az üresség, amit korábban oly sok éjszakán át éreztem.

- Gondolod, hogy nem tudnám széttépni azokat a papírokat? - suttogta. - Gondolod, hogy egy kis tinta egy papíron nekem jelent bármit is?

- Igen, hiszen folyton csak a szerződéseken járt az eszed. Egyik szerződés jön a másik után. Miért lenne ez most más?

A száját összepréselte, halk morgás szakadt ki belőle. Elfogytak a szavak. Ez az este már nem a szavakról szólt. Hanem a vágyról. Vágytam rá. Nem volt számomra jövő, amitől megmentett, és nem volt múlt, amivel tönkretett.

Megragadta a kezemet, és a szék karfájához szorította.

- Ne engedd el! - Különben... A ki nem mondott szavaktól lüktető fájdalmat éreztem a hasam alján.

Két kezem a sima bőrfelületet markolta, miközben ő a kezét felcsúsztatta a combomon, feltolva a ruhámat, és ahogy lassan haladt célja felé, egyre nehezebben vettem a levegőt.

Egy pillanatra olyannak láttam, mint az esküvőnk napján... egy óvatlan pillanatban, amikor azt hitte, nem látom. Igen, pontosan ilyen volt: éhes, áhítatos, és lenyűgözve csodálta, ami immár az övé lett.

- Micsoda édes kis puncsi! - motyogta. - Teljesen benedvesedtél, *amor*.

Az érzékeny bőrömön még a leheletét is durvának éreztem. Annyira meg akartam érinteni, magamhoz húzni. De csak álltam ott tehetetlenül deréktól lefelé meztelenül. Hús levegő simogatta a legérzékenyebb pontomat, amitől mindenütt libabőrös lettem.

Dominic keze elérte a ruhám szélét.

A lélegzetem aprócska lihegés volt csupán. Annyira beindultam, és egyáltalán nem érdekelt, hogy én itt semmit sem irányíthatok, hogy itt most minden a volt férjem kezében van.

Borzongás rázta meg az egész testemet, és mélyen belevájtam a körmömet a bőrkarfába, miközben azt kívántam, bárcsak az ő teste lenne, amit megérinthetek.

Ebben a pillanatban egyértelműen arra vágytam, hogy ő irányítson mindent.

Semmi sem tudta annyira egyetlen pontra terelni a figyelmemet, mint az ő fegyelmezettsége, és soha egyetlen pillanatra sem bántam meg, hogy átadtam magam neki.

- Dom... - A tudóm is megfeszült a várakozástól.

Két gyors kézmozdulat, és az egész ruhám övként tekeredett a derekamra. Abban a pillanatban odahajolt, és a fogával megrántotta a mellbimbómat.

Önkéntelenül is felvisítottam, ahogy a hirtelen fájdalom fehéren izzó lándzsaként hatolt belém.

Aztán a nyelvével kényeztetett, ami lánggra lobbantott minden idegvégződést, és tisztán éreztem a szék bőrborításának minden négyzetmilliméterét, ahogy a testemhez ért. Durva kezek simogatták és markolták a combomat, de ott, ahol a legjobban szerettem volna, még véletlenül sem érintettek meg.

- Szerinted tudnék élni anélkül, hogy a nyelvemen érezzem az ízedet? Anélkül, hogy hallanám a kéjes nyögéseidet, ahogy beléd tolom a farkamat? - Szavai hallatán mocskos vágyak borították el az agyamat.

- Tudnál? - suttogtam. Őszintén kérdeztem, nem provokálni akartam. Ebben a kérdésben öltött testet minden kimondatlan gondolatom.

A válaszát alig hallottam. És nem is hittem el. Tudtam jól, hogy itt most voltaképpen nem másról van szó, mint hogy biztonságban érzem magam egy olyan férfival, aki a legjobban ismeri a testemet, ezért inkább nem is mondtam semmi mást.

Pedig szívesen megkérdeztem volna, hogy vajon hol volt ő azokon az éjszakákon. És hogy miért viseli még mindig a jegygyűrűjét. Tudni akartam, vajon mennyire üresek ezek a szavak most azokhoz az

ígéretekhez képest, amelyeket újra és újra megszegett. De a szívem ma este már nem bírt volna elviselni még egy csalódást.

Kicsit hátrébb húzódott, de rögtön le is csapott a másik mellemre. Harapta, és nyalogatta. Aztán a másik mellbimbómat megcsípte kicsit, amitől megint felsikítottam. Fájt, de iszonyú jó érzés volt. Majd oldalra húzta a tangámat és dörzsölni kezdte a csiklómat. Hihetetlenül nedves voltam már odalent, de arra nagyon vigyázott, hogy ne jussak el az orgazmusig.

- Kérlek... - könyörögtem a kezéhez dörgölözve. - Dom... - De belém fojtotta a szót, ahogy megint megcsípte a bőrömet.

- Nem! Érezni akarom, ahogy a szűk puncid kitágul, és rám szorul, *amor*. Érezni akarom, ahogy a farkamra élvezel.

Baszki! Nem lett volna szabad, hogy ezek a szavak ennyire felizgassanak, de mégis megtörtént.

Megint hátrahúzódott, de most csak a cipzárja reszelős hangját hallottam, aztán a következő pillanatban... komolyan, csillagokat láttam.

Tele. Igen, ez a helyes kifejezés: tele voltam. Most nem várt, nem játszadozott, nem ingerelt tovább, hanem egyetlen kíméletlen, hosszú mozdulattal tövig belém nyomult, és a testem ívben megfeszült az elképesztő erőtől.

- Basszus! - ziháltam. Hiába tudtam, hogy a behódolásom rossz üzenetet küldött felé. Ott ültem csaknem meztelenül, ő pedig szinte teljesen fel volt öltözve. De minden színlelés megszűnt abban a pillanatban, ahogy a bőröm a bőréhez ért. Nem titkoltam egy másodpercig sem, hogy mennyire élvezem, ahogy a gyönyör egyre nagyobb magasságaiba juttatja a testemet.

A nyögéseim és sikolyaim összekeveredtek az ő egyre hangosabb morgásával, ahogy kíméletlen erővel baszott a kanapén. Már nem is láttam, nem is hallottam semmit, és gondolkodni se bírtam. Itt már csak ő volt és én. A testünkről szakadt a víz, ahogy durván rángatóztunk a kéj kegyetlen ritmusára.

- Belehalok a gyönyörű puncidba, Ále! Most azonnal meghalnék, csak tudjam, hogy az enyém vagy! - Kezét gyengéden a torkomra tette, és úgy nyomott bele a bőrkanapéba, ahogy mindketten száguldottunk az orgazmus felé.

Éreztem, ahogy egyre jobban duzzad bennem, ahogy folyamatosan gyorsította a tempót. A saját kéjvágyam is egyre csak nőtt, ahogy minden idegszálamat elöntötte a tűz. Az egész kanapé úszott már az izzadságban, és ki tudja, miben, de ő keményen tartott a helyemen.

A csípője úgy pumpált, mintha valami ismeretlen új igazságot akarna beleverni a testembe. Ahogy a homlokát az enyémhez nyomta, közről láthattam az árnyakat az arcán. Láttam a szavakat, amelyeket nem akartam elhinni, ahogy ott úsztak tekintetének tengerében.

A biztonságot és a félelmet egyszerre éreztem a zsigereimben.

A jegygyűrűje belenyomódott a csípőmbe ebben a purgatóriumban, ahová ilyen lopott pillanatokért bármikor boldogan léptem volna be.

Még egy utolsó erőteljes lökés, és éreztem, ahogy apró darabokban hullok alá a kanapé bőrborítására, mint a konfetti, ahogy a testem magába issza a testét. És nem sokkal később éreztem magamban a forróságot is, ahogy reszketve, mély nyögéssel belém élvezett.

Forró, bágyadt csend telepedett ránk. A légzésünk lassan visszatért a normális tempóra, és a kéj köde oszladozni kezdett.

Szexeltem a volt férjemmel. E gondolat valósága teljes súlyával nehezedett rám, de most képtelen voltam mélyebben belemenni ennek a boncolgatásába. Kívántam őt, és hagytam, hogy a magáévá tegyen.

A megbánás csak egy pillanatilag nyomta a hasamat, de mindjárt félre is söpörtem.

Dom felállt, és megigazította a ruháját. Csak úgy sugárzott belőle az elegancia és az erő, és megint azt a férfit láttam, akibe egykor beleszerettem. Azt a férfit, aki akkoriban három helyen melózott, de mindig volt annyi ereje, hogy tanulás közben bebújjon az asztal alá, és kinyaljon. Azt a férfit, aki mindig betartotta, amit ígért... hát, igen, legalábbis egy darabig.

Szinte felfaltuk egymást a tekintetünkkel, pillantásunk mindent elmondott, amit nem tudtunk szavakba önteni.

Nagy nehezen sikerült feltápáskodnom, és épp megigazítottam a ruhámat, amikor egy harmadik hang szólalt meg a szobában.

- Hoppá!

Felkaptunk a fejünket, és azt láttuk, hogy Kai és Isabell egyszer csak ott állnak a könyvtár felső szintjén... *Talán egy titkos szoba volt a könyvespolcok mögött?*

Egymásra bámultunk, és mind a négyen úgy feszengtünk ahogy az ember csak egy bizonyos tevékenység után szokott.

- Nos, ez... - szólalt meg Kai a maga elegáns brit akcentusával, ami kissé túl méltóságteljesnek hatott az adott helyzetben - ... felettébb meglepő.

Dominic

A szex utáni eufória pontosan egy óra nyolc percre tartott. Miután volt ez a kínos találkozás Kaijal és Isabellával a könyvtárban, Alessandra vörös arccal elbúcsúzott, én meg úgy mentem haza, hogy még mindig forrt a vérem.

Annyi eszem azért volt, hogy tudjam, ez a szex sem jelentett többet, mint pusztán a testi vágyak átmeneti kielégülését, de azért mégiscsak egy cseppnyi előrelépés volt a kapcsolatunkban, ennél többet pedig jelen állás szerint nem is remélhettem.

A lakásban síri csend fogadott. A személyzet karácsonyra szabadságot kapott, a lépteim hangos visszhangot vertek a márványpadlón, ahogy beléptem a nappaliba. Éreztem, hogy meg kell fordulnom...

Valami megmozdult a sötétben.

A következő pillanatban a félelem jéghideg pengéje elvágta az Alessandrával töltött percek utolsó forró indáit is. Ledermedtem.

Aztán életre kelt egy lámpa, és megkönnyebbülten láttam magam előtt az éjfekete haját és a hűvös zöld szempárt.

- Ilyen későn? - vigyorgott az öcsém. - Merre jártál?

Az iménti félelmem most haraggá sűrűsödött.

- Te meg hogy a faszba jöttél be?

Roman úgy feküdt ott a kanapén, mintha csak egy császár terpeszkedne a trónján. Tetőtől talpig feketében volt, és egy csillogó

ezüst tőrt dobált szórakozottan egyik kezéből a másikba.

- Azt kell mondjam, egész jó a biztonsági rendszered - vigyorgott. - Csak hát én még jobb vagyok.

Az állkapcsom megkeményedett.

Ez volt a legjobb rendszer, amit a pénzemért kaphattam. A város legjobb magádetektívét bízta meg, hogy nézzen utána Romannak, és abszolút semmit nem tudott kideríteni róla. Sem a múltjáról, sem pedig arról, hol bujkált azóta, hogy Martin Wellgrew oly gyanús körülmények között elpatkolt a Le Boudoirban.

Miket művelhetett a középiskolai balhéja óta?

- Nyugi! Nem akarok zúrt - emelte fel a kezét védekezőn. A hangja félig gúnyos volt, félig őszinte. - Most mit kell így gyanakodni? Nem ugorhatok fel egy baráti látogatásra a tesómhoz karácsonykor?

- A baráti látogatás azt jelenti, hogy szépen bekopogsz az ajtón, nem pedig azt, hogy feltöröd a biztonsági rendszert, és besétálsz.

- Nem volt itthon senki. Kopogással nem sokra mentem volna, nem igaz?

- Jól van, ne kamuzz itt nekem! - haladtam át a nappalin, és láttam, hogy a tőrön kívül még az a pisztoly is nála van, amit biztonsági okokból a kandalló mögé rejtettem. - A Le Boudoirban találkoztunk utoljára. Azóta eltűntél, mint a kámfor. És szerintem most sem lennél itt, hacsak nem akarnál valamit.

Az arca elkomorult, a tőr megállt a bal kezében.

- Mondom, csak a karácsony miatt. Tudod, ilyenkor felébred bennem a nosztalgia a gyermekkor után.

- Kurva szar gyermekkorunk volt, és a karácsonyok is szarok voltak. A nevelőszüleinktől sosem kaptunk semmit, még csak egy ünnepi jókívánságot sem. Ja? De. Egyszer kaptam tőlük karácsonyra egy pár zoknit.

Roman megvonta a vállát.

- Hát ez igaz, de azért voltak jó sztorik is. Emlékszel, amikor először rúgtunk be a tojáslükörtől, és szétvertük Mrs. Peltter kerti törpéit? Az utca másik végén is hallottuk, ahogy visítozott.

- Ja, ahelyett hogy megköszönte volna! Azok a törpék ocsmányak voltak.

- Az tuti! - Furcsa árnyak jelentek meg az arcán. - Miután te leléptél, nem volt kivel ünnepelnem a karácsonyt. Tudod, a javítóintézet is elég szar hely volt. Amikor kiengedtek, nem volt se családom, se pénzem, se barátom.

Éreztem, ahogy a bűntudat minden oldalról körbevesz. Amíg én a Thayeren jópofiztam a csoporttársaimmal meg a professzoraimmal, Roman egyedül küszködött. Persze, a saját döntései következményeit el kellett szenvednie, de ez a tudat sem igazán enyhítette a keserű érzést a torkomban.

Viszont most már ő is felnőtt férfi. Mégghozzá a veszélyesebbik fajtából. És hülye lennék, ha engedném, hogy a szentimentalizmus felülkerekedjen az életösztönömön.

- De ahogy látom, most jól megy a sorod - álltam meg a kandalló mellett. Közben egy pillanatra se vettem le a szemem róla, minden érzékem őrködött, készen álltam a legrosszabb meglepetésre is.

- Ahogy látod? Hm... - A penge hegyét az ujjához nyomta. Ahol a fém a bőrhez ért, egy apró vércsepp lassan hízni kezdett. - Tudod, az intézet után egy darabig csak tengtem-lengtem, aztán összefutottam Johnnal, egy második világháborús veteránnal. Mogorva egy pali volt, de kaptam tőle fix melót a boltjában, meg ott is lakhattam nála. Ha ő nem lett volna, most nem tartanék ott, ahol. - Az arca elkomorult. - Tavaly halt meg.

- Sajnálom - mondtam, és komolyan is gondoltam.

Bár én nem ismertem ezt a Johnt, de nekem is volt egy hasonló pártfogóm. És annak idején Ehrlich professzor halála jobban megviselt, mint bármi más az addigi életemben.

- Ja, hát tudod, meséltem neki rólad - folytatta Roman halkabban. - Hogy milyen közel álltunk egymáshoz. Meg hogy te mégis elárultál, és hogy mennyire gyűlöltelek ezért. Engem ez a gyűlölet tartott életben, Dom, mert egyszerűen nem voltam hajlandó megdögleni úgy, hogy közben neked meg mindened megvan, amire csak vágysz.

A keserűség hatalmasra duzzadt bennem. Mintha száz szikla lett volna a derekamra kötve, melyek most mind rám omlottak, hogy megfulladjak az iszonyú súly alatt.

- Én segítettem volna. Ha bármi mást kértél volna, nem pedig hamis alibit.

- Most akkor ki kamuzik? - pattant fel Roman a díványról. A neheztelés egy pillanat alatt leszaggatta róla a flegmaság álarcát. - Te aztán szart se tettél volna értem! Mert Dominic Davenportnak mindig mindenből csak a legjobb kell. Hányszor húztalak ki a szarból annak idején, mi? Tízszor? Hússzor? És hányszor kértem tőled én segítségedet? Egyszer.

Az ingerültség lángjai kezdték felperzselni a bűntudatomat.

- Azért az, hogy az ember kiskorúként bepíál, az kurvára nem ugyanaz, mint a gyűjtogatás meg a hamis tanúzás!

- Jaj, nehogy már pont te gyere nekem a törvénnyel! - Haragja vad hangerővel pattogott a márványon. - Mert te aztán soha semmi illegális dolgot nem csináltál, amióta utoljára találkoztunk, mi? Mert ha arról van szó, hogy a vagyonodat növelsd, akkor nem számít a törvény, mi? Csak amikor máson kellene segíteni, akkor lesz belőled hirtelen törvénytisztelő polgár. - Hirtelen megláttam a gyűlöletet a szemében. - Az akkor ott nem arról a tetves alibiről szólt. Hanem a lojalitásról. Még csak meg sem próbáltál kiállni mellettem. Láttad, hogy a kis balhém veszélyes lehet a karrieredre, úgyhogy gondolkodás nélkül hátat fordítottál nekem. Az egyetlen embernek, akit valaha is családtagnak tekinthetél.

A bizsergés egyre erősödött. Hirtelen fülsiketítő lett a fejemben a zaj, amitől képtelen voltam szabadulni.

- Amúgy, ha jól látom, ez a minta ismétlődik az életedben - folytatta Roman halálosan nyugodt hangon. - Hol is van a kis feleséged, Dom? Annyira elege lett a szarságaidból, hogy végül csak lelépett?

Az a kőkemény gombóc, amely azóta nőtt bennem, hogy egy szép napon arra jöttem haza, hogy Alessandra eltűnt, most berobbant.

Vicsorogva vágtam át a szobán. A következő pillanatban az öklöm a pofájába csapódott. Roman felszisszent, de csak a másodperc töredékéig habozott. Félredobta a törst, és olyan erővel ütött vissza, hogy levegőt se kaptam.

Egy váza összetört padlón, mi pedig úgy estünk egymásnak, ahogy csak testvérek tudnak. A gyűlöletet csak felerősítette a közös múlt. Én nem nyúltam a fegyveremért, neki sem kellett a tör. Tizenöt éve vártunk erre az összecsapásra, eszünk ágában sem volt fegyverekkel szépíteni a dolgot.

Ez most kurvára személyes volt.

A levegőt átította az izzadság és a düh szaga. Felrepedt bőr és vérfoltok éktelenkedtek mindkettőnk arcán. Időnként már csillagokat láttam, és a fémes íz betöltötte a számát. Hallottam egy csont roppanását is.

Nem ez volt az első, hogy Roman és én összeverekedtünk. Kamaszkorunkban mindketten gyorsan begurultunk, és elég gyakran fizikai erőszakkal vezettük le a feszültséget.

De ma felnőtt férfiként annál sokkal brutálisabbak vagyunk és itt most simán ki is nyírhattuk volna egymást, ha nem ragaszkodtunk volna annyira azokhoz a dolgokhoz, amelyek értelmet adtak az életünknek.

Nekem ez egyértelműen Alessandra volt, hogy Roman számára mi volt olyan fontos, azt nem tudom, de valószínűleg soha nem is fogom megtudni.

Végül aztán mégiscsak kifulladtunk a nagy verekezésben. Mindketten lerogytunk a földre, és levegőt is alig kaptunk.

- Faszom! - köptem ki egy adag vért. És persze pont elérte a húszezer dolláros szőnyeget, amit még Törökországban vettem. Még szerencse, hogy gazdag vagyok. Így mindent tudok pótolni, ha tönkremegy. Majdnem mindent. - Látom, már nem vagy olya puhány pöcs, mint annak idején.

- Te meg végre képes vagy tisztességesen küzdeni. Csalás nélkül.

- Ha valaki nemcsak az izmait használja, hanem az eszt is, az még nem csalás.

Roman felhorkant. Az arcán mély lila foltok jelentek meg, illetve nagy barna foltokban száradt rajta a vér. Az egyik szemét ki sem tudta nyitni, úgy feldagadt.

Gondolom, én sem nézhettem ki jobban. A testem minden négyzetcentimétere üvöltött a kintól most, hogy kifogytam az adrenalinból, és tuti, hogy pár csontom is eltört. Az viszont jó hír,

hogy amíg püföltük egymást, az a szörnyű zümmögés megszűnt a fejemben. A bunyó valahogy kiűzte belőlem mindazt, ami azóta ott feszült bennem, hogy eljöttem Ohióból, és ez bármilyen törött orrot vagy feldagadt szemet megért.

Roman nekidőlt a falnak. Már nem láttam haragot az arcán.

- Legalább megbántad?

Nem kellett megkérdeznem, egyértelmű volt, mire gondol.

- Kurvára meg.

A légzésünk lassan felvette a normális tempót a ránk szakadt csendben. Nem volt éppenséggel kellemes csend, de nem is volt kínos. Sima csend volt.

- Próbáltalak keresni - mondtam. - Az egyetem után. Többször is. De semmi. Mintha felszívódtál volna.

- Nem véletlen - mondta. A hangja egyszerre volt fenyegető és fáradt.

A rég eltemetett védelmező ösztönöm hirtelen megint életre kelt. Mert történt, ami történt, attól én még mindig úgy éreztem, hogy ő a testvérem. És noha akkoriban nem tudtam megvédeni sem őt, sem magamat, ma már rendelkezem olyan erőforrásokkal, amelyek ezt lehetővé teszik.

- Mibe keveredtl, Roman?

- Inkább ne tégy fel olyan kérdéseket, amelyekre nem akarod tudni a választ. Hidd el, jobb, ha nem tudod. Mindkettőnknek jobb.

- Legalább csak annyit mondj, hogy Wellgrew halálában nem volt benne a kezed.

Az Orion Bank azóta is vergődik. A bank új vezetője tiszta idióta, aki úgy viselkedik, mintha az lenne a célja, hogy tönkrevágja az egész intézményt. Wellgrew halálát végül hivatalosan balesetnek minősítették, bár az emberek mást suttoztak.

- Azon ne törd a fejed! - mondta Roman, ezúttal egyértelmű volt, hogy ez figyelmeztetés. - Meghalt, és kész. Ennyi.

Megtöröltem az arcomat, a tenyerem csupa vér lett.

Már nem voltam az a kisfiú, aki annak idején az életben maradásért küzdött Ohióban, de ki tudja, lehet, hogy hiába volt pénzem és hatalmam, továbbra is gyáva maradtam. Mert hiába

szólaltak meg a vészharangok a fejemben Roman minden egyes szavára, úgy döntöttem, nem foglalkozom velük.

Ha csak ideiglenesen is, de legalább fegyverszünetet kötöttünk. És bár soha nem ismertem volna be, igenis jó érzés volt újra olyasvalakivel lenni, akit a rokonomnak tekinthetek. Méghozzá olyannyira, hogy inkább nem is firtattam tovább a dolgot. Nem mertem lehúzni róla az álarcot, hogy megnézzem, mi is lett valójában az öcsémből.

Alessandra

A visszajelzések szépen csordogálnak – koppintott Sloane elégedett mosollyal a telefonja kijelzőjére. - Christian és Stella Harper jönnek. Ayana jön. Buffy Darlington jön. Remek kis buli lesz.

- Még jó. Ha egyszer én szervezem - viccelődött Vivian.

Eljött az újév, sőt az év első teljes hete is, és Sloane, Vivian, Isabella meg én a heti iszogatós esténket a bolt megnyitópartijának előkészítésével kombináltuk. Viviant pedig közben azzal húztuk, hogy immár terhességének tizenegyedik hetébe lépett.

- De most komolyan, ez a hely piszok jó lett, Ále. Szerintem a megnyitó is nagyon beüt majd.

- Hát, remélem - fújtam, miközben a gyomrom remegett az idegességtől. - És tényleg nagyon köszönöm a segítségeket. Nélkületek ez biztos nem jött volna össze.

Hiába, azért annak is megvan az előnye, ha az ember lányának egy felkapott PR-menedzser meg egy menő rendezvényszervező a legjobb barátjánője. Sloane és Vivian egyből felajánlották, hogy segítenek összehozni a megnyitót, míg én minden időmet azzal töltöttem, hogy az ünnepségre legyen mit bemutatni is a vendégeknek.

Miután kíméletlen realitásérzéssel végignéztam a naptáramat, elvettem az eredeti tervet, miszerint minden munkát újra megcsinállok, amelyek a csőtörés áldozatai lettek. Inkább úgy döntöttem, hogy egyetlen nagy projektre koncentrálok, ami a galéria kiemelt darabja lesz. És hogy azért ne csak egy darab legyen kiállítva,

otthonról elhozom néhány korábbi munkámat. Ez így azért elég nagy lutri volt, de ez volt a legjobb, amivel elő tudtam rukkolni, ha már egyszer magát a megnyitót semmiképp nem akartam elhalasztani. Az étteremmel, illetve a DJ-vel kötött szerződésemmel nem tette lehetővé, hogy lemondjam a megrendelést, szóval tulajdonképpen, ha akartam volna, akkor sem tudtam volna későbbi időpontra áttenni.

Körbenéztem az üzletben. A hátsó helyiség átépítése még folyamatban volt, de az üzletteret pár hét leforgása alatt sikerült annyira feldobni, hogy egy lakberendező lap fotósai is nyugodtan eljöhettek volna fényképezni. Jobb oldalt volt az eladói pult, meg finom kis virágos díszletek, bal oldalt pedig a kávézó kapott helyet. Persze ez nem volt nagy: csak a márvány kávépultnak, egy kis bársonypadnak meg két asztalnak volt hely, de már ennyitől is igazán klassz lett a hangulata az egész helyiségnek. Már csak a lényeg hiányzott, vagyis a préselt virágok, illetve még néhány apróság.

Életemben először úgy döntöttem, hogy kihagyom a brazil szilveszterezést, és éjjel-nappal hajtottam, hogy minden elkészüljön időben. De megérte.

- Na, és hogy ment a szombati randi? - kérdezte Isabella. - Remélem, jobban, mint az a múltkori Daltonos este!

- Hát, annál azért nehéz lenne rosszabbat összehozni. - Daltonról a karácsonyi gála óta nem hallottam semmit. Bár bizonyos pletykák szerint kirúgták a Valhallából, de ez sem biztos. - De hogy a kérdésedre válaszoljak: rendben volt, viszont nem lesz második.

A múltkori kis könyvtári jelenet után sem mondtam le róla, hogy szerencsét próbáljak a randik világában. Mert az oké, hogy Dominickal a szex tényleg észbontó, de attól még igenis komolyan gondoltam, hogy szeretnék megismerni más férfiakat is. Úgyhogy ünnepek ide vagy oda, egyszer voltam színházban egy zenésszel, a hétvégén meg elmentem inni egy jó fej középiskolai tanárral.

És még az sem zavart, hogy ezekből a randikból nem lesz semmi komoly. Számomra ez inkább arról szólt, hogy találkozzak új arcokkal,

és megtapasztaljam, hogy egyáltalán milyen valaki mással együtt lenni. Szerencsére sem a zenésznek, sem a tanárnak nem volt

olyan hátsó szándéka, hogy titokban filmre vesz a lakásán, ami jó pont volt.

- Azért az durva, hogy egyszerre szexeltetek a könyvtárban! - mondta Vivian. - Meg hogy van ez a titkos szoba, amiről nekem nem is szóltál.

Isabella és én rendesen elpirultunk. Voltunk olyan hülyék, hogy elmondtuk a többieknek, mi történt azon a bizonyos gálán. Vivian és Sloane meg azóta is ezzel húznak minket. Még jó, hogy Marcelo előtt nem hozták szóba.

Mivel idén nem utaztam haza az ünnepekre Brazíliába, ő repült ide egy hosszú hétvégére. Elmentünk megnézni egy előadást a Broadwayen, meg több helyen is kipróbáltuk a túlárzott süteményeket. Anyám karácsony napján FaceTime-on bejelentkezett Saint-Barthélemy szigetéről, meg is lepődtünk, hogy ilyen figyelmes volt.

- Nem szólhattam róla - mondta Isabella védekezően. - Ez valami családi titok Kaiéknál, és ti sem mondhatjátok el senkinek.

- Miért beszelnék én bárkinek is a te szexbarlangodról? - horkant fel Sloane. - És bemenni is csak teljes körű fertőtlenítés után lennék hajlandó.

Isabella erre nekidobott egy összegyűrt papírlapot, ami után az előkészítő ülésünk visítozós-nevetős galacsincsatává fajult.

- Ne már! - sikítottam, amikor Vivian épp megdobott egy galacsinnal. - Mióta vagy te ilyen erőszakos? Nem úgy volt, hogy te vagy köztünk a legkedvesebb?

- Hetek óta folyton fáradt vagyok. Fáj a mellem, és közelharcot kell vívnom Dantével, hogy ne akarjon állandóan aranykalitkába zárni - magyarázta. - Valahogy le kell vezetnem a feszültséget.

Végül is.

Amúgy meg örültem, hogy a barátnőim végre nem csak Dominicról kérdeztek. Kicsit megdöbbenek, de nem feltétlenül lepődtek meg azon,

hogy megint szexeltem vele - úgy döntöttem, ennek okát most inkább nem firtatom -, és tiszteletben tartották a kérésemet, hogy erről most egy darabig ne beszéljünk. Úgysem tudnám, mit mondjak. Én legalább annyira nem bírtam kiigazodni a Dominic iránti érzelmeim között, mint ők.

Egyébként Dominickal a gála óta csak pár hangüzenetet hagytunk egymásnak, boldog karácsonyt meg boldog újévet kívánva, de most már valóban nagyon érett egy komolyabb beszélgetés.

A telefonom most is épp egy új bejövő üzenetet jelzett, ahogy lassan abbahagytuk a dobálósdit.

Na tessék! Kellett nekem az ördögöt a falra festeni...

A szívem a torkomban dobogott. Dominic nem szokott üzenetet írni, ezért is telt bele egy jó percbre, mire felfogtam, hogy mit akar.

Dominic: Találkozzunk ma este nyolckor a Saxon-Galleryben. Szeretnék mutatni valamit.

Talán mondanom sem kell, hogy a kíváncsiságom megint mindennél erősebb volt.

Miután a többiek leléptek, és bezártam a boltot, elmetróztam a galériához. Dominic az előcsarnokban várt rám.

Az első dolog ami feltűnt, az az arca volt. Kék-zöld foltok, a jobb szeme felett a bőr felszakadt. Úgy nézett ki, mintha épp valami vadállattal küzdött volna meg.

- Te jó isten! - nyögtem. - Mi történt?

- Semmi, csak az öcsém megint megjelent - mondta meglepő őszinteséggel. - Rendeztük a dolgot egymás közt.

És én még azt hittem, hogy a mi kapcsolatunk bonyolult. Akkor milyen lehet az, ami az öccséhez fúzi?

- A férfiaknak miért kell mindig mindent erőszakkal megoldaniuk? - érintettem meg ösztönösen az egyik sebét. - Már a terápiát is feltalálták ám.

- Az lehet, de a mi problémáink túlmutatnak egy terápia keretein - mondta, majd vigyorogva hozzátette. - Látnod kéne, ő hogy néz ki!

Erre már csak csóváltam a fejem. *Férfiak.*

- Miért nem szóltál?

- Nem gondoltam, hogy érdekel.

A kezem megállt a levegőben, hirtelen csend borult ránk.

- Hát, tegyél rá jeget - léptem tovább gyorsan. - A kék-zöld foltok nem mennek az öltönyödhöz.

- Vettem - húzta mosolyra a száját.

Beléptünk a galériába, ahol épp Yumi Hayashi üvegvirágkiállítását lehetett megcsodálni.

- Egy kis inspiráció - mondta Dominic. - Ha esetleg szükséged lenne rá a munkáidhoz.

- Köszönöm! - Éreztem, hogy a hasamban szétterjed a melegség.

- Szívesen - mondta, és a halk, mély hangjától bizsergés futott végig a hátamon.

Gyorsan vettem egy mély levegőt.

- Hát, úgy látom, nem valami népszerű ez a kiállítás - mondtam, miközben minden erőmmel azon voltam, hogy ne csak arra figyeljek, ahogy a testéből áradó forróság a bőrömet simogatja, és ahogy az ingje a karomhoz ér. - Rajtunk kívül nincs itt senki.

- Ja, mert ma estére kibéreltem a helyet - mondta Dominic, és közben zsebre vágta a kezét. - Tudod, nem bírom a tömeget, és szerettem volna kicsit kettesben lenni veled.

Na, erre tényleg nem tudtam semmi értelmeset mondani.

A kiállítás egyébként hét teremből állt, és mindegyik különböző régiók növényvilágát dolgozta fel. Szótlanul néztük végig az egészet, csak akkor szólaltam meg, amikor elértük az utolsó termet, ahol Ázsia őshonos virágait láthattuk.

- Ami a gálán történt... - álltam meg egy óriási lótuszformájú lámpás előtt. Ez volt a terem egyetlen fényforrása, de ahhoz elegendő fényt adott, hogy tisztán lássam, mennyire megfeszült Dominic válla. - Szóval... - A fejemben egymást kergették a szavak. - ...nem ígérhetek többet pusztá szexnél.

Ő volt az *egyetlen* férfi, akinek már az érintésétől is felizgultam. Teljesen felesleges lett volna tagadni az egymás iránti vonzalmunkat, és ami azt illeti, azok a karácsony előtti szexmentes hetek is borzalmasak voltak. Pedig igazából fel sem tűnt, mennyire hiányzik a fizikai érintés, amíg meg nem

Hogy pusztán szexuális kapcsolatba lépni a volt férjemmel szörnyű ötlet? Az tuti. Csakhogy mi már amúgy is elindultunk ezen

az úton. Akkor meg ezzel az erővel akár élvezhetem is, nem igaz?

Dominic szeme megcsillant a félhomályban.

- Én ezzel együtt tudok élni.

Ennyi? Nem voltam biztos benne, hogy a következő lélegzetvétel során megkönnyebbülést vagy inkább csalódást fogok érezni. Arra számítottam, hogy talán felhúzza magát ezen, de a jelek szerint hajlandó az én feltételeim szerint játszani.

A meglepetés viszont még bezavart kicsit a szívverésembe, amikor Dominic lassan mögém húzódott. A csend szinte dübörgött a fülemben, és mozdulni sem bírtam, ahogy forró lehelete végigsimított a gerincemen, ujjai pedig megindultak felfelé a két karomon.

A hátam a testéhez ért, a tarkómon az aprócska szőrszálak varakozással meredeztek felé. Fájdalmas volt ilyen közel lenni hozzá és érezni azt a csodálatos intimitást, amit elveszítettünk. Ahogy vette a levegőt, mellkasának minden emelkedését és süllyedését éreztem a testemben. És minden szívdobbanásunk egy-egy figyelmeztetést villantott fel az agyamban.

Megbántott téged.

Még mindig itt van.

Őt akarod.

Nem adta fel.

Mi lenne, ha... mi lenne, ha... mi lenne, ha...?

Egyszerre volt igaz mind, még ha ellent is mondtak egymásnak.

Mindenütt csupa libabőr lettem, ahogy gyengéd csókot nyomott a nyakamba. Ajkainak emléke a bőrömön kízó gyönyört ébresztett. Puha, mégis határozott érintés volt ez. Gyengéd, de parancsoló.

- Mit szeretnél, *amor*? - súgta.

A szuszogásunk szinte visszhangzott az üres teremben. Várt. Ez új. Dominic korábban sohasem várt. Mindene volt a cselekvés, a mozgás és az irányítás. Kettőnk közül én voltam az, aki folyton csak várt. Vártam a vacsorákkal, melyeket aztán nem együtt fogyasztottunk el, vártam az együtt töltött estére, melyek aztán soha nem jöttek el.

Mit szeretnék? Önállóságot, egyenrangúságot. Igen, ez volt az, ami annyira hiányzott a házasságunkból. Éveken át kötelességtudó

feleség voltam, aki élvezte a testi kényeztetést, de most egy olyan világot akartam, amelyben én hozom meg a saját szabályaimat, és nem csak mások szabályaihoz alkalmazkodom.

Nem ígérhetek többet pusztá szexnél.

Az első szabályom, még ha nem is szabályként fogalmaztam meg. De talán ez az éjszaka az első alkalom, hogy érvényt is szerezhetek neki, méghozzá a saját feltételeim szerint.

A szívem nagyot dobbant, ahogy végigsimítottam a vállán, és lassan elkezdtem lefelé húzni a zakóját. Meglepetés ült ki az arcára, de nem ellenkezett. Levette és félredobta. Óvatos, kimért mozdulatokkal feltúrta az ingujját, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét rólam. Ahogy a csuklója mozgott, időnként megcsillant a jegygyűrű az ujján.

Azóta sem vette le. Pedig hivatalosan már egy ideje nem voltunk házасok. Ez a látvány furcsamód belobbantotta a hasamban szunnyadó forró parazsat. Sebezhetőség. Ez az érzés száguldott végig a testemen, és a következő pillanatban éreztem, ahogy a forróság megtalálja helyét a lábam között, ahol az üresség fájdalma lüktetett.

Mozdulataink lelassultak, és csak bámultuk egymást, miközben az elektromos bizsergés ott feszült közöttünk a levegőben.

- Most már ne hagyd abba - mondta Dominic halkán. -Mutasd meg, mit szeretnél! - Könnyörgés volt ez egyszerű utasításba csomagolva, pedig ez egyáltalán nem volt egyszerű. Ez volt ugyanis az a pillanat, amely minden eddiginél fontosabb lett. Az alávetettség pillanata, amelyet azelőtt még soha nem tapasztaltam.

Összekulcsoltam az ujjainkat, és behúztam a legsötétebb sarokba, ahová épp csak egy fénycsík hatolt be az árnyak között. Gyengéden megszorítottam a kezét, mire térdre ereszkedett, és a kéjvágy egyre erősebben áramlott az ereimben, ahogy engedelmeskedett, majd az egyik lábamat a vállára tettem. Csak néztem, ahogy a leburnult bőröm a hófehér ingjéhez ér, és szinte beleszédültem a látványba.

Feltolta a szoknyámat és elhúzta a bugyimat.

- Hm, édesem! - dűnnyögte. - Milyen nedves vagy! - Suttogásától megint tiszta libabőr lettem. - Látod, mennyire kellesz nekem? Hogy mennyire akarlak érezni. Ahogy csak engeded nekem.

Fájó szívvel gondoltam vissza azokra az estékre, amikor nem engem választott, hanem a birodalmát építgette, míg én egyedül üldögéltem a háttérben. Minden este azt kívántam, bárcsak engem akarna inkább, nem pedig azt, hogy több pénz legyen a bankszámláján.

Egy olyan férfi után epekedtem, akit bárcsak ne szerettem volna annyira, de ha egyszer oly kétségbeesetten vágytam rá!

Dominic lassan, hosszú csókokkal haladt felfelé a combomon, majd a nyelve végre elérte a legérzékenyebb pontot. A falból áradó hideg lassan szivárgott a hátamba, ahogy mélyen belém tolta a nyelvét, és ott a galéria egy eldugott sarkában, a lábamat a vállára támasztva, két kezével a fenekemet markolva olyan mohón kezdett falni, mint aki az utolsó pillanatban menekült meg az éhhaláltól.

A lángok futótűzként száguldottak végig a testemen. Nyelvének minden érintésére megborzongtam. Olyan szakértő nyelvcsapásokkal kényeztette a csiklómát, hogy a térdem is beleremegett. Két kezemmel megragadtam a haját, úgy szorítottam, mintha az életem múlna rajta.

Aztán az irányítás kezdett kicsúszni a kezemből, az ösztön könyörtelenül magához ragadta a hatalmat. Tudtam jól, hogy a szex

nem fogja meggyógyítani az összetört szívemet, de most úgy éreztem, hogy nyelvének és szájának minden egyes őrítő mozdulata szinte kiszívja belőlem a fájdalmat.

- Még! - suttogtam. - Ez az! Még! Igen... - A sikolyom belemart a terem csendjébe, ahogy még erősebben markolta a fenekemet, és ahogy a nyelvét ki-be mozgatta bennem, szinte éreztem, ahogy az arcára csöpög belőlem a gyönyör.

Az ujjaimmal kétségbeesetten próbáltam a valóságba kapaszkodni. De elmosódott minden. Nem maradt más, csak ő és én, és a gyönyör, amely most kíméletlen erővel szaggatta az egész testemet.

Amennyire felizgatott pár perce, hogy az én kezemben van az irányítás, most ugyanolyan erővel vonzott hozzá. Testem minden reszketése és remegése egyszerre volt győzelem a függetlenségemért vívott harcban, és súlyos repedés a védőfalakban, melyeket magam köré építettem.

Dominic óvatosan harapta és szívta a csiklómat, a következő pillanatban pedig két ujját is belém nyomta. A sikolyom most már betöltötte az egész épületet, ahogy az egész testem megremegett a hirtelen behatolástól. A másik kezével most elengedett, és a lélegzetem ismét elállt, amikor lenéztem, és megláttam, hogy a farkát markolja. Kemény, durva mozdulatokkal rángatta, ahogy hangosan a puncimba nyögött.

- Elélvezel az izemtől? - ziháltam. Soha nem láttam még ilyen intenzitással mozogni a kezét, pedig mindig is imádtam nézni, ahogy a kezébe vette, és rám élvezett.

De ez már nem gyönyör volt, hanem megszállottság. Hogy én lehetek Dominic vágyainak tárgya... igen, ez volt az, amit egyszerre imádtam és gyászoltam is. Mert nem a szívemmel bíztam benne, hanem a testemmel.

- Baszki, igen! - éreztem forró leheletét a bőrömön. - Soha nem fogok betelni veled. A legszívesebben beléd fulladnék, ha hagynád.

Szavai mintha egy gyufát gyújtottak volna meg, amelynek lángja megállíthatatlanul haladt az elkerülhetetlen vég felé. Biztosan érezte ő

is, mert a vágytól eltorzult arccal nézett fel, ahogy az egész testem remegni kezdett az ujjai körül.

- Mondd, megkapod tőlem, amire szükséged van, *amor*?

- Nem - zuhant ki a hazugság az ajkaim közül.

De hiába. A gondolat, hogy bármit is irányítani tudok, pusztá káprázatnak tűnt már, ahogy a keze és a szája rám vetette magát. Nem akartam megadni magam ennek a vad rohamnak, de éreztem, ahogy a nagy elhatározásom darabokra hullik. A gyönyör nedve már ott csörgött a combomon, a szívem az ujjainak ritmusát dobolta a mellkasomban. Olyan elszántan szopott és nyalt, mintha az utolsó csepp gyönyört is ki akarná préselni belőlem.

A múlt hullámokban omlott össze bennem, ahogy az orgazmus pusztító tüzét egyre közelebből éreztem.

Abban a pillanatban ő is megremegett, és hangosan belenyögött a puncimba. A földre élvezett, a lábam elé, szent ígérete cseppekben hullt a hideg kőre. A gondolat, hogy ott térdel előttem, az ujjait tövig belém nyomja, miközben önkívületben nyalja a csiklómat, és még el is élvez közben, egy pillanat alatt a csúcsra repített.

A bennem feszülő nyomás végre kiszabadult, fehér fény robbant a szemem mögött, ahogy örületes erővel a szájába élveztem.

Lehet, hogy az én kezemben volt az irányítás, de hogy önálló lennék... Az mekkora hazugság!

A testem és a lelkem is még mindig csak az övé.

Dominic

Úr-is-ten! - A csobogó víz hangja majdnem elnyomta Alessandra nyögéseit. - *Ah... bassz... meg... Dom! Ah!*

Minden egyes lökésnél fojtott sikoly szakadt ki a torkából, és ahogy a nevemet kimondta, minden visszafogottság darabokra hullott bennem. Vizes haját a csuklóm köré fontam, két kezével a csempének támaszkodott, én pedig kíméletlenül basztam, ahogy csak a testem bírta. Szájából megtört nyögések hullottak közénk minden egyes brutális lökés után.

Volt, hogy a gyengéd, lassú szeretkezést kívánta. Máskor inkább az ilyen gyors, durva baszást. Volt abban valami mámorító, hogy pontosan tudtam, mit akar, és volt egy erős sejtésem, hogy ezúttal az utóbbira vágyik, és ezt a sejtésemet csak megerősítette, ahogy az édes kis puncija cuppogva fogadta be a farkamat.

A forróság végigszáguldott a gerincemen, és a kéj ott üvöltött minden szívdobbanásomban. Úgy elmondtam volna neki, hogy mennyire élvezem, ahogy magába falja a testemet, hogy a legszívesebben a testének minden négyzetcentiméterére rátetoválnám magam, hogy mindenki lássa, hogy ő örökkön-örökké az enyém. Csak az enyém.

De nem tettem.

Erőnek erejével elnyomtam magamban ezeket a szavakat, amelyek annyira kikíváncoztak belőlem. Egyik kezemmel még jobban

megragadtam a haját, és hátrahúztam a fejét, a másikat pedig felcsúszttattam a derekán, és megragadtam a mellét.

A mellbimbója a tenyeremnek feszült, ahogy tartotta magát, miközben brutális erővel dugtam.

- Úgy! Tedd széjjelebb a lábadat, édesem! - haraptam a vállát, és közben a gyengéd szavaim parancssá keményedtek. - Látni akarom, ahogy a farkam szétfeszíti azt a szűk kis pinádat!

Az egész teste remegett. De azonnal engedelmeskedett, én meg szinte azt kívántam, bárcsak ne tette volna, mert a látvány, ahogy a puncija benyelte tövig az egész farkamat, szinte letaglózott.

- Így! Ez az! - nyögtem, és annyira begerjedtem, hogy kész csoda, hogy ott helyben nem élveztem el.

Olyan tökéletesen passzoltunk egymáshoz. A teste úgy simult az enyémhez, mintha csak egymásnak készültünk volna. Az volt a világon a legjobb érzés, ahogy belé hatoltam, ilyenkor éreztem magam a legközelebb a mennyországhoz, és isten az atyám, nem akartam, hogy ennek valaha is vége legyen.

Be és ki. Gyorsabban, mélyebben! A vízsugár folyamatosan verte a hátamat, ahogy egyre vadabbul mozogtam benne, és nedves bőrünk cuppogva, csattogva, olyan piszkos erotikus szimfóniában verődött egymáshoz, amelynek mocskát százezer zuhanyzás sem tudta volna lemosni rólunk.

Hallottam, hogy Alessandra megint hangosan felnyög. Közel járt már a csúcshoz, tisztán éreztem abból, ahogy az izmai megfeszültek. Az utolsó pillanatban, mielőtt elélezett, gyorsan magam felé fordítottam.

Vízcseppek csorogtak végig az arcán és a mellén, ahogy hátravetette a fejét, az ajka szétnyílt, és kitört belőle az a gyönyörű visítás, amely mindkettőnket a lelkünk mélyéig megrázott.

Nem bírtam tovább én sem. Az orgazmus még mindig vadul rángatta a testét, amikor kicsusszantam belőle, és a hamvas bőrére élveztem. A víz ezt gyorsabban lemosta, mint szerettem volna, de aztán átöleltük egymást, és csak álltunk a zubogó víz alatt, ahogy a légzésünk

és a szívverésünk lassan visszaállt a normális tempóra. Ez volt az a pillanat, amit a legszívesebben örökre elnyújtottam volna, de sajnos most is túl hamar véget ért.

Alessandra kibontakozott az ölelésemből, kilépett a zuhanyzóból. Amikor elzártam a vizet, az egész testem reszketett a hidegtől, és csak néztem utána, ahogy leakasztja a törölközőt, és a mellkasomban már csak hideg űr maradt, amikor kilépett a fürdőszobából.

Nem ígérhetek többet pusztá szexnél.

Hát igen. Ez ment az utóbbi három hétben. Ő felhívott, amikor látni akart, és pedig mentem. Közben randizott másokkal, amikről soha nem kérdeztem semmit, ha viszont én hívtam, arra nemet mondott.

A legnagyobb jóindulattal sem nevezhettük volna kiegyensúlyozott kapcsolatnak, de ha ennyit volt hajlandó adni nekem, akkor ezzel kellett beélnem.

A derekamra tekertem egy törölközőt, és mentem utána a hálószobába. Ma kivételesen a régi lakásunkban találkoztunk, nem nála, az új lakásán, és nem is szállodában, ahogy szoktuk. Mert egyébként úgy került a régi otthonunkat, mint a pestist.

Nem tudom, talán azért, mert amikor belépett ide, az a pezsgős ünnepség jutott eszébe, amikor megvettük ezt a lakást? Vagy, amikor felvette az ágyról a ruháját, annak a több száz éjszakának az emléke villant be neki, amelyeket itt töltöttünk egymás karjaiban? Talán olyan erősen emlékeztette kettőnkre ez a hely, hogy már az felért egy szíven szúrással, hogy csak magába szívta a lakás illatát?

Mert én pontosan így éreztem. Az egész lakás nem volt más, mint keserű emlékek tárháza. Úgy éreztem, hogy ha csak egy percet is itt kell maradnom még, belehalok. De ha el kell mennem innen, abba is.

- Ne menj még! - mondtam. - Péntek este van. Rendelhetünk valami kaját, megnézhetünk egy filmet. Most jött ki az új Nate Reynolds film. - Mindig is imádtuk Nate Reynolds akciófilmjeit.

Alessandra egy pillanatra elbizonytalanodott, tekintete végigsiklott az ágyunkon, majd megállapodott az éjjeliszekrényen álló eljegyzési fotón. A Thayer könyvtára előtt készült, ahol először találkoztunk. Félig

csókolóztunk, félig nevettünk. Istenem, milyen fiatalok voltunk! És mennyire fogalmunk se volt róla, hogy mit tartogat számunkra a jövő. Szinte irigyeltem a múltbéli éneket azért a pimasz magabiztosságért, ami csak úgy sugárzott róla. Miután

Alessandra kiköltözött, Camila megpróbálta eltüntetni ezt a képet, én meg kis híján kirúgtam.

Ahhoz a fényképhez senki nem nyúlhat.

Láttam, hogy Alessandra nyelt egy nagyot. Az arcára kiült a bizonytalanság... nekem pedig a remény veszélyes magja kezdett csírázni a gyomromban. Nem hárította el rögtön a javaslatomat, ahogy mostanában mindig tette.

Mondj igent! Kérlek, mondj igent!

- Hát, nem is tudom - vette le a tekintetét az eljegyzési fotónkról, és felhúzta a ruhája cipzáráját. - Az a helyzet, hogy nekem ma még... szóval ma még lesz egy randim.

Na, ez azért rendesen képen törölt. Persze, tudom, nem kellett volna kiakadnom. Hiszen tudtam róla, hogy szokott másokkal randizni. Ezt amúgy Dante és Kai is megerősítették Vivian illetve Isabella beszámolóí alapján. De más dolog tudni valamiről, és megint más így előben hallani.

- Aha... - erőltettem mosolyt az arcomra az összetört reményeim felett. - Hát, akkor talán majd legközelebb.

- Igen - mondta halkan -, majd legközelebb.

Azzal kilépett, és az ajtó halk kattanással csukódott be mögötte. Ha nem éreztem volna azt a finom liliomillatot, talán el sem hiszem, hogy egy másodperccel azelőtt még ott volt.

Én meg felöltöztem, és benyomtam a tévét. De a Nate Reynolds-filmet is csak öt percig bírtam nézni. Mert erről is Alessandra jutott eszembe. Aztán próbáltam dolgozni egy kicsit, de képtelen voltam koncentrálni. Még egy kőkemény edzés sem segített a privát tornateremben.

Ki az istennel randevúzik? Vajon hova mennek? És csókolózott már a fickóval? Vajon ugyanolyan kéjes sóhaj hagyta el a száját, amikor az

illető megérintette? Vagy inkább számolta a perceket, hogy mikor mehet már haza?

Addig pörögtem ezeken a kérdéseken, hogy végül nem bírtam tovább. Fogtam a telefonomat, és felhívtam az egyetlen olyan ismerőszámot, akinek semmilyen személyes kapcsolata nem volt Alessandrával.

Az első csengetés után felvette.

- Találkozzunk egy óra múlva a Garage-ban - mondtam. - Rám férne egy ital.

A Garage egy lepukkant kocsmá East Village-ben, méltán híres az erős piáiról meg az ott dolgozó csaposokról, akik magasról leszarják, hogy a vendég üvölt, sír, sugárban hány, vagy már eszméletlenül itta magát, a lényeg, hogy fizessen.

Tökéletes hely volt arra, hogy az ember alkoholba fojtsa a bánatát, úgyhogy péntek este a nyomorult sorsú férfiak igen nagy számban képviseltették magukat.

- Baszki! - nézett végig Roman a helyiségen. - Mi a faszt ez? Névtelen Lúzerok Gyülekezete?

Válaszra sem méltattam, csak bedobtam a harmadik felesemet.

- Tényleg ekkora a baj? - ült le mellém. A fekete pulóvere és nadrágja szinte teljesen beleolvadt a kocsmá félhomályába.

A karácsony előtti nagy bunyónk óta telefonon beszélünk párszor, de személyesen most találkoztunk először. Azt azért nem mondanám, hogy megbíztam benne, de a közöttünk feszülő ellentét az elmúlt egy hónapban óvatos éberséggé szelídült. Meg hát azóta nem is merült fel a neve gyanús halálesetek kapcsán, szóval, tudja fene.

- Alessandra randira ment - mondtam, és éreztem, ahogy a szavak keserű ízt hagynak a számban.

- Miért? Eddig nem randizott? - intett a csaposnak. -Bourbont, tisztán.

- De, de nem közvetlenül azután, hogy velem szexelt.

- Aha - húzta el a száját Roman, amikor a piercinges, tetkós csapos letette elé a poharat. A sötét folyadék kilötyt a ragacsos pultra. Belekortyolt, és még jobban elhúzta a száját. A piának itt olyan íze volt, mint a veszélyes hulladéknak. De ez hozzátartozott a hely varázsához. Legalábbis azok szerint, akik rendszeresen lejártak ide.

Egy darabig csendben iszogattunk. Egyikünk sem volt az a „dumcsizós-vigasztalós” fajta, szóval remekül lehetett inni vele.

Nekem meg eszemben sem volt hosszasan ecsetelni az Alessandrával kapcsolatos gondjaimat. Csak nem akartam egyedül iszogatni.

Ha három hónappal ezelőtt valaki azt mondjá nekem, hogy itt fogom sajnálni magam egy kurva szar whiskyvel a kezemben ebben az East Village-i lebujban, miközben a rég elveszett öcsém némán ítélkezik felettem, tuti megkérdem tőle, hogy mit szív.

Így buknak el a hatalmasok! Még az a fasza, hogy sem Dante, sem Kai nem láttak ebben az állapotomban. Mert az hétszáz, hogy amíg világ a világ, ezzel húztak volna. Persze valószínűleg Romantól sem remélhetek jobbat, de vele legalább nem kell minden héten találkoznom.

- Hát, baszod, ha valaha is azt látod, hogy én ennyire megzuhanom egy nő miatt, ne is kérdezz semmit, csak lőj le a picsába! - mondta az ötödik bourbon után. - Ez kurva szánalmas, hallod?

Mondom, nem az a vigasztalós fajta.

- Mint amikor ott rinyáltál nekem órákig, mert Melody Kettler dobott azért a svéd cserediák csávóért?

Annyit még nem ittam, hogy ne tudjak odavágni neki.

- Rinyált a faszom! Egyébként meg nem is dobott! Csak szünetet tartottunk!

- Ha te ettől jobban alszol...

- Hát, baszki, amik velem az évek alatt történtek, azt kell mondjam, hogy a Melody Kettlerrel való szakításom zavarja a legkevésbé az álmomat. Nekem elhiheted! - Azzal bedobta az italát.

Az öngyújtómmal játszogattam. Amikor leültem, szokás szerint elővettem, de valahogy nem volt jó érzés ilyen szép dolgot látni egy ilyen lepukkant helyen.

Amik velem az évek alatt történtek. Tizenöt év. Fogalmam sem volt, mi mindenen mehetett keresztül.

- Mennyire volt durva az intézet?

- Á, lehetett volna rosszabb is - mondta, de nem nézett rám. - Miért, neked hány segget kellett fényesre nyalnod, hogy odáig eljuss, ahol most vagy?

A feszültség hirtelen kiengedett, és harsány nevetés szakadt fel a torkomból.

Nem tudom, talán a pia miatt. Vagy talán mert ebben a kocsmában tényleg mindent átjárt a „basszátok meg, szarok mindenre” érzés. Bármi is volt az oka, őszintén válaszoltam a kérdésére, hogy hogyan is építettem fel a Davenport Capitalt - hálózatépítés, kopogtatás a megfelelő ajtókon, és igen, seggnyalás orrvérzésig, mire sikerült megszereznem az első komolyabb befektetőket. Ő is elmondta, hogy mi történt vele, milyen melókat csinált, hogyan került összetűzésbe a törvénnyel, illetve, hogy milyen harcművészeteket tanult, aminek igen jó hasznát vette akkor is, amikor engem vert laposra. A kis geci.

Nem voltunk már ugyanazok, akik egykoron, és tudtam jól, hogy a kapcsolatunk sosem lesz már ugyanolyan, mint régen. Mégis jó érzés volt most beszélgetni valakivel, aki ismert még azokból az időkből, mielőtt minden megváltozott, és olyasvalaki lett belőlem, akit lassan már én magam sem ismertem volna fel.

Alessandra

Kiléptem, fájt a lábam, mert annyit gyalogoltam városban, aztán még elmentem vacsorázni és iszogatni. Mehettem volna metróval vagy taxival is, de jól tett a séta, kicsit kitisztította a fejemet. Buzios után folytattam a jógát, de ha nem maradt rá időm, inkább bolyongtam az utcákon, amíg végre mindaz, ami a fejemben volt, valahogy már nem zavart annyira. Ami azt illeti, mostanában csak egyvalaki járt a fejemben a sétáim során.

Ahogy befordultam a lakásom folyosójára, azt láttam, hogy valaki ott ücsörög kinyújtott lábbal, hátát a falnak vetve az ajtóm előtt. A gyűrött kabátja meg mellette a földön.

- Dom?

- Szia! - mosolygott rám kábán. - Hát megjöttél!

- Te meg mit keresel itt? - léptem oda hozzá. Újév után költöztem át ide Sloane lakásából. Hála az égnek, mert ha Dom ezt a műsort ott adta volna elő, Sloane tuti kiakad.

- Hiányoztál... - Nem állt fel. Az arca kipirult, olyan szomorúnak és elveszettnek tűnt, hogy komolyan megsajnáltam.

- Alig pár órája találkoztunk.

- Igen, de...

A pulzusom úgy lassult le, mintha mézbe esett volna. Ne dűlj be neki, Ále! De nem bírtam megállni.

Most is meginogtam, épp csak egy kicsit.

- Na, gyerünk! - ragadtam meg a kezét, és felhúztam. -Menjünk be, mielőtt még valaki meglát, és rád hívja a rendőrséget. - A 6B-ben az a pletykás vénasszony biztos bekattanna, ha meglátna egy részeg idegent üldögetni a folyosón.

Dominic bebotorkált a lakásomba. Becsuktam az ajtót, és morcosan néztem rá.

- Beleestél egy whiskyshordóba, vagy mi? - Csak úgy reszketett a sok piától. Az alkohol bűze a pórusaiból áradt, elnyomva a friss virágok illatát, amelyek ott álltak az ajtó mellett.

- Romannal iszogattunk egy kicsit - simította le a kócos haját. - Nem bírtam elaludni.

- Még csak este kilenc van! Persze hogy nem bírtál elaludni. - A kanapéhoz támogattam, nehogy összeessen nekem a nappali közepén. Alig bírt járni.

Nem is tudom, mikor láttam Dominicot utoljára ilyen részegen.... szerintem soha. Soha nem vitte túlzásba az ivást. Azt mondta, épp elég embert látott, akiből idővel alkoholista lett, meg amúgy is rühellte, ha nem az ő kezében van az irányítás.

Eldőlt a kanapén, és onnan bámult fel rám. Nyelt egyet.

- Milyen volt a randid?

Nem is volt randim. Egy ékszerkészítő tanfolyamon voltam (annyira tetszett, amin Buziosban részt vettem, hogy beiratkoztam egy ilyen kis kurzusra), aztán utána még bementem egy bárba a Sohóban, ahol megittam egy almás Martinit, elolvastam egy thriller három fejezetét, amit Isabella ajánlott, és csak nézegettem az embereket. Nem volt valami izgalmas éjszaka, de most erre volt szükségem, miután eljöttem Dominictől.

- Elment. - A bűntudat rám vetette magát, utáltam hazudni, de délután, amikor megkért, hogy maradjak ott vele, kis híján beadtam a derekam. Amióta van ez az új rendszerünk, soha nem ölelkeztünk hosszasan szex után, és persze egyszer sem aludtunk együtt. De most ott voltunk, a korábbi otthonunkban, és ahogy bementem a hálóba, és megláttam az ágyunkat, amiben évekig aludtunk, és azt az eljegyzési

fotót... Az tűnt a legjobb megoldásnak, ha bedobom ezt a hazugságot a nem létező randiról, hogy ki bírjak menekülni a helyzetből.

- Akkor jó. - Dominic megint nyelt egyet. - Remélem, nem tacót etetett veled. Mert azt utálod.

Nem is az, hogy utáltam, csak hát rossz emlék volt. A főiskolán egyszer ételmérgezést kaptam egy halas tacótól, azóta nem szívesen gondolok rá.

- Nem. - Most meg mi ez a nyomás a szemem mögött? Csak nem fogok itt bőgni a hülye taco miatt.

Ránk szakadt a csend. A levegő megtelt sűrű nosztalgiával, a másodpercek feszülten meneteltek, a felkavart érzelmek meg elborították az agyamat.

Dominic tekintete szinte perzselt.

- Boldog vagy, Alessandra?

A józanság szikrája valahogy átverekedte magát az alkoholmámoron, és a lelkem közepébe fúródott.

Bárcsak tudnám! Bizonyos szempontból igen, boldog vagyok. Jól megy a kis boltom, a barátnőim nagyon jó fejek, gyakran összejárunk. Van új hobbim, és életemben először a saját kedvemre élek, ahogy nekem tetszik.

De a lelkemnek az a része, ahol korábban Dominic volt, kongott az ürességtől. Azt a részt csak ő tudja betölteni.

Nem is arról van szó, hogy szükségem van rá, mert ez így nem igaz, de annyira hiányzott, hogy olyan érzés volt, mintha mégiscsak szükségem lenne rá.

- Aludd ki magad! - mondtam megkerülve a kérdést. - Majd megbeszéljük.

Dominic nem vitatkozott. Mire kihoztam neki egy takarót, már beájult.

Ezüstös fény világította meg homlokán a ráncokat. Az emberek általában békésen alszanak, Dominic nem. Őt bármi is gyötörte napközben, az mindig árnyékként követte az álmaiba is.

Amikor lefeküdtem, sokáig nem bírtam elaludni, csak bámultam a mennyezetet. Már éjfél is elmúlt, a levegőben finom virágillat terjengett. Az ágy mellett egy vázában aranyrózsák illatoztak, mellettük egy cetli, amit aznap délután a táskámban találtam.

18. az ezerből.

Szeretettel: Dom

A szemem mögött megint az a szúrás.

Úgy látszik, ma éjjel nem csak Dominic lelke nem lel békére.

Dominic és Alessandra

DOMINIC

Reggel pokoli másnaposság gyötört. Mintha légkalapács szaggatta volna belülről a koponyámat, a szám is teljesen kiszáradt, mintha vattával tömték volna ki. A függönyök közt egy napsugár ügyesen átverekedte magát, és pont a szemembe talált. Azt hittem, beledöglök.

Nyögve takartam el a szemem a karommal. Az életben nem iszom többet!

- Tessék! - zökkentett ki a nyomorúságomból egy vidám hang. - Ettől majd jobban leszel.

Felemeltem a fejem, mire rögtön rákapcsolt egy másik kalapács is az agyamban.

Alessandra a kanapé mellett állt kisimult arccal, gyönyörű volt a sárga kis ruhájában. Gesztenyebarna haja hullámokban simogatta a vállát, és valami mámorító parfüm és sampon illata áradt belőle.

Én nagyjából úgy nézhettem ki, mint egy rakás szar, ő meg mintha most lépett volna ki egy mesekönyvből.

Na, fasza! Rohadtul nem így képzeltem el a dolgot, amikor tegnap este tök részegen sikerült meghoznom azt az okos döntést, hogy idejövök, és megvárom a lakása előtt. Az a tökfej Roman is! A francnak nem volt annyi esze, hogy lebeszéljen róla! Tényleg, hívták, hogy van valami meló (azt nem mondta, hogy mi), és képes volt magamra hagyni a hülye ötleteimmel.

- Ha még egyszer azt látod, hogy akárcsak ránézek egy whiskysüvegre, nyugodtan pofozz fel ott helyben! - nyögtem, és erőnek erejével felültem, hogy elvegyem tőle a pohár vizet és a portugál krémest. Ezt a sütit még az első brazilai utunk során mutatta meg nekem, azóta is imádom. - Nem tudom, ki találta ki, hogy az ember alkoholt igyon, de rohadtul le kéne lőni. Tárgyalás nélkül.

Alessandra szeme vidáman csillogott.

- Még soha nem láttalak ennyire másnaposnak. Meg kócosnak sem. Ezt muszáj lefotóznom!

- Persze, csak bátran! Ennél rosszabb már úgysem lehet! - A számhoz emeltem a vizet, de annyira remegett a kezem, hogy egy részét az ingemre öntöttem. Cifra káromkodás hagyta el a számát.

Alessandra úgy nevetett, hogy az egész teste rázkódott.

- Komolyan, ha nem látnám a saját szememmel, én sem hinném el - vinnyogta, és már emelte is a telefonját, hogy lefotózzon.

- Ále, esküszöm, ha meglátom ezt képet az interneten, kipoasztolom azt, amin tátott szájjal alszol a vonaton! - fenyegetőztem, pedig furcsamód valami vidámságot éreztem a szívemben. Képtelen voltam haragudni rá, amikor így mosolygott, még ha épp rajtam nevetett is.

- Lehet, hogy még úgy is megéri! - törölte ki a könnyeket a szeméből, a kuncogása végképp elvette az ingerültségem élet.

- Nagyon jó kedved van - mondtam halkan. - Nem is emlékszem, mikor láttalak utoljára ilyen vidámnak.

Nem tudom, lehet, hogy ez csak pillanatnyi boldogság volt nála, de attól még boldogság volt. Az, hogy még a könnye is kicsordult, úgy nevetett, és én ezt láthattam, bőven megérte, hogy az egóm egy kicsit megkarcolódjon.

Aztán a következő pillanatban Alessandra arcáról eltűnt a mosoly, elnyelte az a hirtelen támadt feszültség, ami szinte szikrákat szórt közöttünk.

Letettem a tányért az asztalra, és nagy nehezen felálltam. Nem azt mondom, hogy nagyon biztos lábon, de azért mégiscsak ott álltam előtte feszülő mellkassal és kiszáradt szájjal. A fejemben a kalapácsok

kicsit lenyugodtak, legalábbis már nem dolgoztak olyan keményen, hogy fájjon. Meg hát mit nekem másnaposság! Annál semmi nem fájhatott jobban, mint a tudat, hogy megbántottam

Alessandrát. Persze ezzel most már együtt kell élnem életem végéig, de azért valahol még reméltem, hogy a jövőnk talán helyrehozhatja a múlt hibáit.

- Emlékszel még arra az éjszakára, amikor befejeztük a nagytakarítást a boltban a csőtörés után? Rengeteg kaját hozattunk, és te azt kérdezted, hol kellene lennem, hogy hol lennék, ha nem a boltban lennék veled?

Alessandra óvatos arccal bólintott.

- Én pedig azt mondtam, sehol. Sehol nem lennék szívesebben, mint ott veled, és komolyan is gondoltam - folytattam. - Láttam, hogy nem igazán hiszel nekem, ami nem csoda, mivel az elmúlt tíz évet szinte az irodámban éltem le, de nem mindig azért voltam ott, mert annyira imádtam. Hanem mert attól féltem, hogy ha én nem vagyok ott, akkor összedől minden. És elveszhet minden, amiért olyan keményen dolgoztam, minden, amit addig elértem. Amikor csak kinéztem az ablakon a városra, amit állítólag „meghódítottam”, én mindenütt csak a rám leselkedő lehetséges kudarcok milliányi formáját láttam. Valamikor komolyan azt hittem, hogy ha elég pénzt összeszedek, akkor majd végre biztonságban fogom érezni magam. De pont ez a lényeg. - Próbáltam lenyelni a gombócot a torkomban. - Amikor utánad mentem Brazíliába, hetekig nem voltam az irodámban, és szinte nem is hiányzott. Viszont aznap, amikor arra mentem haza, hogy te eltűntél... Az az éjszaka, és azóta minden egyes éjszaka, kész kínszenvedés volt. Saudades de você. - *Hiányzol. A legmélyebb, legigazabb értelemben.*

Alessandra lesütötte a szemét, én pedig folytattam.

- Nézd, lehet, hogy megint kicsit túllőttem a célon azzal, hogy idejöttem tegnap este, és vártam rád a randid után, de részeg voltam, és olyan rohadtul éreztem magam, és... - Éreztem, ahogy a gyötrelmem éles fogaival rám veti magát. - Egyszerűen nem bírtam ki, hogy ne lássalak...

Próbáltam felkészülni rá, hogy nem egyedül jön haza, hanem a pasi hazakíséri. Valahogy meggyőztem magam, hogy egy ilyen helyzetet azért még tudnék normálisan kezelni, bár valószínűleg bevertem volna a faszi pofáját, és ezzel megint mindent tönkretettem volna. E tekintetben viszont a szerencse mellém szegődött, bár ami azt illeti, ettől még nem igazán éreztem magam szerencsésnek, ahogy most ott álltam előtte, a szívemet nyújtva neki, arra várva, hogy azt tegyen velem, amit csak akar. De hát végül is a szívem már az övé volt. Mindig is az övé volt.

- Tegnap este nem is volt randim - mondta gyengéden.

A meglepetés és az öröm egyszerre vágott fejbe.

- De akkor miért...

Megint rám nézett, a szeme csak úgy csillogott az érzelmektől.

- Mert féltem, hogy megint túlságosan elkezdek kötődni hozzád. Az egykori lakásunkban voltunk, és te arra kértél, hogy maradjak, én pedig kis híján így is tettem. Csak nem akarom, hogy... szóval... - Nagy levegőt vett. - Attól félek, hogy ha visszamegyek hozzád, megint minden beáll a régi kerékvágásba, és én újra elveszítem magam. Félek, hogy elkényelmesedsz, és mindaz, amit ebben a pár hónapban elértünk, kitörlődök. Én ezt nem bírnám ki még egyszer, Dom! - A hangja elcsuklott, és hangosan zokoni kezdett, én pedig éreztem, ahogy a szívem kicsúszik a kezemből, és megint ezer darabra törik.

ALESSANDRA

Dominic átölelt.

- De hát nem is kell! - mondta hevesen. - Olyan sok minden változott azóta. Nem fogom hagyni, hogy megint visszajussunk oda.

Ezzel soha nem volt gondja: mindig pontosan tudta, mikor mit kell mondani. De meg is tenni, ami helyes, az már nehezebben ment. És

mindig, amikor egy picit is hajlottam arra, hogy higgyek neki, valami ismeretlen erő visszatartott, és megint a félelem vette át az irányítást.

- Ebben nem lehetsz biztos - húzódtam el tőle, és gyorsan letöröltem a könnyeimet. Istenem, hányszor sírtam az elmúlt hónapokban? Tisztára bőgőmasina lettem, mint azok a nők a szappanoperákban, de hát ez van. Ha képes lennék megfelelően uralkodni az érzelmeimen, akkor most nem tartanánk ott, ahol. - És mi változott, Dom? Mennyiben más a helyzet most, mint akkor, amikor összeházasodtunk, amikor még mellettem álltál, és amikor megígérted, hogy soha nem kell majd egyedül szembenéznem a világgal, mert te mindig ott leszel mellettem? - Mintha üvegszilánkok fúródtak volna a mellkasomba. - Aztán mi lett belőle?

Az érzelmek nyári viharként száguldottak át a szobán, olyan hévvel, hogy elsöpörték a szép szavakat és a vonzalmat, és nem maradt más, csak a lényeg. A konkrét oka annak, amiért mindannak ellenére, amit Dominic tett, és annak ellenére, hogy valóban őszinte megbánást mutatott, nem engedhettem meg magamnak, hogy higgyek neki. Persze, most már sajnálta, mert most már könnyű volt sajnálni. Van egy csapata, akik a múltkor képesek voltak kézben tartani a dolgokat akkor is, amikor ő nem volt ott az irodában, de az mégiscsak szerencse volt, hogy pont akkor nem adódott semmilyen vészhelyzet, nem? Viszont amikor majd legközelebb választania kell egy újabb milliárdos üzlet között és köztem? Akkor vajon hogy fog dönteni? Ugyan mikor okozott számára utoljára lelki konfliktust, ha döntenie kellett egy VIP ügyféltalálkozó és egy szokásos péntek esti randi között velem?

Az arcára kiült a fájdalom, de a válasza csendes volt. A hangja sem remegett.

- Az más, hogy akkoriban úgy gondoltam, nincs vesztenivalóm. Most már tudom, hogy mit veszíthetek - mondta szomorú mosollyal. - Téged.

Téged. Soha nem gondoltam volna, hogy egyetlen szó ennyire fájhat.

Kész háború dúlt bennem: higgyek neki, vagy válasszam a biztos visszavonulást. Újabb zokogás rázta a vállamat, amikor Dominic a

homlokomhoz nyomta a homlokát.

- Adj még egy esélyt kettőnknek! - könyörgött. - Egy utolsó esélyt! Esküszöm, hogy ezt nem fogom elszúrni. Tudom, hogy a szavam már nem sokat ér a szemedben, de kérj bármit, én megteszem. - A könnyeink egymásba folytak. - Bármit! Kérlek!

Nem volt már semmi, amivel még előrukkolhatott volna, amit eddig ne tett volna meg. És én most várhattam volna ítéletnapig valami egyértelmű jelet az univerzumból, valami megcáfolhatatlan bizonyítékot arra, hogy Dominic tényleg megváltozott, és nem less megint olyan munkamániás, amilyen korábban volt, amikor még együtt éltünk, de végül is itt voltak a jelek az orrom előtt, a többi már csak értelmezés kérdése. Valami láthatatlan erő munkált a háttérben, én pedig már rohadtul belefáradtam abba, hogy hagyjam, mások írják elő nekem, hogy mit tegyek, és mit ne tegyek.

Hiszen végül mégiscsak azt kell tennem, ami nekem a legjobb, és amit a szívem diktál, márpedig volt egy olyan érzésem, hogy randizhatok én akárhány pasival, és elmenekülhetek a világ végére is, a szívem végig vele marad.

- Egy utolsó esély! - mondtam, mire Dominic teste rögtön elernyed a megkönnyebbüléstől. - De ne merészed még egyszer összetörni a szívemet! - tettem hozzá suttogva. Csak ennyit kértem.

- Nem fogom! - Ugyanolyan remegve szívtá be a levegőt, mint én. Aztán megcsókolt, és ez a csók olyan édes volt, és oly kétségbeesett, és annyira vadul keresett valamit, hogy lassan beszivárgott a testem minden egyes sejtjébe. - Egyszer elveszítettelek, még egyszer nem foglak.

Nem volt más a kezemben, csak a bizalom. Hogy bíztam benne, hogy megtartja az ígéretét. De hát végül is nem ez az alapja minden kapcsolatnak? A bizalom, a kommunikáció... és hogy elhiszük, hogy a másik szeret bennünket, és hogy együtt képesek leszünk átvészelni bármilyen vihart.

Dominicnak és nekem elsőre nem sikerült. De van úgy, hogy ami egyszer eltörik, és utána összeforr, erősebb lesz, mint azelőtt.

Dominic és Alessandra

DOMINIC

Alessandrával az egész hétvégét az ő lakásán töltöttük. Ettünk, beszélgettünk, szexeltünk. Egyszer jöttünk csak ki a lakásból, amikor a szerencsétlen szomszéd nekiállt balhézni az ajtónk előtt, hogy „túl hangosak és túl vulgárisak” vagyunk, de amúgy semmi nem zavarta a boldogságunkat.

Megint együtt voltunk. Nem házasodtunk össze újra, de attól még egy ágyban aludtunk, és meghívott a bolt megnyitójára is. Ez óriási eredmény volt a korábbi tétova próbálkozásainkhoz képest, és ez a boldog időszak egész hétfő reggelig tartott, amikor is a szokásosnál egy órával később értem be az irodába, mert én készítettem el a reggelit.

Fütyörészve mentem végig a folyosón, mit sem törődve a többiek kíváncsi pillantásával. Caroline már a liftnél várt, és követett az irodámba, ahol aztán karba tett kézzel úgy bámult rám, mint egy szökött tigrisre.

- Neked meg mi bajod van? Hívjak orvost?

- Nem kell, jól vagyok - mondtam, majd bekapcsoltam a számítógépemet, lehívtam a legújabb számokat. - Miért? Úgy nézek ki, mint aki beteg?

- Nem. Csak... túlzottan vigyorogsz - dobolt az ujjaival a karján. - Azt hiszem, a biztonság kedvéért mégiscsak felhívom dr. Stanley-t. Ma rengeteg ügyféllel lesz találkozód, és nehogy...

- Caroline! - szakítottam félbe. - Azt mondtam, jól vagyok. Szóval szeretnél a munkával kapcsolatos dolgokról mondani valamit, vagy úgy döntöttél, hogy inkább átnyergelsz az egészségügybe?

Egy pillanat alatt visszavedlett irodavezetővé.

- Állítólag ezen a héten lesz valami nagy durranás valamelyik bank ügyében - mondta. - Még nem tudok semmi biztosat, de mindenki ezen pörög. Szóval bármi lesz is... biztos valami nagy horderejű dolog.

Ezeket a pletykákat már én is hallottam. A Wall Streeten folyton mennek az efféle kiszivárogtatások. A legtöbb ilyen füles általában szart se ér, de azért mindig nyitva tartom a fületem.

- Jól van, csak szimatolj tovább! - mondtam. - Nem akarok kellemetlen meglepetéseket.

- Értettem.

Aztán egész nap nem történt semmi említésre méltó. Pontosan ötkor elhagytam az irodát, amire persze megint mindenki nagy szemeket meresztett. Egy befektetői cégnél soha senki nem ment haza normális időben, de mindent el kell kezdeni egyszer.

- Ne maradj túl sokáig! - mondtam még búcsúzóul az egyik gyakornoknak. - Inkább vidd el a barátnődet vacsorázni. És bulizzatok egyet!

Gondolom, van barátnője. Ha nincs, az a fotó az íróasztalán, amin egy mosolygó szókéfé ölelget, elég fura.

- Igen, uram! - nézett rám a döbbenet, a rémület és az áhítat furcsa keverékével.

Útban a Floria Designs felé megálltam a szokásos virágüzletnél, és vettem egy aranyrózsát. Általában nem árulták ezt a fajtát, de meggyőztem őket, hogy meg fogja érni nekik, ha ezentúl mindig tartanak belőle.

- Szia. Na, hogy állsz? - köszöntöttem Alessandrát egy csókkal.

- Jól - mondta félszeg mosollyal, amikor átadtam neki a rózsát és a kis papírost, rajta a felirattal: *21. az ezerből*. - Rohangálok egész nap, mint a mérgezett egér, de amúgy minden oké.

- Segíthetek valamit? - Tudtam, hogy a Floria Designs nagy megnyitója csak a hétvégén lesz, a bolt pedig már most teljesen jól nézett ki, de persze Alessandra addig nem fog lenyugodni, amíg az egész le nem zárul. Az ilyesmiben mindig is maximalista volt.

- Igen, klónozhatnál engem, vagy elintézhetnéd, hogy egy nap ne csak huszonnégy órából álljon - fújta ki egy tincset az arcából.

- Megkérhetem az embereimet, hogy nézzenek utána, de nem garantálhatom, hogy szombat előtt kielégítő választ fogsz kapni - tettem a kezem a hátára, és gyengéden az ajtó felé tereltem. - Addig is együnk valamit.

- Én most nem tudok enni! Ezer e-mailt kell megválaszolni, ki kell találnom, mit vegyek fel a megnyitóra, és még...

- Ále! - Megálltunk az ajtónál. - Lélegezz! Minden rendben lesz. Tracy holnap bejön, ugye?

Tracy volt az egyik virtuális asszisztense. Vállalta, hogy segít az előkészületekben, és itt lesz a megnyitón is.

Alessandra másik asszisztense épp szült, úgyhogy ő nem tudott jönni.

- Igen, de...

- Semmi de. Minden rendben lesz - mondtam még egyszer. - Mikor ettél utoljára? Csak mert ha még dél előtt, akkor a vacsora nem alku tárgya.

- Jól van - engedett. Amint kiléptünk az ajtón, épp egy taxi száguldott el előttünk, aztán nagyot fékezett, amikor majdnem elütött egy bringás futárt, aki valami obszcén káromkodással nyugtázta a helyzetet, erre a taxis letekerte az ablakot, és bemutatott neki. - Furcsa, hogy pont te jössz azzal, hogy egyek, aki mindig kihagyja az ebédet.

- Azért nem mindig. - A kezemet végig a derekán tartottam, így haladtunk a járdán, én mentem kívül. - Ma ittam egy kávé és ettem egy fél szendvicset.

Félig vidám, félig bosszús pillantást vetett rám, majd elmosolyodott.

Vacsora után még dolgozni akart, úgyhogy csak az utcai hamburgereshez mentünk, ami egész közel volt a Floria Designshoz.

Éppen leadtuk a rendelésünket, amikor a telefonom új üzenetet jelzett.

- Az öcséd?

Alessandra tudta jól, hogy csak akkor ráncolom így a homlokomat, ha Roman jelentkezik.

- Igen. Szeretne inni egyet velem. - Nem akartam visszautasítani mindjárt az első normális kapcsolatfelvétele után (azt a betörést a lakásomba nem számítottam normálisnak), de abban is biztos voltam, hogy nincs az az isten, hogy most egyedül itt hagyom Alessandrát.

- Hívd ide! De komolyan! - mondta, amikor látta, hogy úgy nézek rá, mint aki nem hisz a fülének. - Annyit meséltél már róla, miért ne ismerhetném meg személyesen?

- Hát, nem vagyok biztos benne, hogy odavan a hamburgerért meg a sült krumpliért.

- Akkor kérdezd meg! - nyúlt az üdítőjéért. - Abból még nem lehet baj.

ALESSANDRA

Persze abban a pillanatban megbántam, hogy rábeszéltem Dominicot, hogy hívja oda az öccsét, amint az megjelent az ajtóban.

Roman ugyanolyan jóképű és nyugtalanító volt, mint ahogy emlékeztem rá. Rideg mosollyal üdvözölt, és udvariasan viselkedett, de volt benne valami, amitől a szőr is felállt a hátamon. Talán a mozgása, ami valami éjszakai ragadozót juttatott eszembe, vagy talán a jeges tekintete, azok a hideg zöld szemek, nem tudom. Dominic is könnyörtelen volt, de nagyon is emberi, viszont az öccse szemében semmi emberséget nem tudtam felfedezni.

- Dom azt mondja, a munkád hozott a városba - próbáltam új témát bedobni, miután a legutóbbi Nate Reynolds-filmet már kiveséztük. - Mivel foglalkozol?

- Problémamegoldó vagyok.

- Vagyis?

- Olyan problémákat oldok meg, amiket mások nem tudnak.

Roman csak ennyit mondott. Dominicra pillantottam, ő a szemembe nézett, és alig láthatóan megcsóválta a fejét.

Éreztem, ahogy a nyugtalanság erőt vesz rajtam. Egyrészt kicsit örültem neki, hogy kapcsolatba került az öccsével, de többnyire aggódtam amiatt, hogy esetleg az Ohióban történtek miatti büntudata miatt nem lát tisztán ebben a kérdésben.

Hiszen mit tudott egyáltalán Roman életéről azóta, hogy elváltak az útjaik?

Én általában próbáltam nem elhamarkodottan ítélni az emberekről, de Roman esetében elég volt egyetlen pillantás és tudtam, hogy ő pontosan az a típus, aki aztán tényleg nem retten vissza semmitől, ha épp valamilyen problémát kell megoldania.

Dominic

Végigsétáltam az irodámon, és megálltam az utolsó előtti állvány előtt.

- Ezt kérem - vettem le egy csillogó aranyruhát.

- Nagyszerű választás! - mosolyodott el Lilah Amiri. - Csodálatosan fest majd benne. Vitessem egyenesen a lakására?

- Igen. És az egész az én számlámra menjen.

Alessandrának nem volt ideje ruhát keresni a megnyitóra, ezért megkértem az egyik kedvenc ruhatervezőjét, hogy hozzon fel pár szebb darabot, olyat, ami neki is tetszeni fog. Úgy éreztem, ez az arany illik hozzá a legjobban. Mindig jól nézett ki ebben a színben, a ruha szabása pedig egyszerű volt, elegáns és nőies.

Martha éppen kivezette Lilah-t és az asszisztensét az irodámból, amikor megcsörrent a telefonom. Kai.

Furcsa. Ő nem szokott napközben telefonálni, hacsak nem valami fontos hírt kapott, márpedig a világ legnagyobb médiakonglomerátumának vezérigazgatójaként ő aztán rajta tartotta a kezét a világ pulzusán.

- Nézd meg az e-mailjeidet! - Se puszi, se pá, már ki is nyomott. Akkor ez tényleg valami durva dolog lesz.

Volt egy olyan érzésem, hogy a múlt hét óta felkapott Wall Street-i pletykával kapcsolatos, és néhány kattintás múlva ez be is igazolódott.

Egy perc volt még a tőzsde zárásáig. Ha valaki olyan bombát akar robbantani, ami teljesen a feje tetejére állítja a másnapi kereskedést,

annak ez volt a legjobb pillanat. És most pontosan ezt is tette egy névtelen informátor.

Kaitól megkaptam egy jelentés másolatát, amely szerint az egyik legnagyobb regionális bank, a DBG vezetősége jelentős csalásokat követett el. Hamis ügyletek, a fizetőképességet igazoló számok meghamisítása, és a szálak tényleg a legfelső szintig vezettek. Ha ez igaz, akkor ez lesz az Egyesült Államok történetének eddigi legnagyobb bankbotránya.

A piacon holnap vérfürdő lesz. A hét utolsó kereskedési napján a DBG részvényei a mai árfolyam töredékén fognak gazdát cserélni.

A lehetséges következmények máris ott pörögtek a fejemben. Éreztem, ahogy az adrenalin elárasztja a véretem és felpörgeti a szívemet.

Hát csak beütött a krach. Megérkezett a válság, amitől mindig is féltem.

- Uram! - jelent meg Caroline sápadt arca az ajtóban. A háta mögül hallatszó kiáltásokból arra következtettem, hogy nem csak én olvastam a jelentést. Mindenki üvöltözött, a telefonok folyamatosan csörögtek, az egyik munkatársunk olyan hévvel rohant végig a folyosón, hogy majdnem elsodorta Caroline-t. Nem kérdezte, hogy hallottam-e a rossz hírt. Tudta, hogy igen. - Mi legyen?

Az egész karrieremet arra tettem fel, hogy létrehozzak valami nagyot, és azt kell mondjam, több szempontból is elértem a célokat. Mégis úgy éreztem, hogy amit eddig elértem, az még nem elég. Viszont ami most járt a fejemben... Na, az már több is lenne, mint elég. Az igazi legendává tette.

- Hívj össze mindenkit! A jogászokat és a pénzügyeseket is, meg a teljes igazgatótanácsot. - Lassan felálltam, éreztem, hogy a lehetőség teljesen felvillanyoz. - Veszünk egy bankot.

A káosz abban a pillanatban elkezdődött, amikor pénteken felébredtem, és késő estig tartott.

Ahogy az várható volt, a DBG részvényei mélyrepülésbe kezdtek, és a médiaőrület olyan rohamot váltott ki a betétesek körében, hogy az Egyesült Államok keleti partjának egyik legnagyobb regionális bankja nem egészen huszonnég óra alatt szó szerint a csőd szélére került. A tervem egyszerű volt. Ahhoz, hogy a DBG megőrizze a fizetőképességét, pillanatok alatt tőkére volt szüksége, márpedig nekem az volt bőven, elég ahhoz, hogy a hétvégén, még az összeomlás előtt felvásároljam az egész bagázst.

Csak hogy itt most nem lehetett teketóriázni. Úgyhogy az egész csapatom azon dolgozott, hogy néhány óra alatt mindent gatyába rázzon. A DBG benne volt a buliban, egész nap ment velük az egyeztetés.

Éjfélkor még minden emberem ott volt az irodám mellett kapkodva felállított főhadiszálláson, amikor megcsörrent a telefonom.

Ismeretlen szám.

Vagy az az illető, aki ősszel szórakozott velem - Roman azt mondta, hogy nem ő volt, bár e téren azért voltak kétségeim -, vagy egy újabb újságíró. A tervezett felvásárlás hírére a DBG persze rögtön kiszivárogtatta, engem egész nap hívogattak ezek a hiénák.

- Tessék! - vakkantottam bele a készülékbe, közben odaintettem a főtanácsadónak, aki rögtön rohant is, és elvitte azt a halom papírköteget, amit a kezébe nyomtam.

- Ne vedd meg a bankot! - hasított bele egy eltorzított hang a munkamámorban úszó agyamba. Teljesen lefagytam. A hideg futkosott a hátamon. - Ha megveszed, meghalsz.

Dominic

Péntek éjjel nem mentem haza. Pár órát aludtam csak abban a kis szobában, amit közvetlenül azután rendeztem be, hogy Alessandra elköltözött otthonról, én pedig úgysem bírtam egyedül aludni az ágyunkban. Már hajnalban felébredtem, hogy még befejezzem az adminisztrációt. A többiek is majdnem mind bent aludtak.

A bankfelvásárlás nemcsak nekem volt hatalmas üzlet, hanem az egész cégnek, és a levegő szinte izzott a feszült várakozástól. Hétfőig még annyi minden elszűrődhat! Nekünk pedig az volt a dolgunk, hogy ezt megakadályozzuk. Hogy biztosítsuk az üzlet zökkenőmentes lebonyolítását.

Mire elérkezett a szombat este, már szinte el is felejtettem az előző éjszakai hívást. Természetesen ezzel a felvásárlással rengeteg embernek tettem keresztbe, leginkább a többi regionális bank vezetőinek. Hiszen, ha a DBG lehúzza a rolót, az nekik hosszú távon roppant előnyös lenne, és egyiküktől sem állt távol, hogy halálos fenyegetésekkel próbálják jobb belátásra bírni azokat, akik az érdekeiket sértik. Azt viszont nem igazán tudtam elképzelni, hogy bármelyikük is beváltaná a gyilkossággal való fenyegetést.

- Mindjárt kész vagyunk! - Caroline szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek. Mögötte egy csomó kajásdoboz, koszos kávéscsészék és különböző hivatalos dokumentumok heverték a konferenciaasztalon. - Reggelre meglesz az összes szerződés.

- Az jó - pillantottam az órára. Lassan indulnom kellett, hogy időben odaérjek Alessandra megnyitójára.

Ez a DBG-válság naná, hogy pont ezen a hétvégén szakadt ránk, de nem baj, megoldottam. Ahogy Caroline is mondta, most már célegyenésben voltunk, és tudtam jól, hogy a csapatom ki fog tartani reggelig. Nekem viszont ez az éjszaka csakis Alessandráról szólhat.

Gyorsan lezuhanyoztam és átöltöztem. Két perc a földszintig. Legfeljebb fél óra a boltig, a forgalomtól függően. Elég szoros lesz - sajnos muszáj volt egy kicsit tovább maradnom, mint ahogy terveztem, mert a szerződés egyik záradéka létfontosságú volt -, de még hozható. Beszángulodtam a liftbe, és megnyomtam a földszint gombját.

Negyven. Harminckilenc. Harmincnyolc. A lift gyötrelmes lassúsággal haladt lefelé. Most először bántam, hogy az irodámat a Davenport Capital központjának legfelső emeletén rendeztem be.

A harmincadik emeleten a lift megállt. Az ajtó kinyílt, de nem volt ott senki. A huszonötödiken ugyanez történt.

Megint az órára pillantottam. A remény, hogy még időben odaérek, kezdett halványulni. Csak abban bíztam, hogy egyszer az életben a közlekedés istenei mellett állnak majd. Különben nekem annyi.

A tizenhetediken megint megálltunk.

- Édes faszom! - Muszáj lesz beszélnem az épületvezetéssel ezekről a kibaszott liftekről. Már épp nyúltam volna az ajtózáró gomb felé, amikor egy halk kattanást hallottam.

A fekete fém centiméterekre volt az arcomtól, a cső pedig olyan stabilan és mozdulatlanul állt a levegőben, mint a kéz, amely tartotta.

A szívem akkorát dobban, hogy az egész testem beleremegett. Ne!

Roman.

- Bocs, bátyó!

A hangjában őszinte megbánás volt, ahogy a szemembe nézett, és meghúzta a ravaszt.

Alessandra

A vendégek száma a megnyitón minden várakozásomat felülmúlta. Persze, ha Dominic és én még mindig házások lennénk, nem is csodálkoznék, hiszen a Davenport név sokakat vonz. De hogy a válásunk ellenére is minden VIP, akit meghívtam, tiszteletét tette, azért az kicsit megdöbbenett.

Ahogy körbenéztem a helyiségben, ott láttam Buffy Darlingont, amint a társaság idősebb tagjaival parolázik, míg Tilly Denman fiatal, vonzó lányokkal hetyeg. Ayana szinte tündökölt a smaragd ruhájában, Sebastian Laurent pedig a Le Boudoirban történt haláleset óta most először merészkedett társasági eseményre. Aztán ott volt Xavier Castillo a bársonysátor alatt, kócos fekete haja és hanyag vigyora rengeteg csodáló pillantást vonzott, bár ő maga folyton Sloane-t bámulta. Még a társaságot nagy ívben elkerülő Vuk Markovic is eljött, akinek hatalmas teste alatt röhejesen kicsinek tűnt a szék.

Tulajdonképpen minden egyben volt ahhoz, hogy ez legyen életem legjobb éjszakája. Csak hát...

Az órára pillantottam. A buli hivatalosan már fél órája elkezdődött, Dominic pedig még sehol.

A nyugtalanság egyre erősödött a lelkemben. Biztos úton van már. Valószínűleg csak elakadt a forgalomban. Szombat este egyszerűen nem lehet közlekedni Manhattanben.

- Gratulálok, csajsz! - jött oda hozzám Isabella, egyik kezében egy itallal, a másikban pedig Kait húzta maga után. Hatalmas illatfelhővel

ölelt át. - Ez elképesztő!

- Köszönöm! - mosolyogtam, és próbáltam félretenni az aggodalmaimat. Igaza volt. Az estély idáig tényleg csodásan alakult, semmi okom nem volt idegeskedni.

Nem egészen négy hónap alatt hoztam össze ezt a kis boltot. Igaz, sok segítséget is kaptam, hiszen ott voltak a barátnőim, és volt rá pénzem is, mégis, ez azért tényleg komoly teljesítmény, amire méltán lehetek büszke, és mindenképpen megérdemel egy ünneplést, függetlenül attól, hogy hányán jelentek meg itt ma este.

Én tűztem ki magam elé ezt a célt, nem más, és most el is értem. A büszkeség pedig valamelyest enyhítette a korábbi kételyeimet. Egy darabig még beszélgettem Kaijal és Isabellával, aztán elvegyültem a többi vendég között, akikkel ritkábban találkoztam.

- Most már tényleg le kellene ülnöd kicsit - hallottam Dante aggódó hangját, ahogy épp elhaladtam mellette és Vivian mellett, akinek épp csak egy picit kezdett már növekedni a pocakja. - Most olvastam egy cikket, hogy terhesen nem szabad sokat talpon lenni, te pedig már órák óta járkálsz.

- Negyven perce! - veregette meg Vivian az aggódó férje karját. - Nyugi! Jól vagyok. Terhes vagyok, nem rokkantnyugdíjas.

- És mi lenne, ha...

- Ha ennék még egy ilyen finom szendvicset? Szerintem ez remek ötlet. Gyerünk! - mondta, és az asztal felé tolta Dantét. - Nekem savanyúság kell, neked pedig jót tesz majd egy ital.

Visszatartottam a nevetést. Dante mindig is ilyen védelmező típus volt, Vivian terhessége óta meg aztán végképp Kész csoda, hogy nem valami védőbuborékban tartja a szülésig.

- Á, Sebastian! Kösz, hogy eljöttél! - Gondoltam fontos, hogy személyesen is beszéljek Dominic barátjával, akit Martin Wellgrew halála óta folyamatosan vegzált a média. Pedig Sebastian mindig kedves és őszinte volt mindenkivel, ami igencsak ritkaságszámba megy a manhattani felső tízezer tagjai közt, de a sajtó nem ismer kegyelmet.

- A világért sem hagytam volna ki! - próbálta mosollyal leplezni a kimerültségét. - Gratulálok a boltodhoz! Tényleg nagyon szép lett.

- Köszönöm! - mondtam, majd együttérzőn hozzátettem: - És te hogy vagy?

- Hát, lehetne rosszabb is! - vonogatta a vállát. - *C'est la vie*. A média, az már csak média marad. Látod, mit művelnek Dominickal meg a DBG-vel is.

A szívem elszorult, ahogy meghallottam Dominic nevét. A DBG-botrány csütörtök óta virított a címlapokon, és azóta nem is találkoztunk személyesen, mert engem teljesen lefoglalt a megnyitó előkészítése, ő meg a felvásárlással volt elfoglalva.

- Ezt hogy érted?

- Hát csak hogy összevissza találgatnak, hogy most akkor mi lesz ezzel a felvásárlással. - Sebastian megrázta a fejét. - Ez azért tényleg hatalmas húzás. Gondolom, hogy Dom és a csapata vért izzad egész hétvégén. Úgy hallottam, hogy tegnap reggel óta az egész banda ki se tette a lábát a cégtől. Gondolom, a ma éjszakát is átdolgozzák.

- Hát, igen - nyeltem le a torkomban keményedő gombócot. - Az lehet. Még egyszer köszi, hogy eljöttél. És mindenképp vigyél ajándékosárákat.

Gondolom, a ma éjszakát is átdolgozzák.

Sebastian szavai ott visszhangoztak a fejemben, ahogy bejártam a boltot. Próbáltam értelmesen beszélgetni a vendégekkel, de képtelen voltam kivenni a fejemből azt a képet, ahogy Dominic ott görnyed az iratok felett, és annyira elmerül a munkában, hogy minden másról megfeledkezik.

Nem. Az nem lehet. Azt mondta, mindenképpen eljön. Pár órája még üzenetben is megerősítette. És azt írta, nemsokára indul. Csak nem szegi meg újra az ígéretét! Ugye?

De ahogy teltek a percek, a rettegés egyre erősebben szorította a szívemet. A régi énem megmagyarázta volna az egészet. A DBG felvásárlása valóban hatalmas üzlet, amit ráadásul rövid idő alatt nyélbe kell ütni. Teljesen érthető, hogy Dominicnak ott kell lennie, most

nem jöhet el a te kis boltocskád megnyitójára. Ez már csak gyakorlati szempontból is egyértelmű.

Csak hát ugye mindig is pont ez volt a baj. A házasságunk is arra ment rá, hogy folyton csak a gyakorlati szempontokat tartottuk szemelőtt, és nem fektettünk kellő hangsúlyt az érzéseinkre, beleértve azt is, hogy mit éreztem akkor, amikor folyton a második helyre szorultam a munkája mögött.

De most már pontosan tudta, mit érzek, és többször is megígérte, hogy igenis meg fog változni. És erre most mi történik? Itt lenne a nagy alkalom, hogy bebizonyítsa, mennyire komolyan gondolja. Az első igazi lehetőség azóta, hogy újra együtt vagyunk... és ő hol van? Nincs sehol.

Mintha vasököl szorította volna a szívemet. Nekem elég lenne annyi is, hogy csak beugrik pár percre. Aztán felőlem rohanhatna is vissza. Tényleg megérteném. De azzal

legalább egyértelműen jelezné, hogy mindennek ellenétt igenis gondolt rám, és szakított rám egy kis időt.

De a percek csak peregtek, a buli pedig lassan végéhez közeledett. Egyértelmű volt, hogy Dominic ezt megint kihagyja.

Dominic

Ösztönösen cselekedtem.

A másodperc törtrésze alatt megragadtam Roman karját, még mielőtt lőtt volna. A golyó nem talált el, hanem az acélba csapódott. A közvetkező pillanatban már a lift padlóján birkóztunk, az ajtó pedig becsukódott.

A fegyver nagy csattanással szintén a padlón landolt. Egyszerre kaptunk utána, de Roman belekönyökölt a bordáimba, amikor már majdnem elértem.

Nyögve ütöttük-vertük egymást. Hirtelen elfogyott a levegő a tüdőmből, de az életösztön mindent felülírt.

Nem állhattam le gondolkodni. Mert akkor azzal kellene szembesülnöm, hogy mégis kié is volt ez a fegyver. Hogy kinek a számát is hívtam fel, amikor szükségem volt valakire, akivel beszélhetek. Hogy ki is volt az, akinek az újbóli felbukkanását az életemben minden kétségeim ellenére elfogadtam, csak azért, mert hajlandó voltam elérzelgősködni a dolgot.

A lakásban vívott csetepatéval ellentétben itt most nem folyt vér. Mégis jobban fájt, mint bármilyen fizikai sérülés.

Roman végül felülkerekedett, amikor megcsörrent a telefonom, és a másodperc töredékére elterelte a figyelmemet. Egy pillanat alatt megrántotta a karját, nekipréselt a falnak, és az állam alá nyomta a pisztolyt.

Ádáz tekintettel bámultunk egymásra, a légzésünk elnehezült az erőlködéstől, és még valamitől, ami mélyebben mart belénk, mint a fizikai küzdelem.

A telefonom elhallgatott. Utána pedig olyan mély lett a csend, hogy a hangom is egész furcsán szólt benne:

- Én is örülök, hogy látlak, Roman - dörmögtem. Valahol az agyam egyik homályos zugában felfogtam, hogy a lift megállt. Verekedés közben biztos véletlenül benyomtuk a vészleállító gombot. - Esetleg elmondanád, hogy ez most akkor megint mi a faszom?

A sokk ködje lassan oszladozni kezdett, alatta pedig ezer megválaszolatlan kérdés derengett fel. Kezdve azzal, hogy miért is akart engem megölni az öcsém? Illetve, ha ezt akarta, akkor miért nem tette meg már korábban? Hiszen az elmúlt hónapban rengeteg lehetősége lett volna rá.

Miért most? Miért itt? És miért láttam megbánást a szemében már abban a pillanatban, amikor meghúzta a ravaszt?

Roman állá megremegett.

- Nem engedhetem, hogy végigcsináld ezt az üzletet.

- Hogy mit? - A döbbenet tovább fokozódott, elhomályosítva minden korábbi érzést. - A DBG felvásárlását? Most komolyan egy tetves bank miatt?

- Én próbáltalak figyelmeztetni.

Ne vedd meg a bankot! Ha megveszed, meghalsz. Az a tegnap esti hívás. Szóval ő volt.

- Pedig azt mondtad, hogy nem te voltál az az ismeretlen szám, aki állandóan hívogatott. - Rádöbbsentem, hogy mekkora röhej, hogy ezzel akarok érvelni. Hiszen ha valaki nem retten vissza a gyilkosságtól, akkor mit számít neki egy kis hazugság?

- Aki ősszel hívogatott téged, az tényleg nem én voltam -villant meg Roman szeme a félhomályban. - Hanem ők. Ők voltak... És nagyon örültek neki, hogy kapcsolatba léptem veled. Azokkal a hívásokkal inkább engem akartak figyelmeztetni, nem pedig téged.

A vérem hangosan zubogott a fülemben. Ők?

- Milyen ők? Kiknek dolgozol? - Volt néhány tippem, de azt akartam, hogy ő mondja ki.

- Azt nem mondhatom meg - feszült meg a keze a fegyver markolatán. - Mondjuk úgy, hogy rossz társaságba keveredtem.

- Jellemző!

Ő nem mosolygott.

- Bárcsak ne kellene ezt tennem!

- Akkor ne tedd! - Végig a szemébe néztem. - Akárkik is ezek az ők, most nincsenek itt. Csak te még én, csak mi ketten vagyunk itt. Ennyi.

Fájdalmasan tisztán éreztem a bőrömön a hideg fémet, és tudatában voltam az egymás után menetelő másodperceknek. Elég jó esélyem volt rá, hogy ebből a liftből már jutok ki élve, és nem is tudtam másra gondolni, csak Alessandrára.

A megnyitóünnepség már biztosan elkezdődött. Ő pedig most megint azt hiszi, hogy megfeledeztem az egészről. Hogy megfeledeztem róla. Hogy azért nem értem oda, mert annyira fontos nekem ez a felvásárlás. Ez volt az ő nagy éjszakája, én meg ugyanúgy elcseszem ezt is, mint annyi minden mást a múltban.

Nem is a haláltól féltem, sokkal inkább attól, hogy őt nem láthatom soha többé.

De aztán a bánat elszántsággá keményedett. Hiszen épp csak hogy megint összejöttünk! És még előttünk az egész élet! Nem fogom ezt csak úgy elengedni. Harc nélkül...

- Miért olyan fontos neked az a bank? - kérdeztem. Ha csak egyetlen másodpercre is sikerülne elterelni Roman figyelmét... - Nem kurvára mindegy neked, hogy felvásárolom-e, vagy sem?

- Nekem kurvára mindegy. De az ügyfelemnek nem.

- Beszarás, baszki! - Keserű ízt éreztem a számban. - Mit összepapoltál nekem a húségről, meg tudja faszom, erre most ez? Valami faszfej ügyfeledet választod a bátyád helyett? Hát, akkor erről ennyit.

Az állta megint megremegett.

- Nehogy már az én hibám legyen! Ha hallgattál volna rám...

- Ja, majd pont egy névtelen senkire fogok hallgatni, aki még a hangját is eltorzítja, mi? De most, hogy mondod, tényleg nem is értem magam, miért nem fogadok el ingyenes üzleti tanácsokat egy ilyen embertől! - Alig hallottam a saját hangomat, a szívem olyan erővel dobogott. - De tudod, mit? Leszarom. Csak legalább annyira legyél tökök gyerek, hogy bevallód, hogy a lelked mélyén mindig is

erre vágytál. Azt akartad, hogy fizessenek meg az árulásomért, és most tessék, itt a kurva nagy lehetőség! Hát, csak rajta! Itt vagyok. Szemtől szemben. Tizenöt éve csak erre vártál, nem igaz? - Megragadtam a csuklóját, és még szorosabban a bőrömhöz nyomtam a fegyvert. - Na! Gyerünk!

Kattanás.

A szívem olyan vadul kalapált, hogy attól nem bírtam levegőt venni. Az oxigén iszappá sűrűsödött a véremben, a harag pedig úgy hasította a bőrömet, mint penge.

Az öcsém szeme szinte lángolt, és egy másodpercig, csak egyetlen másodpercig, tényleg azt hittem, hogy ennyi volt.

De aztán Roman sziszegve átkozódni kezdett, és éreztem, hogy elhúzza a fegyvert. Hátralépett, de még mindig rám fogta a pisztolyt.

- Ha nem öllek meg - mondta akkor ezek mindkettőnket kinyírnak. Hacsak...

Feszülten vártam a mondat végét megkönnyebbülés és rettegés között.

- Hacsak le nem mondasz a felvásárlásról. Hagyd a fenébe az egész DBG-t, Dom! És akkor talán meg tudom dumálni őket, hogy szálljanak le rólunk.

- El van intézve. Ha csak ez kell...

- Azért ne nézzél már ennyire hülyének! - Roman túl jól ismert ahhoz, hogy ennyitől meghátráljon. - Ha most elengedlek, simán végigviszed az ügyletet, és se téged, se engem nem véd meg tőlük semmi. Onnantól pedig ez az egész róluk fog szólni. Az ő jó hírükről, márpedig azt nagyon nem bírják, ha azzal szórakozik valaki. Nekem

elhiheted. - Láttam, hogy elkomorul az arca, és olyan emlékek futnak át az agyán, amelyeket inkább nem kellene felkavarni.

A vad szívdobogásomba már az ereim is belefájdultak.

Persze igaza volt. Pontosan az volt a tervem, amit ő is sejtett. Összehozom az üzletet, aztán levadászom azokat, akik ma keresztbe akartak tenni nekem. Mert az biztos, hogy addig nem nyugszom, amíg meg nem döglök mind.

- Ez csak egy bank - mondta Roman, és közben mélyen a szemembe nézett. - Egy tetves bank. Most komolyan megéri neked mindent kockára tenni ezért?

A pulzusom csak nem akart lenyugodni.

Alapból ezen tényleg nem kellett volna ennyit rágódnom. Hagyom az egész üzletet a fenébe, és boldogan éldegélek anélkül, hogy minden áldott nap folyton a hátam mögé kellene néznem. Ugyanakkor a DBG felvásárlása rohadtul nem csak egy bankról szólt. Hanem a megkoronázása lehetett volna mindannak, amit azóta felépíttem, hogy rádöbbszem, egyáltalán nem kötelező nekem megrohadni egy szaros kis sárfészekben.

Egy ekkora bankot még soha senki nem vásárolt fel harmincöt éves kora előtt. Én lehetnék az első. És ezzel aztán rendesen odabasznék mindenkinek, aki valaha is kételkedett bennem, minden hülye tanárnak, aki azzal cseszegetett, hogy nem érek semmit. És bármi is történjék utána, ezzel kurvára bekerülnék a történelemkönyvekbe.

Halhatatlan lennék. Kitörölhetetlen.

Ez maga lenne a biztonság, a hozzám méltó örökség.

Nem félek én Roman titokzatos megbízóitól. Nekem is vannak kapcsolataim, és a pénzem is elég ahhoz, hogy akár élve is eltemethessem őket. Csakhogy a győzelem korántsem biztos. Ráadásul nem is én vagyok az egyetlen célpont.

A kérdés tehát az, hogy mennyit vagyok hajlandó kockáztatni azért, hogy mindazt elérjem, amit világéletemben el akartam érni?

- Nálad van labda, Dom - mondta Roman. - Halljuk, mit választasz? Legenda lesz, vagy maradjunk inkább életben?

Alessandra

Nem jött el.

A közelgő zivatar miatt a bulit kicsit korábban be is fejeztük, mert a vendégek úgy döntöttek, nem várják meg a zuhárét, de igazából nem is bántam. A megnyitó így is elsőpró sikert aratott, de fel is emésztette minden társasági energiámat.

Meg hát elég nehéz volt mosolyogni és úgy tenni, mintha minden rendben lenne, amikor közben a szívem újra összetört, mielőtt még teljesen meggyógyult volna.

- Lehet, hogy valami baleset érte... - mondta Isabella - ...és kórházban van, és most próbálja kihúzni az infúziót, hogy megszökhessen, és láthasson téged. Tuti, nem felejtette el.

- Isa! - meredt rá Vivian szúrós szemekkel. - Ilyesmivel nem viccelünk.

- Most mi van? Ennél furcsább dolgok is megesnek - morfondírozott Isabella az alsó ajkát harapdálva. - Mert én azt el nem tudom képzelni, hogy Dominic elfelejtette ezt az estét, azt meg pláne nem, hogy tudatosan döntött úgy, hogy nem jön el. Azok után, amit összeszenvedett, hogy visszaszerezze Alessandrát, ez egyszerűen képtelenség.

- És ti? Nem tudtok semmit? - fordult Sloane harciasan Dante és Kai felé, akik rögtön lefagytak. Sloane-t senki nem akarta magára haragítani. - Hol van a kis barátotok?

- Többször is hívtuk, de nem vette fel - mondta Kai békítő mosollyal.
- Biztos úton van, csak valószínűleg feltartóztatták.

- Vagy kirabolták - vonta meg a vállát Dante, mire Vivian fenyegető pillantást vetett rá. - Mia Cara, ne haragudj, de ez is benne van a pakliban.

- Jól van, hagyjuk - nyögtem ingerülten. A kimerültségtől a szókincsem már csak a legszükségesebbekre redukálódott. - Ez nem a ti problémátok. Menjete nyugodtan haza! Én majd összetakarítok.

- Segítek - ragadt meg Sloane egy szemeteszákot.

- Nem - mondtam határozottan. - Már így is épp eleget fáradoztál!

- De...

- Nem, tényleg...

És hiába tiltakoztak, pár perc alatt kidobtam őket. Nagyra értékeltem az aggodalmukat, de most már tényleg nagyon vágytam az egyedüllétre.

Úgy dolgoztam, mint egy gép. Kivitettem a szemetet, a maradék kaját bepakoltam a hűtőbe. Tisztára olyan volt, mintha kívülről néztem volna magamat. Vagy inkább mintha nem is én lettem volna, csak valaki, aki eljátszotta a szerepet. Úgy nézett ki, mint én, és úgy is mozgott, de valahogy mintha mégsem én lettem volna. Hanem egy idegen, aki eljátszotta, hogy milyen lenne az az élet, amiről álmodtam.

Megálltam a nagy kollázs előtt, amin hetekig dolgoztam. Az egész jobb oldali falat elfoglalta. A fényes, élénk színű szirmok kívülről befelé haladva fokozatosan halványultak bele a tompa barnába, és középpütt megint megjelent egy csipetnyi szín.

Élet, halál, újjászületés. Nem volt valami kifinomult munka, de nem is akartam, hogy az legyen. Inkább amolyan emlékeztetőnek szántam saját magamnak. Hogy tudjam, mit hagytam ki, illetve mi az, amibe soha többé nem akarok visszaesni.

- Ále...

A gerincem megmerevedett, ahogy meghallottam a hangot a hátam mögött. Egyből be kellett volna zárnom az ajtót, de annyira megdöbbsentem, hogy Dominic mégiscsak befutott... Márpedig ha ő

megjelent, az én életösztonöm valahogy mindig felmondta a szolgálatot.

- Elkéstél - mondtam, de nem is fordultam meg, mert attól féltem, hogy ha megteszem, úgy elkezdek sírni, hogy talán soha nem is hagyom abba.

- Édesem...

- Nem, bocs, rosszul mondtam... - A bánattól alig tudtam kiejteni a szavakat. - Nem, nem is elkéstél, hanem az egészet lekésted. A bulinak vége, Dominic. Nem kell itt lenned.

- Dehogynem... - A jelenléte szinte simogatta a hátamat, a levegő elnehezült a bánattól, összeszorítottam a szemem, hogy megállítsam a könnyeket, amikor a keze gyengéden a karomhoz ért. - Hiszen te itt vagy.

- És akkor megint hol voltál korábban? Dolgoztál? - Csend. - Halljam! Megint a munka, ugye, Dominic?

Most egy másik, egy mélyebb csend hasított a szívembe. Aztán olyan halkan, hogy szinte nem hallottam, válaszolt.

- Igen.

Egy könnycsepp lehullott az államról, és a kép közepén a barna árnyalatai egyetlen amorf szörnyeteggé álltak össze, és ez a szín most elöntötte az egész világot.

Istenem, hányszor kell még nekifutnom ennek a leckének, mire megtanulom végre?

- De nem az van, amire gondolsz. - Két kezét határozottan a váltamra tette, és maga felé fordított. Gyötrődő tekintete találkozott az enyémmel. Láttam a kétségbeesést az arcán - Én tényleg itt akartam lenni, *amor*. Esküszöm. Már el is indultam, amikor... Á, úgyse hinnéd el, hiába is mondanám...

- Azért csak próbáld meg! - Nem fogom megkönnyíteni a dolgát. Az évek során már minden elképzelhető kifogást végighallgattam - vészhelyzet volt, ötszázmillió forgott kockán, a miniszterelnök hívott vacsorára, és nem mondhattam nemet úgyhogy tulajdonképpen valóban nem voltam kíváncsi a ma esti sztorira. De ahhoz, hogy le

tudjam zárni a dolgot magamban, meg kellett hallgatnom, különben folyton ezen rágódnék.

- Roman rám támadt.

Na, erre nem számítottam.

- Oké, elismerem, valóban kicsit később indultam el, mint kellett volna, mert még bele kellett íratnom valamit a szerződésbe - folytatta -, de már eljöttem az irodából, és úgy számoltam, hogy egy kis szerencsével még pont ideérek a kezdésre, amikor... belefutottam az öcsémbe.

Nem szóltam egy szót sem. Veszedelemes remény és hitetlenség közt vergődve hallgattam végig, hogy mi történt... a lifttől a pisztolyon keresztül egészen az öccse által megfogalmazott ultimátumig.

- Tudom, milyen hihetetlennek hangzik, de tényleg ez történt - mondta, amikor befejezte. - Esküszöm!

Nem tudtam mire vélni a dolgot. Egyrészt annyira röhejes volt a sztori, hogy szinte már sértőnek éreztem, hogy komolyan azt hiszi, hogy beveszem. Másrészt viszont pont ezért volt hihető. Dominic nem szokott ilyeneket kitalálni. A kifogásainak, a magyarázkodásának mindig megvolt a valóságalapja, nem szokott akciófilmekbe illő sztorikkal előállni.

- Ha nem hiszed, nézd meg a neten. Kiadtam egy sajtónyilatkozatot az üzletről, ami szerintem már megjelent... - az órájára pillantott - ... úgy tíz perce. Roman addig nem engedett el, amíg a sajtóval nem tudattam a dolgot.

Szinte éreztem, ahogy megkönnyebbül, amikor ódzkodva elővettem a telefonomat. A szívem a torkomban dobogott.

Nem igazán mertem reménykedni, de amikor megláttam a főcímet, az egész testem megremegett.

A Davenport Capital késő esti közleményben bejelentette, hogy visszalép a DBG Bank felvásárlásától. Mint ismeretes, a bankra csütörtök óta óriási nyomás nehezedik...

- Nyilván nem szóltam nekik Romnról, de azt talán bizonyítja, hogy az üzletet tényleg lefújtam - mondta Dominic. Nagyot nyelt. Az arca még mindig feszült volt. - És az életben nem tettem volna ilyet, ha csak nem kényszerítenek. Te is tudod, hogy... bassza meg! - A feszültség az arcán aggodalomba ment át, amikor egy apró zokogás szakadt fel a torkomból. - *Amor*, kérlek, ne sírj! Azt nem bírom elviselni. - Hüvelykujjával ledörzsölt egy könnycseppet az arcomról, a hangja megremegett.

Próbáltam visszafojtani a könnyeimet, de egyre gyorsabban ömlöttek. Képtelen voltam megállítani őket. Valahol a lelkem mélyéről törtek elő, egy titkos medencéből, ahol egy borzalmas szörnyeteg tanyázott, mely a legsötétebb félelmeimből és bizonytalanságaimból született. És árgus szemekkel csak azt leste, hogy Dominic mikor tér vissza megint a régi énjéhez, és a legkisebb gyanús jelre is a lehető legrosszabb forgatókönyvet tárta elé. De minél tovább sírtam, minél jobban fogytak a könnyek a medencéből, úgy gyengült a szörny is, mígnem végül már csak önmaga árnyékává lett.

Az arcomat belefúrtam Dominic mellkasába, a vállam még mindig remegett a zokogástól.

- Azt hittem, hogy... megint... elfelejtetted. - A sok sírástól már csuklani kezdtem, de nem is foglalkoztam vele.

- Tudom. - Közelebb húzott magához, és a száját a fejem búbjára nyomta. - Annyira sajnálom, hogy korábban nem téged tettelek az első helyre. Őszintén bánom, hogy régen úgy bántam veled, hogy ma joggal hihetted azt, hogy elfelejtettelek. Ez tényleg megbocsáthatatlan, de soha többé nem fordul elő. - A megbánás hangját az őszinteség lágyította. - Megígérem!

Ebben a pillanatban az utolsó gát is átszakadt, amely még összetartott.

Szinte hallottam a lelkemben a robaját, amíg ő erősen tartott a karjában, és amíg a testemet egyre vadabbul rázta a zokogás. Közben odakint elkezdett szakadni az eső, és az esőcseppek zaja, ahogy az erős szélben nekicsapódtak az ablaknak, furcsán megnyugtató aláfestésként

szolgált az egész jelenethez, mintha a természet is, akárcsak én, szabadjára engedte volna az érzelmeit...

Dominic eszerint egy történelmi jelentőségű, több milliárd dolláros üzlet kellős közepén képes volt eljönni a munkahelyéről csak azért, hogy itt legyen a boltom megnyitóján. Pedig nem egészen hetvenkét órája volt rá, hogy összehozza élete nagy dobását, és ennek ellenére képes volt otthagyni az egészet. Értem. Tudom, hogy

vannak, akiknek ez alap. De neki - nekünk - ez volt a legtöbb, amit adhatott nekem. És az sem számít, hogy az üzlet aztán mégsem jött össze, csak az számít, hogy ő megtett mindent, hogy ideérjen, mert én fontosabb voltam neki.

Nem tudom, meddig álltunk ott, én az arcomat a mellkasába fúrtam, ő pedig két karjával fogta a derekamat... De mire a könnyeim elfogytak, az eső is gyengéd szitalássá szelídült.

Nagy nehezen végre felemeltem a fejem, és megtöröltem az arcomat.

- Jó, de akkor jobb, ha előre tisztázzuk - mondtam -, hogy a jövőben az egyetlen elfogadható kifogás, ha megint kihagynál valami fontos eseményt, az az, ha fegyverrel tartanak fogva.

Dominic válla ellazult, és a megkönnyebbülés rekedt nevetésben tört ki belőle.

- Értettem! - mondta, és gyengéd csókot lehelt a számra. - Bár nagyon remélem, hogy ilyesmi azért nem sűrűn fog előfordulni.

- Én is. - Visszacsókoltam, és éreztem, ahogy a mellkasomban óvatos, kanyargós indákban áradni kezd a melegség.

Azért volt egy olyan érzésem, hogy fogunk még hallani az öccséről, meg azokról, akik felbérelték, de úgy gondoltam, ezzel ráérünk később is foglalkozni. Most egyszerűen csak ki akartam élvezni a sikert, hiszen mégiscsak diadalt arattunk az új kapcsolatunk első komolyabb akadálya felett.

És valóban hittem, hogy bármilyen nehézséget is sodor még utunkba az élet, meg fogjuk oldani. Együtt.

Dominic

Na, ha a péntek volt a káosz, akkor a hétfő maga volt a pokol.

Kormányzati mentőöv, valamint a Davenport Capitaltól remélt tőkeinjekció nélkül a DBG tényleg bedőlt, és ez hatalmas lavinát indított el. A piacokon teljes volt a zűrzavar, olyan szinten, hogy már a Befektető-védelmi Alapnak is be kellett avatkoznia.

Nálunk az irodában szintén komor volt a hangulat. Amellett, hogy egy ilyen kaliberű bank csődjé mit okozott, az én embereim a múlt héten a belüket is kidolgozták, hogy összejöjjön a felvásárlás, amit én aztán egyik pillanatról a másikra minden értelmes magyarázat vagy előzetes figyelmeztetés nélkül lefújtam. Az igazsággal nem akartam terhelni őket, úgyhogy kitaláltam egy mesét a kockázatokat illetően, amit viszont legfeljebb minden második munkatársam vett be.

Tény, hogy aznap nem én voltam a legnépszerűbb az irodában, de hát ez van. Felőlem aztán elmondhatnak az utolsó trógernek is, ha ez kell hozzá, hogy megvédjem azokat, akiket szeretek.

- Ennyi? - kérdezte Caroline a napi eligazítás végén. Ő is volt annyira profi, hogy nem mutatta ki a haragját, de azért valamennyi így is átszivárgott a testtartásán, illetve jól látszott abból, ahogy a száját összeszorította.

Bólintottam, és máris Kai bejövő hívására összpontosítottam, de megvártam, amíg becsukja az ajtót.

- Nehogy azzal gyere, hogy még egy bank becsődöl.

- Nem egészen - mondta, de a hangjából olyan döbbenet áradt, hogy egyből megfeszültek az izmaim. - Nézd meg a Twittert! Ez... én ilyen még nem basztam! A DBG csődje ehhez képest egérszar.

Kait soha nem hallottam még ilyen ordenaré stílusban beszélni, úgyhogy már ettől borsódzni kezdett a hátam. Komolyan mondom, nem is kell ide Roman! Ha ez így megy tovább, a hét végére úgyis feldobom a talpam a rengeteg adrenalintól.

És valóban nem kellett sokáig keresgélnem, hogy megtaláljam, mitől borult ki ennyire Kai. Nemcsak a Twitter, de a Facebook, a Reddit, az Instagram, a TikTok, meg nagyjából az egész internet ezen pörgött.

Ez most nem egy egyszerű jelentés volt. Hanem egy titkos egyezség, amely részletesen leírta, hogy a Sunfolk Bank új vezére felbérelt egy magánhadsereget, hogy kiiktassa a versenytársait. Bármilyen eszköz megengedett volt.

Martin Wellgrew, Orion Bank.

A tanulmány, DBG.

Édes faszom!

Már eddig is ez volt az utóbbi évtizedek egyik legdurvább hétfője, de ezután aztán végképp elszabadult a pokol.

A szakértők pár nap múlva kijelentették, hogy a szerződés minden kétséget kizáróan valódi. A zsoldos cég nevét és egyéb adatait kitakarták, de nem is ez volt a lényeg. Itt már az egész rendszer megingott.

Jack Becker nemrég vette át a Sunfolk Bank irányítását, miután az apja meghalt. A bankra már egy ideje rendesen rájárt a rúd, alig bírt talpon maradni, Jack hazárdőr, impulzív vezetési stílusa pedig csak tovább ásta a sírját. A felügyelőbizottság persze nem hagyta annyiban a dolgot, és ultimátumot adtak neki: vagy nyereségessé teszi a bankot záros határidőn belül, vagy lemond a vezérigazgatói székről. Ő viszont

egy harmadik utat választott: egymás után kiiktatja a versenytársakat, mígnem végül már csak a Sunfolk marad talpon.

Elég észbontó terv volt, biztos valami hülye filmből vette az ötletet. De így is nehéz volt elhinni, hogy valaki tényleg ennyire bátor vagy ostoba legyen, hogy ezt megjátssza, de hát... nagy az isten állatkertje.

- Van valami? - ölelt át Alessandra hátulról. Nemrég jöttünk vissza az ebédből, és gyorsan letusolt, amíg én a híreket olvastam.

Megráztam a fejem. Egy teljes hét telt el azóta, hogy a szerződés kiszivárgott, Roman pedig megint eltűnt, mint szürke szamár a ködben.

Nem tudom, mi vitte rá, hogy a megbízói ellen forduljon. Hiszen miután engem meggyőzött, hogy ejtsem a DBG felvásárlását, részéről a dolog el volt intézve. Mindenesetre bármi is volt a háttérben, ezzel most ő lett az első számú célpont. Márpedig az ilyenek nem állnak le, amíg le nem vadásszák, én pedig már előre rettegtem attól a naptól, amikor megtalálják valahol a holttestét, vagy ami még rosszabb, nem találják meg soha.

- Biztos jól van - mondta Alessandra halkan. - Tud ő vigyázni magára.

- Hát, nagyon remélem... - adtam egy pusztit az arcára. Hogy Roman hol lehet, azt nem tudtam, de legalább Alessandra biztonságban volt. És itt volt velem.

A régi biztonsági embereimmel felmondtam a szerződést, és Christian Harper cégét szerződtettem. Egy ideje már érett ez a dolog, Harper emberei röpké huszonnégy óra alatt teljesen átalakították az otthonomat, az irodámat meg a teljes felügyeleti rendszert, ami a személyes biztonságomat garantálta. Alessandra még mindig a saját lakásában lakott, úgyhogy belevettük a szerződésbe őt is, meg a Floria Designs boltot is.

Felkészültem tehát arra az esetre, ha Roman korábbi megbízói engem vennének célba a vele való kapcsolatom miatt, bár nagyon reméltem, hogy végül soha nem lesz szükség erre a magas szintű védelemre. Ha Alessandrát miattam valami baj érné, azt soha nem tudnám megbocsátani magamnak.

Éjjel, amikor ő már az igazak álmát aludta, én még gyorsan kiosontam a hálóból, hogy még egyszer ránézzek a hírekre. Egyszerűen képtelen voltam leállni. Vannak, akik a közösségi médiával vannak így, mások a videojátékok rabjai, én meg állandóan a szalagcímeket böngésztem. Hátha említenek valahol valakit, aki akár Roman is lehet.

Semmi.

Viszont nem volt időm megkönnyebbülni, mert egyszer csak megszólalt a mobilom.

Ismeretlen szám.

Éreztem, ahogy a szorongás szétárad a testemben.

- Halló? - szóltam bele óvatosan. Végül is a hívás bármelyik oldalról jöhetett, de amikor a vonal másik végén meghallottam a gyengéd szuszogást, végre enyhült kicsit a szorítás a szívem körül.

Egyszerűen tudtam. Nem voltunk ugyan vértestvérek, de bizonyos kötelékek még annál is erősebbek.

- Ha bármi kell, engem itt megtalálsz - mondtam halkán. Tudtam jól, hogy nemigen beszélhetünk, pláne nem hosszan. - Vigyázz magadra!

A szuszogás egy pillanatra abbamaradt, aztán... semmi. Kinyomott.

- Minden rendben? - kérdezte Alessandra álmosan, amikor bebújtam mellé az ágyba. Soha nem aludt mélyen, valószínűleg most is az ajtó csukódására ébredt fel.

- Igen... - Végighúztam a számát a homlokán. Roman valószínűleg az életét kockáztatta azzal, hogy felhívott, de fontos volt neki, hogy tudjam, jól van. Talán nem volt szép tőlem, hogy alábecsültem. Hiszen ő igazi túlélő volt. Mindketten azok voltunk.

- Minden a legnagyobb rendben.

Alessandra

Három hónappal később

Biztos, hogy boldogulsz egyedül?

- Persze, menj csak! - intett Jenny. - Szülinapod van! Érezd jól magad! Ígérem, nem gyűjtöm fel a boltot.

- Ez nem vicces a múltkori kis galiba után.

- Az hiba volt. Egyetlen egy hiba, oké? - mondta büntudatosan. - De tanultam belőle. Most pedig menj, és töltsd a napot a dögös pasiddal, különben a következő galiba már nem baleset lesz.

- Nézzenek oda! Hogy nekem is pont olyan embert kell felvennem, aki a saját főnökét fenyegeti... - motyogtam mosolyogva, ahogy kiléptem az ajtón.

Jenny volt az egyik virtuális asszisztensem korábban, de később beköltözött a városba, hogy közelebb legyen a családjához. Így aztán egyértelmű volt, hogy őt kérem meg, hogy segítsen a boltban is.

Nem szívesen hagytam itt egyedül pont most a tanév végi hajtásban - a préselt virágainkat meglepően sokan választották ballagási ajándéknak -, de minden kétségem egy pillanat alatt elpárolgott, amint megláttam Dominicot, ahogy odakint várt rám.

A kocsijának dőlve úgy állt ott egy szál farmerban és egy szürke ingben, mintha most lépett volna le a GQ címlapjáról. Menő napszemüvege alatt felcsillanó mosolya pedig minden porcikámat melegséggel öntötte el.

- Odanézzenek! Hú, de menőnek érzi magát valaki, most, hogy saját bankja van! - ugrattam. Itt a városban nem túl gyakran kocsikáztunk a Porschéjával, de ha csak megláttam a volán mögött, a libidóm egyből hihetetlen szinteket ugrott.

- Ami azt illeti, igen! - vigyorgott, amitől az egész testem megborzongott fejem búbjától a lábujjaimig.

Tegnapról Dominic - pontosabban Dominic cége - hivatalosan is a Sunfolk Bank új tulajdonosa. A pénzintézet, amely oly sok versenytársának keserítette meg az életét, maga is megjárta a poklot az elmúlt három hónapban. Az a bizonyos kiszivárgott szerződés csak a jéghegy csúcsa volt. A vezérigazgatót letartóztatták, majd nem sokkal később holtan találták a cellájában. Mindenki idegenkezűséget sejtett a háttérben, de senki nem tudott semmi biztosat.

Azóta a Sunfolknál két vezérigazgató is próbált rendet tenni, de beletörött a bicskájuk, és a felügyelőbizottság több tagja is lemondott. Aztán Dominic besétált, és egy olyan ajánlatot tett le az asztalra, amit nem lehetett visszautasítani. Így hát elfogadták, ő pedig bebetonozta magát a vállalat történetébe.

Még mindig aggódott az öccse miatt, és attól is rettegett, hogy Roman korábbi megbízói ránk szállnak, de egyelőre nem volt semmi. Szerintem Dominic is rájött, hogy nem élheti le úgy az egész életét, hogy folyton hátrapillantgat a válla felett, úgyhogy már engem sem hívogat olyan gyakran napközben, de ahhoz azért továbbra is ragaszkodik, hogy csak biztonságos helyekre menjünk.

Kinyitotta nekem az ajtót, én pedig beültem az anyósülésre.

- Nos, Mr. Davenport, halljam, mi a terve? - húztam fel kacéran a szemöldökömet. - De figyelmeztetem, a nagy beharangozás után nem érem be mással, csak a legjobbal.

A születésnapom idén szerdára esett, Dominic pedig ragaszkodott hozzá, hogy ha törik, ha szakad, ma nem dolgozunk, és egy „hatalmasat ünnepeünk”.

- Ha elmondanám, akkor már nem lenne meglepetés, nem igaz? - vigyorgott.

Kezét a kezemre tette a két ülés közötti karfán. Ahogy haladtunk a forgalomban, csak néztem az arcát, és zavarba ejtően eltelt vele a szívem.

Nem is számított, hová megyünk. Én már attól boldog voltam, hogy vele tölthetem a napot.

Dominic és én most már hivatalosan is jártunk, ami kicsit furcsa volt, hiszen azelőtt házasságok voltunk, de egyikünk sem akart fejvesztve visszaroahanni a házasságba, amíg az alapvető problémáinkat nem rendeztük megnyugtatóan. Ráadásul én nagyon élveztem a randizást. Semmi bonyodalom, semmi elvárás, egyszerűen csak élveztük egymás társaságát.

Gondolom, azért az is segített, hogy tudtam, ő életem szerelme, de biztos, ami biztos, szerettem volna kiélvezni ennek a 2.0-ás kapcsolatnak minden pillanatát.

Nagyjából fél óra alatt kiértünk a Teterboro reptérre, ahol Dominic magángépe várt ránk.

Most már azért kezdte fújni az oldalamat a kíváncsiság.

- Megint Brazíliába megyünk? - Az öcsém biztos nagyon örülne. A múlt hónapban meglátogattuk, és együtt ünnepeltük vele az előléptetését, de volt egy olyan érzésem, hogy annak még jobban örült, hogy mi ketten újra összejöttünk, mint annak, hogy ilyen jól alakul a karrierje.

- Nem - mondta Dominic kaján vigyorral. - Ez most nem lesz annyira messze.

Mint kiderült, Washingtonba repültünk, ahol megismerkedtünk, ahol randizni kezdtünk, és ahol egymásba szerettünk. Ahol összeházasodtunk, és ahol eredetileg a tizedik házassági évfordulónkat ünnepeltük volna. Ez a város annyira hozzátartozott a mi történetünkhöz, hogy újra látni ezeket az utcákat felért egy időutazással.

A nosztalgia aztán tovább erősödött, amikor kiszálltunk az első állomásunkon. Fekete falak. Piros lógó. Az ablakon pedig még mindig

ott virított a felirat: „A város legjobb hamburgere”. Hiába! Vannak dolgok, amik soha nem változnak.

A torkom elszorult.

- A Frankie's...

Azok a végtelenbe nyúló éjszakák, azok a lopott érintések oly sok évvel ezelőtt!

Nem gondoltam volna, hogy ilyen erős hatással lesz rám. Dominic és én már évek óta nem voltunk Washingtonban, ezért is akartam mindenképpen itt ünnepelni ősszel a kerek évfordulónkat. Pedig nem is volt olyan messze New Yorktól, akár minden hétvégén leugorhattunk volna, de Dominic mindig inkább messzebbre, valami menőbb helyre akart menni.

Saknt Moritt. Saint-Tropez. Saint-Barthélemy. És hiába jelentett oly sokat számunkra Washington, valahogy soha nem került fel a listájára, hacsak nem munkaügyben kellett iderepülnie... Egészen mostanáig.

- Még most is pont olyan, mint annak idején! - mondta Dominic. - Vagy talán egy kicsit jobb.

- Nagyon remélem! - tört fel a nevetés a torkomban. - Azért tizenegy és fél év hosszú idő. Csak változott valami.

- Pár dolog biztosan.

Egy darabig gyengéd megértéssel néztünk egymás szemébe, aztán az ujjainkat összefonva beléptünk. A hely még mindig megnyugtatóan ismerős volt, ugyanakkor elég új is ahhoz, hogy a pillangók a hasamban repdesni kezdjenek.

A Frankie's, a Thayer, a Crumble & Bake, a kedvenc citromos muffinom, Georgetownban séta a Potomac partján, a céltalan mászkálás az új vásárlóutcákon, a nézelődés az üzletekben, amelyek azóta nőttek ki a földből, hogy mi elköltöztünk innen... A meghittség és az újdonság mámorító elegyének jegyében telt az egész nap. Dominic nem is találhatott volna ki jobb ajándékot.

- Istenem, hogy hiányzott ez a város!

Bár azért nem akarnék megint itt élni. Valahogy úgy érzem, kinőttem Washington. Mind emberileg, mind szakmailag, de ennyi év

után visszatérni olyan érzés volt, mintha egy régi kedvenc kopott farmeremet húztam volna fel.

Dominic átölelt, és adott egy pusztit a homlokomra.

- Bármikor iderepülhetünk.

Ahogy a nap lassan nyugovóra tért, a folyópart megtelt emberekkel. Diákok, párok, családok üldögéltek a padokon. De egy bizonyos család valahogy jobban megragadta a figyelmemet. Egy fiatal párocska volt, a húszas éveik közepén járhattak, és nagyon boldognak tűntek. A nő egy kisbabát tartott a karjában. Őt nézték mindketten.

Hirtelen úgy elfogott a vágyódás, hogy muszáj volt megállnom egy pillanatra.

Dominickal azóta nem beszélünk erről a témáról, hogy annak idején megegyeztünk, hogy egy nap majd mindketten szeretnénk gyereket. De ez még a házasságkötésünk környékén volt. Azóta annyi minden megváltozott, de én még mindig szerettem volna gyereket. Még hozzá tőle. Csakis tőle.

Dominic követte a tekintetemet.

- Aranyos kisbaba - mondta halkan.

- Igen - mondtam, és gyorsan lenyeltem a gombócot a torkomban. Dominic nem sűrgetett, hagyta, hogy az én tempómban haladjunk. Annak ellenére, hogy most már szó sem volt arról, hogy másokkal találkozgassunk, volt egy olyan érzésem, hogy nem biztos benne, valaha is újra hozzá akarok menni. - De a mieink még aranyosabbak lesznek.

A tekintetünk egymásba fonódott. És láttam, ahogy a gondolat célba talál. Abban a pillanatban az ajka a leggyengédebb, legelbűvölőbb mosolyra húzódott, amit valaha láttam.

- Igen, *amor* - mondta. - Ők még aranyosabbak lesznek.

Dominic és Alessandra

DOMINIC

Négy hónappal később

Azon a nyáron Alessandrával újra összeköltöztünk.

Idő előtt felbontotta a kis lakásának bérleti szerződését, én pedig eladtam az egykori luxuslakásunkat, és vettem egy barnakő-házat West Village szívében. Hatalmas volt: négy emelet, tetőtér-beépítés, és egy kis hátsó udvar (ami már önmagában is óriási dolog Manhattanben), és összességében sokkal hangulatosabb volt, mint a régi otthonunk.

Alessandra és én felkértünk egy lakberendezőt, hogy segítsen a belső terek kialakításában, de a legtöbb dolgot így is mi magunk oldottuk meg. Nem is annyira az aggasztott, hogy ki tudjuk-e fizetni, ha szabadon engedjük valaki másnak a fantáziáját, hanem inkább hogy illik-e majd az egész a mi életünkhöz.

Elismerem, olykor azért hiányzott a régi lakás, vagy inkább az, amit képviselt - hiszen mégiscsak azt jelképezte, hogy megcsináltam a szerencsém, bármit is jelentsen ez ez a ház viszont sokkal inkább személyes volt. Ez a mi kettőnk háza volt, és úgy éreztem, ha már a szó szoros értelmében „megházasodtunk”...

- Dom? - hallottam Alessandra hangját a bejárati ajtó felől. - Itthon vagy?

- Itt vagyok a kertben! - kiáltottam. Rendesen izzadt a tenyerem, ami kész röhej, hiszen nem először csinálom ezt, habár Alessandrával valahogy minden pillanatban úgy éreztem, hogy ez az első alkalom.

Hiszen azelőtt soha nem néztem így rá, és soha nem csodálkoztam így rá, hogy ő tényleg az enyém. Eddig soha nem gondoltam bele, hogy milyen közel jártam ahhoz, hogy végleg elveszítsem, és nem is adtam még hálát istennek azért, hogy visszakaphattam. És ezentúl, amikor megcsókolom, mindig eszembe jut majd, hogy ez a lehetőség egyáltalán nem magától értetődő.

Előbukkant a hátsó ajtóban, a haja csak úgy ragyogott a napfényben. A délelőttöt a barátnőivel töltötte a szokásos villásreggelivel, az arca halvány rózsaszínben játszott.

- Most nem is azért, édesem, de ugye nem akarsz megint kertészkedni? - csukta be maga mögött az üvegajtót, és gyanakodva szemlélte a kedvenc virágait. - Mint a múltkor, amikor majdnem kinyírtad a New England-i őszirózsáimat?

- Azok a lilák voltak, vagy a rózsaszínek? - nevettem a morcos pillantásán. - Nyugi, csak viccelek. Eszemben sincs még egyszer hozzányúlni az őszirózsáidhoz. Bár mentségemre legyen mondván, a metszőolló kicsúszott a kezemből. Szóval szigorú értelemben véve baleset volt.

- Na, persze. Ezt a szegény virágoknak mondd, ne nekem! - csücsörítette az ajkát megjátszott bánattal.

- Apropos, virágok! Van itt neked valami. - A gyomrom görcsben állt, ahogy átnyújtottam neki az aranyrózsát. A szárán pedig most is ott volt egy apró fehér cetli.

Alessandra arca most is felragyogott, pedig minden áldott nap kapott tőlem egy szálát a kedvencéből.

- Már épp azon tűnődtem, mikor kapom meg a következőt - mosolygott. - És mi lesz, ha elérjük az ezret?

- Akkor kezdem előlről, és ez így megy tovább egész életünkben.

De aztán ahogy lassan fél térdre ereszkedtem előtte, az arcára kiült a döbbenet. Én pedig elővettem a zsebemből egy kis bársonydobozt.

A szívem olyan vadul kalapált, hogy az ujjaim szemmel láthatóan remegtek a dobozon. De ezerszer is képes lennék így zavarba hozni magam, ha ezzel még egy esélyt kaphatnék azzal a lánnyal, aki a szíve mélyén soha nem mondott le rólam. Mert akár

csak egy egyetemi vizsgát tettem le, akár egy egész birodalmat építettem fel, számomra mindig is ő volt az igazi inspiráció.

- Alessandra, te vagy számomra a legfontosabb a világon. Mindig is életem legnagyobb eredménye lesz, hogy a férjed lehettem. És a legnagyobb megtiszteltetés. Egyetlen üzleti siker sem lehet olyan édes, mint az ajkad érintése az enyémen. És mégis elveszítettelek, ezért tudom, hogy nem érdemellek meg. - Itt muszáj volt egy pillanatra elhallgatnom és nyelni egy nagyot, ahogy belegondoltam, min mentünk keresztül. - De ezennel ünnepélyesen fogadom, hogy mostantól mindig meg fogom hallani a hangodat, bármilyen hangosan is üvöltse a fülemben a saját ambícióim. Mindig érdeklődéssel fogom hallgatni a szavaid. Mert megmutattad nekem, hogy mit jelent az élethosszig tartó tanulás, fejlődés és gondoskodás, és még soha nem szerettelek jobban, mint ebben a pillanatban. És az, hogy végignéztem, amint te önmagadat választod, akkor, amikor én képtelen voltam rá, hogy téged válasszalak, mindig arra fog emlékeztetni engem, milyen hihetetlen erő van benned, és micsoda hatalmas kiváltság tudni, hogy az enyém vagy. Életem hátralévő éjszakáit mind veled akarom tölteni. Az elkövetkező évtizedekben pedig megteszek mindent annak érdekében, hogy olyan férfi legyek, akit mindig is érdekeltél. Azt akarom, hogy a kapzsiságom ezentúl csakis a te szeretetedre, a te nevetésedre és a közös boldogságunkra éhezzen. Nem bírom elviselni az életet nélküled. Kérlek, Ále, leszel újra a feleségem?

Halkan felsikoltott, és a szeme boldogan csillogott, ahogy kimondta azt az egy szót, amely többet ért, mint a milliárdok az összes bankszámlámon.

- Igen - zokogta. - Igen, leszek. A feleséged leszek megint. Ahogy a gyűrűt az ujjára húztam, olyan érzés volt, mintha egy kulcsot tolnék

egy zárba, de a zár nem egy börtön ajtaján volt. Nem. Ez egy igazi ígéret volt.

Ahogy a szánk összeolvadt a csókban, éreztem könnyeink sós ízét. Mindketten sírtunk. Én pedig sziklaszilárd bizonyossággal tudtam, hogy soha egyetlen üzleti találkozó vagy céges vacsora sem lehet olyan fontos, mint az, ahogy az ő boldogsága most körülvesz engem. És minden áldozat kizárólag az ő szeretete és a saját ambícióim egyensúlyát szolgálhatja.

Életem hátralevő részét pedig azzal fogom tölteni, hogy pontosan olyan férfi legyek, amilyennek ő mindig is tartott engem.

ALESSANDRA

A második esküvőnket egy háztetőn tartottuk a város felett. Rengeteg helyszínt felkerestünk, míg végül emellett döntöttünk. A hóbertos és a luxus tökéletes keveréke volt, és elmondhatatlanul közelebb éreztük magunkhoz, mint annak idején a hagyományos egyházi esküvőnket.

Akkoriban még azt tettük, amit kellett. Most viszont azt, ami nekünk megfelelt.

A barátnőim és a rokonaim is mind eljöttek, beleértve anyámat is, aki meglepő módon még mindig ugyanazzal a férjjel jelent meg, akivel a legutóbb is láttam, amikor személyesen találkoztunk. Ez a Bernard valamit nagyon tudhat. Lehet, hogy anyámnak negyedszerre mégiscsak összejön?

- Mondhatom szép kis éved volt, drágám, nem igaz? - ciccegett most.
- Házasság, válás, most meg ez az esküvő. Csak nem az én babérjaimra törsz?

Marcelo felhorkant, de aztán inkább gyorsan köhögést színlelt, amikor anyánk szúrós pillantást vetett rá. Bernard épp valami kaját keresett, úgyhogy most csak hármásban voltunk.

- Nem hiszem, anya, hogy veled bárki is tudná tartani a lépést - mondtam szárazon.

- Na, na... - mondta enyhe pírral az arcán. - Hányszor mondtam, hogy ne nevezz így, ha mások is hallják. Az „anya” az olyan öregesen hangzik. Szólíts inkább Fabianának. Akkor olyan, mintha a legjobb barátnők lennénk. Hisz azok is vagyunk, nem? - veregette meg a karomat. - Anya és lánya, a legjobbak...! Nahát, itt van Ayana! Vajon sikerült felkerülnie a *Vogue* címlapjára? - És már el is száguldott, mintha az iménti kis beszélgetésünk meg sem történt volna.

Gondolom, az, hogy egy milliárdoshoz megyek férjhez, számára nem volt olyan izgalmas így, hogy az illető milliárdos korábban már a veje volt. Egyébként szerintem anyám a háztetőről üvöltözné le a városnak, hogy a lányát Dominic Davenport vette feleségül.

- Ne már! Kész csoda, hogy egyáltalán eljött. Szerintem ez is óriási eredmény! - mondta Marcelo, ahogy közelebb lépett, és adott egy puszit. - Tudom, hogy már mondtam, de tényleg szívből gratulálok. Örülök, hogy újra van sógorom. Ráadásul ugyanaz. - Nevetett, amikor megböktem a hasát. - De tényleg! Úgy örülök nektek! Benneteket egymásnak szánt a sors. Csak hát kellett... ez a kis vargabetű is.

Az öcsém lehet, hogy amúgy egy idióta, de néha azért megsejtett valamit az igazságból.

Dominic és én a fogadás első felében egyfolytában a vendégekkel voltunk elfoglalva. Már el is felejtettem, hogy a menyasszony és a vőlegény milyen kevés időt tud együtt tölteni a saját esküvőjükön. De azért nem volt annyira szörnyű.

Dante és Vivian elhozták az imádnivaló kislányukat, Josephine-t, vagy röviden Josie-t, akiről a legtöbb vendég csillogó szemmel áradozott. Vivian amúgy Isabella és Sloane mellett vállalta a koszorúslány szerepét is, így az este nagy részében Dante vigyázott a kicsire. Olyan szívmengető volt látni a nagy vezérigazgatót, ahogy elragadtatott képpel bámulja a kislányát... már csak azért is, mert én persze önkéntelenül is Dominicot képzeltem a helyére.

Na, csak emlegetni kellett...

- Mondd csak, miért is hívtunk meg ennyi embert? - kérdezte, amikor végre sikerült négy szemközt váltanunk pár szót. - A fele bandát nem is ismerem.

- Dom, ne már! Hiszen átnéztük az egész listát!

- Biztos belealudtam, mert... - hirtelen elhallgatott, és hunyorítva nézni kezdett egy elegáns ősz hajú úriembert a bárpultnál. - Az például ott ki az isten?

- Te jó ég! - nyomtam el a nevetésemet. - Az ott a te bankodnak, a Sunfolk Banknak az alelnöke.

Dominic csak bámulta az illetőt.

- Baszki! Muszáj innom valamit! - csóválta a fejét, de a következő pillanatban már széles vigyorra húzódott a szája. - Ne haragudj, *amor*, de ha még valakivel beszélgetnem kell, helyett hogy veled táncolnék, én nem is tudom...

- Jól van, tudom. Ezzel én is így vagyok... - A gyomrom egy picit megremegett, amikor hirtelen lekapott két pohár pezsgőt egy arra elhaladó felszolgáló tálcájáról, és az egyiket átadta nekem.

Ez volt az a pillanat.

- Nem, köszönöm - mondtam.

Csodálkozva nézett rám.

- Biztos? Egész este nem ittál semmit...

- Biztos... - Az iménti remegés hirtelen erős rúgásokba ment át. - És egy darabig nem is fogok. Nagyjából még nyolc hónapig.

Dominic keze megállt a levegőben. Lassan leengedte a poharat, az arcán az értetlenség hirtelen átadta a helyét a döbbenetnek.

- Csak nem?

Bólintottam, és nem tudtam visszatartani a mosolyomat.

- Csak de! Terhes vagyok.

Tudom, hogy totál lenyúltam Vivian módszerét, de kit zavar? Ha egyszer működik?

A két pezsgőspohár ezer darabra törött a lábunk előtt, mire a vendégek körülöttünk döbbenetn bámultak ránk, de minket nem érdekelt.

Félig nevetés, félig zokogás tört ki rajtam, ahogy Dominic megkerülte az üvegszilánkokat, és a karjaiba vett. Aztán megcsókolt, és együtt nevettünk, együtt sírtunk.

Nem terveztem el előre, hogy pont az esküvőnkön mondom el neki a nagy hírt. Hiszen ez már alaptól is nagy nap volt, de most valahogy így éreztem helyesnek.

A boldogság újra rám talált. Megtaláltam önmagam, és Dominic végre másban is meglelte az örömét, nem csak az üzleti céljainak megvalósításában. Persze a közös életünk során soha egy pillanatig sem gondoltam komolyan, hogy egyszer majd örökre eltűnnek az aggodalom ráncai a homlokáról, mert ő mindig is aggódni fog azon, hogy mi lesz majd, ha egyszer minden összedől, de mostanában mintha új ráncok jelentek volna meg a szeme körül, méghozzá a sok nevetéstől.

Amikor ott, azon a háztetőn mélyen egymás szemébe néztünk, azonnal tudtam, hogy innentől örökre az övé leszek. És ami a legfontosabb, azt is tudtam, hogy ő is mindig az enyém lesz. Olykorolykor persze most is előfordult, hogy nem ért haza vacsorára, de soha egy pillanatig sem éreztem úgy, hogy ne a házasságunk lenne számára a legfontosabb. És tudom jól, hogy soha többé nem lesz már olyan férj, aki nem mutatja ki a szeretetét, vagy aki nem kíváncsi arra, hogy mi van velem. Én pedig soha többé nem leszek olyan feleség, aki eljártssza, hogy minden a legnagyobb rendben, ha nem ez a helyzet.

Most már őszinték vagyunk és nyitottak a másik felé. És ma talán még jobban szeretjük egymást, mint az első esküvőnk napján.

Mindkettőnk lelkében vannak olyan hegek, amelyek örökre megmaradnak, de a szívünk repes a boldogságtól, ami most már ott ragyog és növekszik bennünk életünk minden egyes napján, ami még csak előttünk áll.

Bónuszjelenet

DOMINIC

Úgy nézek én ki, mint valami vendéglátós? - jött utánam Dante a kertbe egy konyharuhával és egy hatalmas tál guacamolével, amit Camila istenien tud elkészíteni. - Én itt vendég vagyok, nem kisegítő pincér.

- Tedd csak oda a salsa mellé! - feleltem, mint aki meg se hallotta a nyafogását, és a kerti asztal felé biccentettem, amely már roskadozott a különböző finom ételek, szószok és italok súlya alatt. - Aztán keresd meg Marcelót, és mondd meg neki, hogy csináljon még caipirinhát. Vuk egymaga képes meginni belőle hatot.

- Hát ezek után én is bedobok vagy tízet - motyogta Dante, aztán még eleresztett pár olasz szitkozódást is, de azért megtette, amit kértem.

- Azért a biztonság kedvéért majd figyelj oda az italodra, nehogy később valami mérget tegyen bele! - nevetett Kai a grill mellől, ahol már javában sütögette a húspogácsákat. - Nagyon nincs hozzászokva ehhez a szerephez.

- Az élet néha kemény.

Nem véletlen, hogy nem szerződtettem profi vendéglátósokat. Tavaly nagyon kivettem magamért Alessandra születésnapjára: kéthetes délkelet-ázsiai körutazás, a legmenőbb kaják, szállodák és mindenféle kalandos túra, de egy hét után már mindkettőnknek hiányzott az otthonunk, ezért volt egy olyan gyanúm, hogy idén inkább valami visszafogott ünnepségre vágynak.

Úgyhogy ahelyett, hogy valami flancos rendezvényen láttam volna vendégül a fél várost, inkább meghívtam a legközelebbi barátainkat és a családjukat egy kis meglepetés-házibulira a kertbe. Amolyan „jösztök, lesztok, hoztok, esztok” alapon. Lehangelő vagy sem, idén ez lesz. Semmi nagyizolás.

- Apa, nézd! - viharzott ki egy kis sárga gombóc a hátsó ajtón, és egyből a karomba ugrott. - Ezt nézd, mit készítettem!

Bea büszkén mutatta a rajzát. Fent ott díszelgett a felirat pirossal: Boldog születésnapot, anyu! Alatta pedig három pálcikaemberke álldogált, akik egymás kezét fogták. Két magasabb, és mellettük egy kisebb. Az egyiknek hosszú, hullámos, sötét haja volt, és kék ruhája, a másiknak a haja sárga lett, és a szabad kezében egy mobiltelefont tartott. A kicsi hajában tiara díszelgett, és úgy mosolygott, hogy a fogai is kilátszottak.

- Na? Tetszik? - kérdezte reménytől csillogó szemekkel. A sötét haját és az elbűvölő mosolyát az anyjától örökölte, de a szemét tőlem. Na, meg persze azt is, hogy ilyen fontos volt számára a siker. Még csak hatéves, de már mindenben ő akar a legjobb lenni.

- Ez gyönyörű! - nyomtam egy puszit az arcára, és mosolyogva néztem, ahogy örömeiben kuncogni kezd. - Nagyon tetszik, kicsim!

Amikor Alessandra terhes volt, én persze végigaggódtam az egészet - rettegtem, hogy majd valami komplikáció lesz, hogy nem leszek jó apa, és hogy majd elszúrom valamivel a gyerek életét, mert valljuk be, nekem aztán nulla tapasztalatom volt a gyereknevelésben. Arról nem is beszélve, hogy éppenséggel pozitív mintát sem igen láttam az apaszerepre.

De aztán amikor először a karjaimba vettem Beát, ezek a félelmek egy csapásra eltűntek. Mert azonnal tudtam, hogy bármit képes lennék megtenni az ő biztonságaért és boldogságaért.

Hat évvel ezelőtt úgy éreztem, hogy kizárólag Alessandra számára van hely a szívemben. Aztán jött ez a sötét hajú, kék szemű kislány, aki megmutatta nekem, hogy bizony a szívem nagyobb, mint addig gondoltam.

- Anyu mikor ér haza? - kérdezte. Imádta a meglepetésbulikat, és láttam rajta, hogy most is teljesen be van sózva.

- Nemsokára. - Megkértem Viviant, Isabellát és Sloane-t, hogy vigyék el wellnessezni kicsit, amíg mi otthon mindent előkészítünk. - Addig tedd a rajzodat valami biztonságos helyre, nehogy

összekoszolódjon itt! Oké? - Ismertem a lányomat, ha nem vigyázok, még azelőtt összekeni az egészet valami kajával, hogy Alessandra hazaérne.

Ha van valami, amit Bea mindkettőnktől örökölt, akkor az a finom ételek iránti rajongás. Egyáltalán nem volt válogatós, mint némelyik barátja.

Erre gondolkodás nélkül a kezembe nyomta a rajzot, és már szaladt is a hintához, ahol Dante és Vivian lánya, Josephine Kai és Isabella kisfiával, Theóval játszott.

- Bea! Mit mondtam...?

- Te vagy a legbiztonságosabb hely, apa! - mondta olyan meggyőződéssel, hogy esélyem sem volt „atyai szigorral” fellépni ellene, mert a szívem rögtön elolvadt, amint ránéztem.

Bea tehát elszaladt játszani a többiekkel, én meg ott ragadtam Kaijal, aki csak vigyorgott.

- Dominic Davenportból hülyét csinált a hatéves lánya. Már ezért megérte eljönni.

- Te csak ne dumálj! - Kai annyira rá volt cuppanva a kis Theójára, hogy azt már undorítónak érezném, ha nem járnék én is ugyanebben a cipőben.

- Ugyan már, én csak élvezem, amíg tart - mondta Kai, és megforgatta a pogácsákat. - Még pár év, aztán nem lesz már nekik olyan menő velünk lógni.

Mintha én nem tudnám! Már most rettegettem attól a naptól, de próbáltam nem sokat agyalni rajta. Bea még csak hatéves, én pedig azt nagyon megtanultam az életben, hogy inkább a boldog pillanatoknak kell örülni, nem pedig állandóan a jövő miatt aggódni.

Kai és én csak néztük a gyerekeket, ahogy játszanak, közben pedig elvégeztük még az utolsó simításokat az udvarban, miközben Alessandra rokonai és más barátaink bent díszítették a házat.

Éppen megmentettem egy muffint a huncut Theo kis kezeitől, amikor kinyílt az üvegajtó, és Marcelo dugta ki a fejét.

- Gyorsan! - sziszegte. - Megjöttek!

Abban a pillanatban hallottam, hogy odakint az utcán csapódik egy autó ajtaja.

Baszki! Azt hittem, van még legalább egy fél óránk.

Gyorsan elhessegettem Theót az ételtől, miközben a vendégek kiözönlöttek a hátsó udvarra, és próbáltak elbújni valahol. Persze ez így fényes nappal egyáltalán nem volt olyan könnyű, mint éjjel, de a gyerekek miatt nem kezdhettük túl későn a bulit.

- Nem, mi nem bújunk el! - mondta Dante Josephine-nek, aki tágra nyílt szemmel bámult rá. - Itt nincsenek jó búvóhelyek.

De aztán az ő arca is ellágyult, amikor a lánya átkarolta, és az oldalába temette az arcát, hátha így Alessandra majd nem veszi észre. Eszembe jutott, hogy Dante valamikor milyen kemény fickó volt a fekete hajával, meg a menő öltönyeivel, de aztán a házasság és az apaság őt is hogy megváltoztatta! Ahogy mindnyájunkat.

Persze még most is rengeteget morgott, mint a bolhás kutya, de úgy általában sokkal elviselhetőbb lett.

Odabentről már hallottam a hölgyek nevetését.

A szívem nagyot dobant, amikor megláttam Alessandrát. Csak úgy ragyogott a wellnessnap után, bár anélkül is ő lett volna a legszebb nő a világon.

Szerencsére Isa annyira mutogatott neki valamit a telefonján, hogy észre sem vette, mi készül a kertben, amíg Sloane ki nem tárta az ajtót, és a jelenlévők kórusban kiáltották:

- Meglepetés!

Alessandra felkapta a fejét. Hirtelen leesett az álla, de aztán széles mosoly jelent meg az arcán, ahogy mindenki odasorakozott elé, hogy átölelje.

- Ez nem ér! - vetett játékosan szigorú pillantást Vivianre, Isabellára és Sloane-ra. - Ebben ti is benne voltatok?

- Mi? - pislogott Isabella ártatlan képpel. - Még jó!

- Ne hülyéskedj, mégiscsak rendezvényszervező vagyok! - mondta Vivian. - Én ebből élek.

- Én meg azt hittem, csak sima wellnessnap lesz... - forgatta a szemét Sloane. - Nem ám, csak viccelek!

Valaki bekapcsolta a zenét. Az egész hátsó udvart betöltötte a vidám beszélgetés és a nevetés, amit aztán a tányérok csörömpölése és szalvéták susogása követett, ahogy a vendégek rávetették magukat a kajára.

Én csak hátradőltem, és elégedetten néztem, ahogy Alessandra jókat beszélget mindenkivel. Aztán amikor elvonultak, szorosan magamhoz öleltem.

- Végre! - mondtam, és gyengéd csókot leheltem az ajkára. - Azt hittem, már sosem mennek el.

A számon éreztem a nevetését.

- Te hívtad őket! Dominic Davenport, a buliszervező - mosolygott. - Ki hitte volna?

- Azért túlzottan ne szokj hozzá! Csak teérted tettem! - húztam végig a számat az övéén újra. - Boldog születésnapot, *amor*!

- Köszönöm! - A mosolya és a tekintete... olyan lágy volt, hogy a legkeményebb szívet is megolvasztotta volna. - Tudom, hogy utálod a bulikat, ezért különösen nagyra értékelem, hogy ezt így összehoztad. És örülök, hogy a tápióka helyett a narancsos tortát választottad.

Hetekig agyaltam rajta, hogy a kettő közül melyik torta legyen. De ő ezt honnan...

- Ne már! Te tudtad?

- Dehogyan - mondta túl gyorsan, mint aki rájött, hogy elszólta magát. - Jó, oké, igen, de akkor is... a szándék a lényeg.

Baszki, ilyen nincs! Annyira óvatos voltam, hogy még egy másik mobilt is vettem, és a buli szervezését csak azon bonyolítottam.

- Kinek járt el a szája? Marcelo volt az, ugye? - Az öccse egyszerűen képtelen titkot tartani.

- Nem. Egyik nap meghallottam, hogy erről beszélsz valakivel telefonon. Amikor kicsit korábban értem haza.

Basszus! Pedig hogy tudtam, hogy azt hívást is a hangszigetelt szobában kellett volna fogadnom.

Alessandra csak nevetett.

- De most komolyan, nem ez a lényeg. Így is ez volt a lehető legjobb születnap. Pont, ahogy szerettem volna.

- Ja, csak ez így nem volt meglepetés - morogtam.

De aztán a morcosságom gyorsan elpárolgott amikor láttam, hogy Alessandra tényleg milyen boldog. Hiszen ezt szereti ő igazán: azokkal lenni, akiket a legjobban szeret, és a következő pár órában csak eszegettünk, iszogattunk, és nagyokat neveltünk.

Bea egész addig nem mutatta meg a rajzot Alessandrának, amíg az összes többi ajándékot ki nem bontotta. Ő akart lenni az utolsó.

- Boldog születésnapot, anyu! - mondta kicsit félénken, a délutáni csintalanságát már elmosta az álmoság. Nem csoda, hisz egész nap rohangu, és már rég ágyba kellett volna bújni.

Alessandra csak nézte a rajzot, és a szemében csak úgy csillogtak az érzelmek.

- A legjobbat tartogattad utoljára! - mondta, és megpuszilta Bea feje búbját. - Köszönöm, édesem! Ez gyönyörű!

- Apu is... - ásított egy hatalmasat a mondat közepén. - Apu is ezt mondta.

- Hát, akkor apunak igaza volt. Kiteszem a hűtőre, hogy minden reggel láthassam, jó? De most sipirc az ágyba! - simogatta meg Bea haját. - Reggel pedig elkészítjük a kedvenc palacsintádat!

Mi sem mutatta jobban, hogy a lányunk tényleg álmos, mint az, hogy nem ellenkezett, mint máskor.

Miután ágyba dugtuk, a ház elcsendesedett. A vendégek elmentek, Alessandra és én kettesben maradtunk a nappaliban. A kanapén ültünk, és élveztük ezt a ritka békés pillanatot.

Átkaroltam a vállát, ő pedig odasimult az oldalához.

- Ez jó nap volt - motyogta.

- Hm. Még úgy is, hogy Marcelo berúgott, és a bokrok mögé hányt?

- Még úgy is.

Az ajkam mosolyra húzódott. Egy újabb hosszú, csendes pillanat telt el.

- Boldog vagy? - kérdeztem.

Felemelte a fejét, és a szemembe nézett.

- Igen. És te? - kérdezte halkán. - Te boldog vagy?

- Igen.

Rövid, egyszerű, őszinte. Az igazságot nem kell magyarázni.

Hosszú volt ez a nap, de mi azért még egy teljes órát maradtunk a nappaliban. Nem nagyon beszéltünk már. Csak átöleltük egymást, élveztük a csendet, aztán egy idő után felmentünk, ágyba bújtunk, és valamelyik tökéletesen boldog pillanatban elnyomott minket az álom.

Köszönetnyilvánítás

Köszönet jár Beccának: Na, ez a történet tényleg nem jöhetett volna létre nélküled, és nagyon büszke vagyok arra, hogy nemcsak a szerkesztőmnek, hanem a barátomnak is nevezhetlek. Köszönöm, hogy olyan profi módon kezelted az éjszakai szorongásaimat, gondoskodtál róla, hogy elég folyadékot igyák, és a konyhámat állandóan feltöltötted rágsákkal, mellesleg pedig még könyvet is csináltál az írásomból. Meglásd, eljön a nap, amikor megkapjuk a „Végeztem!” feliratos pólókat, és egy nagyot ünnepelünk.

Köszönöm Vinay-nek: Gondolom, hogy sokkal több dolgod volt ezzel a könyvvel, mint szeretted volna, de nagyon köszönöm, hogy megválaszoltad a rengeteg kérdésünket a pénzügyek világából, és hogy ötletet adtál arra, hogy mi legyen az a „vad, de azért hihető” dolog. Nagy voltál!

Brittney-nek, Salmának és Rebeccának is köszönöm, mint mindig, hogy folyamatosan ott voltatok a szereplők és a történet megszületésénél, és vigyáztatok, nehogy valami félremenjen. Sokat tettek azért, hogy ilyen jók legyenek, azon pedig mindig olyan jókat mosolygok, hogy hogyan reagáltok egy-egy fordulatra a történetben.

Köszönöm, Ana, a brazil kultúrával és a nyelvvel kapcsolatos részletes megjegyzéseidet. Nagyon sokat segítettek a történet továbbvitelében, illetve Alessandra háttérének megvilágításában. Ui. Ahogy a kajákról szóló írásodat olvastam, kedvem támadt elutazni Brazíliába (megint). A vége az lesz, hogy minden évben odamegyek...

Tessa, köszönöm az őszinte visszajelzéseidet azokkal a részekkel kapcsolatban, ahol megjelenik a diszlexia a regényben. Nagyra értékelem, hogy a szöveget még abban a nyers formájában is elolvastad, tényleg a legjobbkor érkezted. Biztos a sors keze volt!

Amynek és Brittnak köszönöm, hogy ilyen bájosan és fegyelmezetten dolgoztatok a szűk határidők mellett is. Ti vagytok a legjobbak.

Christának, Madissonnak és a Bloom Books csapat többi tagjának köszönöm ezt a remek hibrid megjelentetést. Ez az első ilyen munkánk, és meg kell mondom, engem teljesen lenyűgöz mindaz, amit eddig együtt elértünk. Szerintem fogunk mi még sokat ünnepelni a jövőben.

Ellie-nek és a Piatkus csapatának köszönöm, hogy más országokban is elérhetővé tették a történeteimet. Nagy öröm volt találkozni veletek Londonban, és amikor külföldön meglátom a könyveim idegen nyelvű kiadásait, az még mindig megdobogtatja a szívemet.

Kimberlynek, Joynak és a Brower Literary csapatának köszönöm a hihetetlen türelmeteket, a támogatásokat és az elkötelezettségeket, hogy mindenképpen megtaláljátok az olvasókat a könyveimhez. Ti vagytok számomra a biztos pont a kiadók kegyetlen világában.

Köszönöm Ninának, Kimnek és a Valentiné PR-csapatának. Ez a negyedik közös könyvünk, és szerintem mindegyik jobb lett, mint az azt megelőző. Köszönöm a színvonalas munkátokat és hogy ilyen kellemessé tették számomra a megjelenés hetét!

Köszönet Catnek: imádom a borítóidat, és imádlak téged. Ennyi.

És köszönet jár az olvasóimnak és a Twisted Squad tagjainak: szinte már tapintható volt az az izgalom, amivel Dominic és Alessandra történetét vártátok. Köszönöm, hogy szeretitek a szereplőimet, köszönöm a visszajelzéseket, és mindazt, amivel segítitek a munkámat. Imádlak benneteket!

Puszi, Ana